

ПРОПОВЕДИ върху Римляните

Елет. Дж. Уагонър

Е. Дж. Уагонър

ПРОПОВЕДИ ВЪРХУ РИМЛЯНИТЕ

БЮЛЕТИН НА ГЕНЕРАЛНАТА КОНФЕРЕНЦИЯ

Послание на ап. Павел към Римляните

08-25 Март, 1891 г.

www.maranathamedia.bg

Автор: Елет Уагонър

Печат: „Прента Ин”

Година: 2018

Издава:

Мараната медия

maranathamedia.bg

СЪДЪРЖАНИЕ

ПРОПОВЕД № 1: Римляни 1.....	5
ПРОПОВЕД № 2: Римляни 2.....	10
ПРОПОВЕД № 3: Римляни 3:1-24.....	14
ПРОПОВЕД № 4: Римляни 3:19-3	18
ПРОПОВЕД № 5: Римляни 3:19-3	22
ПРОПОВЕД № 6: Римляни 4.....	26
ПРОПОВЕД № 7: Римляни 5:1-5	31
ПРОПОВЕД № 8: Римляни 5:6-9.....	37
ПРОПОВЕД № 9: Римляни 5:10-21	48
ПРОПОВЕД № 10: Римляни 6	64
ПРОПОВЕД № 11: Римляни 7	83
ПРОПОВЕД № 12: Римляни 8:1-16	97
ПРОПОВЕД № 13: Римляни 8:17-31.....	114
ПРОПОВЕД № 14: Римляни 8:28-39.....	131
ПРОПОВЕД № 15: Римляни 13:1-8.....	148
ПРОПОВЕД № 16: Един преглед на Римляните.....	163
ЗАКОНЪТ	170
СЪБОТАТА.....	172
НАСЛЕДСТВОТО НА СВЕТИИТЕ.....	179
БЕЗСМЪРТИЕТО НА ДУШАТА.....	181
СПИРИТИЗЪМ	183

ПРОПОВЕД № 1

Римляни 1

Тази книга е една от най-чудните в Библията. В шестнайсетте предстоящи ни беседи ние ще сме в състояние само накратко да докоснем общите ѝ очертания. Ще очакваме да намерим неща, които не можем да разберем, както не можем да разберем как безкрайният Бог крепи Вселената чрез Словото на Своята сила. Ние вярваме онова, което не можем да разберем, понеже Бог казва така. Започвайки изследването на Библията по този начин, ние се поставяме там, където Бог може да ни разкрие и обясни тайните на Своето слово.

Глава 1:1-15. Тези петнадесет стиха са уводни, първите седем включват приветствие, останалите осем - лични разяснения. Все пак в тези стихове са някои от най-дълбоките пасажии на Библията, като този в дванадесети стих, където Павел заявява, че очаква не само да подкрепи църквата с посещението си, но и да бъде подкрепен от нея. И двете страни трябва да се утешат чрез „общата вяра“. Това не предполага състояние на църквата, при което пасторът е принуден да изразходва енергията си в сражение със заблуда и уталожване на различия между братя.

Стихове 16 и 17. Тук имаме текста на посланието. Цялата книга е само разширение на тези стихове.

В останалите стихове от главата имаме изявление относно Божията правда в наказанието на нечестивите и последиците на отделянето от Бога. Ние сме уязвими

на това да добием една представа, а именно, че имаме Третата ангелска вест, състояща се от една систематизация на истината, обхващаща такива теми като законът, съботата, естеството на човека, пришествието и т.н., и че към това сме добавили едно малко благовестие, идеята за оправдание чрез вяра. Има само едно учение, което трябва да проповядваме — благовестието на Христос, намиращо се в Марко 16:15-16. Това поръчение е за нас. Онези, които вярват в благовестието, ще бъдат спасени. Няма ли нещо, което да се поучава редом с благовестието? „То е сила Божия за спасение”. Какво освен спасение желаем? Какво повече можем да търсим?

Благовестието донася правда. Правдата на Бога е онова, което Бог прави; тя е Неговият път. За да бъдем в хармония с Него, ние трябва да направим пътя Му свой път. Благовестието ни разкрива този път (Римл. 1:17) и не само това, но то е Божия сила за изработване на Неговия път в нас. Библията е изявление на Божия път, и това е обобщено в Десетте заповеди, които са изявление на Неговата правда — Исая 51:6,7. В Матей 6:33 Христос обявява тази правда за единственото необходимо нещо. Защо? Правдата е живот и човекът, който има Божията правда, има всичко и в този, и в бъдещия свят.

Стих 17. Ние имаме правда чрез вяра. „Праведният чрез вяра ще живее”. Нещо друго? Чрез вяра и дела? „Не притуряй на словото Му, да не би Той да те изобличи и да се окажеш лъжец”. Да бъдеш справедлив означава да бъдеш праведен, а един праведен човек ще върши праведни дела. Това е плодът на правдата. Но как Той върши тези дела? Чрез вяра. Йоан 6:28, 29. „...Това е

Божие дело, да повярвате...”. Вероятно ние сме имали ограничена представа по въпроса какво е вяра.

„Праведният чрез вяра ще живее”. Това е всичко. Нищо не може да бъде прибавено към проповядването на Божията правда чрез вяра в Исус Христос. Какво е положението с тези учения като съботата, безсмъртието и т.н.? Щом „Божие царство и Неговата правда” е единственото нужно нещо и щом няма нищо неважно в Библията, всички тези въпроси са просто подточки, зависещи единствено от това нещо — обобщено цялото в учението за оправдание чрез вяра. Ние не можем да проповядваме нищо друго, понеже всичко извън това е грях.

Стих 18. Гняв се открива против онези, които „препятстват на истината чрез неправда”. Свържете този стих с глава 10:3. Бог е един жив Бог. Неговият престол е жив престол. Там е живата вода и дървото на живота - всичко е живо. Затова Неговата правда е дейна и жива. Някои хора, невежи за тази правда, отказват да ѝ се подчинят и я отблъскват. Бог ще накаже хората. Защо? Защото те идентифицират себе си с неправдата. Те са проникнати от нея и когато тя пропадне (понеже грехът трябва да бъде унищожен), ги повлича със себе си. Това означава просто, че Бог не гледа на лице.

Стихове 19 и 20. Несправедлив ли е Бог? Не, понеже още от сътворението Неговите творения са свидетелствали за Него. Мнозина не знаят, че светът не може да се сътвори сам, но „може да бъде познат”.

Стихове 21-32. Как става така, че хората не знаят? Те знаят толкова много. „Като се представяха за мъдри, те глупееха”. Най-неразумното нещо във Вселената

е човешкият разум. Той е пълна глупост пред Бога (I Кор. 1:19-31).

Павел казва, че онези, които вършат нещата, описани в последната част от разглежданата глава, знаят, че заслужават смърт, и не могат да се намерят хора, които не знаят това. Езичеството, за което Павел говори, както бе представено в Атина и другаде, не е невежество за нещата от този свят. То обхваща хора, чието дело в изкуствата и науките се изучава днес. Без Бога един човек може да знае точно както може да знае звярът и каква е разликата, освен в степента? Няма мъдрост отделно от Бога. Това е, което Павел има предвид, когато казва: „Внимавайте да не ви заплени някой с философията си... по първоначалните учения на света, а не по Христос”, така също в I Кор. 1:18 и Кол. 2:3.

Слушаме много за „естествена нравственост” и „научна нравственост” — нравственост обичайна за всички хора. Това е, което Павел описва. То е езичество. Разпространената представа за езичеството е неправилна. Езичникът е човек, който не познава Бога. Той може да бъде религиозен човек, но Бог не е изворът на неговата мъдрост. В Марко 7:21-23 Христос описва извора на „вродената нравственост”. Сърцата на всички са еднакви; ние сме направени от една кръв, за да обитаваме Земята. Езичници са хората, които вършат нещата, изречени в първата глава на Павловото послание, където и да живеят. Хора, които в Съединените щати или в Англия следват поривите на естественото сърце (Галатяни 5:19-21) не са по-добри от онези, които вършат същите неща в Китай.

Сравнете II Тимотей 3:1-7 с последната част на

Римляни 1 глава. Те са почти идентични. Това означава, че хората в последните дни ще бъдат явни езичници — отдаващи се на делата на плътта. Това помага да се обяснят много моменти в Стария завет, в които Бог говори за съдене на езичниците. Кои са езичниците? Римляни 2:1. „Ти, който съдиш, вършиш същото”. Извършили ли сме някога нещо, за което бихме се срамували да говорим? В какво ние сме различни от езичниците? Има достатъчно широко поле за действие за благовестието. Срамно е да се говори за онези неща, които са били извършени от всички нас тайно, но „не се срамувам от благовестието Христово; понеже е Божия сила за спасение на всекиго, който вярва”.

ПРОПОВЕД № 2

Римляни 2

Първата глава на посланието към римляните, след нейното въведение, може да бъде обобщена като описание на състоянието на човека без Бога и как той попада в това състояние. Причината може да бъде изразена само с една дума — неверие.

С неверието е свързано себевъздигането, а с вярата - смиреннието. Те изгубиха Бога, „защото, като познаха Бога, не Го прославиха като Бог, нито Му благодариха; но извратиха се чрез своите мъдрувания, и несмисленото им сърце се помрачи” (Римл. 1:21). Те приписаха всичко на себе си и докато Азът бе поощряван, вярата в Бога намаляваше, додето се намериха в мрака на идолопоклонството.

Хората по времето на Платон, Сенека и Марк Аврелий поучаваха онова, което те наричаха нравоучение; Конфуций даваше морални напътствия. Но това, което липсваше на всички тях, бе да кажат на хората как да вършат онова, което им сочеха за правилно.

Дори тези хора, които преподаваха морал и добродетел, сами практикуваха нещата, осъждани от тях, и не бяха изпълнители на онова, което сами излагаха като нравствено задължение пред другите. Докато тези учители ни казват какво да правим, но не успяват да ни дадат сила да го вършим, религията на Иисус Христос дава не само знание какво е правилно, но и способност да вършим доброто. Така, когато Христос не е вплетен в учението, усилието да се преподава морал е просто

старото езическо нравоучение, което е безнравственост.

Всички признават, че държавата не бива да се свързва с определена религия, но някои казват, че трябва да преподаваме морал без Христос. Нравоучение без Иисус Христос е безнравственост. То е грях.

Делата на плътта са ясно изложени в последната част на първа глава. Те се намират у всяка личност, която не се е обърнала към Христос. Ние порицаваме езичниците вършещи тези неща, но „Бог не гледа на лице” (Римляни 2:11) и Той осъжда по същия начин нас, и ни показва, че не сме по-добри от тях.

„Затова и ти си без извинение, о човече, който и да си, когато съдиш другия; защото в каквото съдиш другия, себе си осъждаш; понеже ти, който съдиш, вършиш същото” (Римл. 2:1). Всеки, който знае достатъчно, за да осъди злините на езичниците, е осъдил себе си, понеже той върши същите неща.

Първата част на Римл. 2 може да бъде обобщена със стиха „Бог не гледа на лице”. Той ще отплати на всеки човек според делата му. В съда нищо не се взема под внимание, освен делата на човека. „Ето, ида скоро; и у Мене е наградата, която давам, да отплатя на всекиго, според каквито са делата му” (Откр. 22:12). „Защото Човешкият Син ще дойде в славата на Отца Си със Своите ангели; и тогава ще въздаде всекиму според делата му” (Мат. 16: 27).

Характерът на делата показва размера на вярата в Христос. Едно обикновено членство няма да свърши работа. „И ти, човече, който съдиш ония, които вършат такива работи, мислиш ли, че ще избегнеш съдбата на

Бога, като вършиш и ти същото?” Бог не ни гледа на лице или членство. Ние може да наричаме себе си християни, да претендираме, че пазим закона и да съжаляваме клетите езичници, но Бог класифицира еднакво всички, които не съумяват да вършат добри дела.

„Тия, които са съгрешили без да имат закон, без закон ще и да погинат; и които са съгрешили под закон, под закона ще бъдат съдени” (Стих 12). Последните думи показват, че законът е мерилото, чрез което всеки човек в света ще бъде съден.

Но какво означава да се пази законът? Означава да се пазят всички негови предписания; нашата правда трябва да надмине тази на фарисеите, състояща се само от външна форма. Ако ние мразим, това е убийство (Матей 5:22); ако имаме нечисти мисли, това е прелюбодейство (Матей 5:28); ако имаме нечисто сърце, нарушаваме целия останал закон. Може да сме дори най-стриктни във външното пазене на съботата и да бъдем напълно верни на външните изисквания на целия останал закон, но нечистото сърце прави греховна всяка постъпка.

„Когато езичниците, които нямат закон, по природа вършат това, което се изисква от закона, то, и без да имат закон, те сами са закон за себе си” (Стих 14).

Чрез различни средства Бог е вложил в сърцето на всеки човек достатъчно светлина, за да го води към познание за Себе Си. Дори самата природа разкрива Своя Създател. И ако някой човек в най-мрачното езичество има желание да познае истинния Бог, Господ, ако е необходимо, ще изпрати някого, за да му даде светлината на истината.

Така всеки човек, който накрая е изгубен, ще е отхвърлил светлината, която, ако бе приел, би го завела при Бога.

ПРОПОВЕД № 3

Римляни 3:1-24

В изследването на първа и втора глава ние установихме, че знанието без Бога е глупост и безнравственост и че едно възвишено членство или, както Павел казва, обрязване на плътта, нищо не ползва там, където това нещо, което знакът бе призван да обозначава — оправданието от Бога чрез вяра — обрязването на сърцето - не е налице.

Стихове 1-4. „Тогава какво предимство имаюдеинът?“ — „Първо, защото на юдеите се повериха Божествените писания“. Авраам бе изведен от езичеството, от вяра към вяра, и потомците му бяха обикнати заради баща си. На тях Бог повери Своята истина. Те не успяха да осъзнаят какво е предимството да бъдеш евреин и се облягаха самоуверено на възвишеното си членство с мисълта, че Бог трябва да мисли повече за тях, отколкото за които и да било други хора. Бог им беше дал светлината, за да могат да я занесат до други. Но изпълнени с гордост, те не вършеха това дело, а Бог се отегчаваше от тях поколение след поколение.

По време на пленничеството Той разкри на Даниил, че Господ ще чака Своя народ още 490 години, за да занесе светлината на света. Носенето на благовестието при езичниците бе дело, което Бог през всички векове бе предлагал на евреите, за да ги накара да го извършат. Но те отказваха. Обаче Бог се грижеше за езичниците и „не остави себе си без свидетели“. Не виждаме ли тенденцията сред нас като народ да се перчим със

светлината, която имаме и да чувстваме, че Господ трябва да има особено уважение към нас като народ? Но Той ни е дал светлината само за да можем да я занесем на други. Ако се кичим с нея, но не я носим на други, Бог ще ни търпи дълго, но най-накрая някой друг ще заеме нашето място и ще извърши делото.

Бог се закле на Авраам и Неговите обещания ще бъдат изпълнени, макар и хората да не вярват. Стихове 3 и 4. Ако не се намери никой с вярата на Авраам, Бог е в състояние и от камъни да въздигне Свои чада. Сам Бог е на изпитание пред Вселената. Сатана и зли хора винаги са Го обвинявали, че бил несправедлив и своеволен, но в Съда целият всемир ще каже: „Справедливи и истинни са Твоите пътища, Царю на светиите”.

Стихове 9-18. Всички са в грях. Няма два пътя на спасение. „Те не познават пътя на мира”. Тук е пробният камък, показващ разликата между истинския евреин и езичника. Чадата на вярата ще имат постоянно у себе си този мир - мирът, който Христос имаше.

Стих 19. „Под закона” е недоразумение при превода. Това означава в закона или в неговата юрисдикция. Чрез този закон целият свят става виновен. От гледна точка на закона никой няма каквото и да е предимство пред когото и да било.

Стих 20. Някои хора се опасяват да не би наблягането върху текстове като този да злепостави закона. Но Бог, който написа текста, може да бъде оставен да се грижи за честта му. Вечна чест е за закона, че той не може да оправдае престъпника. Законът изисква в човека съвършената правда, изявена в живота на Христос. Никой човек не е живял някога, както Христос живя;

всички сме виновни. Съвършенството и величието на закона подтикват грешниците да извикат: „Какво да сторим?“.

Понякога се налагаше идеята, че ако Христос само изтрие спомена за миналото, личността би могла сама да продължи много добре по-нататък. Това беше бедата на евреите. Римл. 10: 2-3. Няма човек на Земята, който сам по себе си да може да извърши някоя постъпка така чисто и така освободено от себичност, както би я извършил Христос. „Всичко, което не става от вяра, е грях“. Една проповед, изнесена без вяра, е грях, за който трябва да се покаем! Много мисионска работа е била извършена от всички нас, за която трябва да се покаем.

Никога не е имало по-добър човек от Павел като личност. Ако някой някога е извършил добро дело въвн от Христос, то това е Павел. Той обаче бе принуден да сметне всички неща, които имаше, за загуба, за да може да придобие Христос (Филипяни 3:4-8). Псалмистът казва, че Бог не задържа никое добро нещо спрямо онези, които ходят по правия път. Ако Павел, преди да намери Христос, бе имал нещо добро в естеството си, той можеше сам да вземе това със себе си. Но той сметна всичко за загуба.

Стих 21. Законът ще свидетелства в съда за правдата, която грешникът получава извън закона, потвърждавайки нейното съвършенство. Само срещу получаването на правда извън нас, където няма нищо, ние отиваме при сърцето на извора. Стих 22. Всички хора са на едно ниво. Ние ще сме благодарни, че Бог благоволява да ни спаси така, както спасява и други. Планът за спасение е единство от даване и вземане;

даване от страна на Бога и вземане от страна на човека. Гордостта на сърцето оплаква тази зависимост от Бога, но ние сме храненици, просяци, клети, окаяни и голи. Единственото нещо, което можем да направим, е да купим бялата дреха. Тя ни е предложена без пари и без цена.

Пророкът се радваше в Господа, защото Бог бе го облякъл с одеждите на спасението и го бе покрил с мантията на правдата. Ние не можем сами да облечем мантията. Нека да поверим на Бога да стори това. Когато Господ ни облича, това не е просто външна дреха, но пълно оправдание на човека, така че целият става правда.

Понякога чуваме хора да говорят така, като че ли ние сами трябва да облечем една доста представителна дреха, преди да можем да поискаме бялата дреха. Но самата нужда и безпомощност на просяка е тази, която го препоръчва на милостта.

„Всички съгрешиха и не заслужават да се прославят от Бога”. Всички хора са на същото ниво и предложението на милост е към всеки, който ще дойде и ще сподели живата вода даром. Ние „с Неговата благодост се оправдаваме даром чрез изкуплението, което е в Христос Иисус” Стих 24.

ПРОПОВЕД № 4

Римляни 3:19–31

Основа на урока ни тази вечер е втората половина от трета глава на Римляните, започваща с 19-тия стих: „А знаем, че каквото казва законът, казва го за ония, които са под закона; за да се затулят устата на всекиго, и цял свят да се доведе под съдбата на Бога”.

Стихове 21-23 съдържат в резюме всичко, което е разгледано в останалите стихове от главата. Остатъкът от нея е разширение на онова, което е казано преди. В тази глава се явява също така кулминацията в замисъла на посланието. В първата ѝ част е подчертан фактът, че Бог не прави разлика между личности; единствено делата се вземат предвид в съда. Но както е вярно, че едно дърво се познава по плодовете си, също така е вярно и това, че не е в компетентността на хората да съдят за тези плодове. Сам Бог е съдия. Той гледа сърцето, докато човек може да съди само според външни белези. Затова, делата на хората могат да изглеждат добри пред себеподобните им, но на Бог, Който вижда онова, което човекът не може да види, са известни като покварени.

Да повторим пак, праведният ще живее чрез вяра. Каква част от човешкия живот трябва да бъде праведна? Целият живот, всеки миг, понеже праведният ще живее чрез вяра. Но чрез делата на закона никое дело не ще бъде праведно. Това е сурово изявление, но трябва да му се вярва, защото така казва Библията.

Никоя постъпка, която ние можем да извършим, не може да бъде праведна само чрез закона. Единствено

чрез вяра някой човек или някое негово действие могат да бъдат праведни. Законът съди човека по делата му и е така необхватно велик, че никое човешко дело не може да се издигне до неговата висота. Затова трябва да има Посредник, чрез който да дойде оправданието. И това оправдание принадлежи единствено на този, на когото е дарено поради вярата му.

Необновеното сърце е отчайващо нечестиво. Само зло може да произлезе от такова сърце. За да се извършат добри дела, трябва да има добро сърце, което само един добър човек може да притежава. Но, понеже всички са съгрешили и са недостойни, затова всички дела на човешката природа са опорочени.

Самият закон е мерилото за съвършена праведност, но Христос е Истината, Пътят и Животът. В Него е съвършената праведност на закона и милостта да предложи дара на Своята правда чрез вяра. И за това са свидетели самите пророци, понеже те проповядваха оправдание чрез Христос посредством вяра.

Когато един човек се стреми да се оправдае чрез делата си, той само трупя несъвършенство след несъвършенство, докато, както Павел, сметне всичко това за загуба, узнавайки, че няма праведност освен тази, която е чрез вяра в Христос.

Има обаче едно нещо на този свят, от което човек се нуждае, и това е оправдание — и то е факт, а не теория. То е благовестието. Това, което не клони към праведност, е без стойност и не е достойно да бъде проповядвано. Праведност може да бъде придобита само чрез вяра; следователно всички достойни за проповядване неща трябва да клонят към оправдание чрез вяра.

„Понеже всички съгрешиха и не заслужават да се прославят от Бога.” Добре се разбира, че нито едно наше действие не може да поправи онова, което е отминало, както е и вярно, че ние не можем да бъдем оправдани в което и да е сегашно действие, ако не направим миналото съвършено. Ние се нуждаем от правдата на Христос, за да оправдае настоящето точно толкова много, колкото и за да направи съвършени несъвършените дела на миналото.

В случая с митаря и фарисея единият, който не уповаше на собствените си дела, отиде в дома си оправдан, но този, който желаше да обобщи праведност в самия себе си, се лиши от оправдание. Всеки един, който моли за него, може да го има, но трябва да дойде наравно с всички други грешници и там да го получи с тях, казвайки: „Боже, бъди милостив към мене, грешника”.

„Оправдават се даром чрез изкуплението, което е в Христос Иисус.” Какво е „изкупление”? Това е откупуване. Правдата е безкраен и купен с безкрайна цена дар. Тя е безплатна за нас, но за нея е било платено. Кръвта на Христос е цената ѝ. Ние сме увещавани да разглеждаме Неговото величие, за да можем да узнаем, че макар нещото, което трябва да се върши е отвъд нашето разбиране, силата, с която то трябва да се извърши, е също отвъд нашето знание.

„Да покаже правдата Си” в отмахването на нашите грехове. Той е Този, Който отмахва нашите грехове и ако ние предадем себе си на Него, те ще бъдат напълно опростени. Христос не дава индулгенции, а Неговата правда опрощава греховете, които са минали, пази

сърцето свободно от грях в настоящето дотогава, докато Неговата правда изпълва това сърце.

Вярата е началото на всяка мъдрост. Тя лежи в основата на всяко знание. Детето никога не би научило нищо, ако не вярваше на това, което му се казва. Щом това е така във физическите неща, защо да не можем да бъдем така разумни в духовните?

Изкуплението идва чрез творческата мощ на Христос, ето защо аз обичам да размишлявам, че Той е Създателят на всичко, понеже Той, Който създаде световите от нищо и Който крепи всички неща чрез Словото на Своята мощ, може чрез същото това Слово да сътвори в мен чисто сърце и да опази онова, което е сътворил. Негова е цялата мощ, както и цялата слава.

Бог е, Който, според благоволения Си, действа във вас и да желаете това, и да го изработвате.

„Тогава, чрез вяра разваляме ли закона? Да не бъде! Но утвърждаваме закона”.

ПРОПОВЕД № 5

Римляни 4:1-15

Принципите, изложени в предходните беседи, ни карат да се учудваме, че някой някога би предположил, че учението за оправдание смята да урони Божия закон. Оправданието носи закона на лицето си. Единствената опасност е да не бъде получено. То утвърждава закона в сърцето. Оправданието е законът, въплътен в Христос, положен в човека, за да се въплъти в него.

Третата глава представя принципа на оправдание чрез вяра. В четвъртата глава принципът е илюстриран от случая на Авраам. Доколкото Авраам имаше някаква правда, той можеше да се гордее с нея, но като действително дело той нямаше с какво да се гордее. Бе оправдан единствено чрез вяра. Глава 4:1-3. Ако някой човек можеше да извърши постъпка, заслужаваща одобрението на Небето, той би могъл да се хвали с това. Но никоя плът не ще може някога да се похвали в Божието присъствие. (I Коринтяни 1:27-29; Еремия 9:23, 24).

Ако някой човек може да издейства праведност, то, когато Бог дава отплатата на правдата, този човек просто ще получи онова, което е пожънал. Но вечният живот е „дар от Бога“. Вечният живот е отплатата на правдата и щом той е дар от Бога, може да бъде такъв само защото праведността е дар от Бога (Стих 4).

Авраамовата вяра му бе вменена за правда (Стих 5). Прощаването на греховете не е само на хартия - изтриване на минали сметки, но има жизнена връзка

със самия човек. То не е временно дело. Христос, отмахва греха и поставя Своята правда на мястото му, а това предизвиква коренна промяна в човека.

Никой не може да извърши никакви дела, които дори и за миг да устоят в съда. В това отношение е все едно дали той се нарича християнин или е атеист. Няма вярващ в Христос, който би дръзнал да отиде пред съда с постъпките от някой ден, искайки отплата и рискувайки своя случай чрез делата. Стихове 6-8 описват благословието на човека, на когото Бог вменява правда без дела. Блажен е този, на когото, когато работи в Божието дело, Господ няма да вмени грях в това дело.

Първо бе вменена правда на Авраам, защото той повярва, а после получи знака на обрязването, като печат на правдата, която имаше чрез вяра (Стихове 9-11). Онези, които достигнат една висока титла, не трябва да остават само с нея, а да вървят по стъпките на вярата, която Авраам имаше (Стих 12). Преобладава становището, че в еврейската епоха Бог е бил пристрастен спрямо хората. Но Бог никога не е гледал и никога може да гледа на външността. Лъже набожността и не себеоправдателността на евреите бяха онова, което ги караше да се държат настрана от езичниците. Те бяха поставени да бъдат светлината на света, да бъдат солта на земята. Отказаха да вършат делото и станаха обезсоляла сол, сами нуждаещи се да бъдат осолени. Солта трябва да проникне във веществото, което трябва да запази. Същият принцип важи и днес.

Обещанието към Авраам бе едно, но бе повторено много пъти. То гласеше, че в него ще бъдат благословени

всички народи на света - че той ще да бъде наследник на света (Стих 13; Битие 12:1-3). Евангелието разкрива пред погледа едно наследство. Носи спасение от смъртта, т.е. донася живот, а фактът, че е даден живот, предполага място, където да се живее. Така ние, обобщавайки всичко, което носи Евангелието, можем да кажем, че то дава на хората вечно наследство. Учението за наследството на светиите е учението за оправдание чрез вяра и ако не изявяваме оправдание чрез вяра в проповедта за наследството на светиите, ние не известяваме Евангелието. Обещаното наследство е същото като онова, обещано на бащите (II Петрово 3:4; Деян. 7:5), и то не се отнася до настоящия свят.

Това наследство не е чрез закона, а чрез праведността от вярата. Но то ще бъде само за онези, които са праведни, тоест, съобразни със закона. Все пак „ако са наследници тия, които се облягат на закона, то вярата е празна, и обещанието осуетено” (Стих 14).

Ние не само не можем сами да издействаме наследството, но колкото повече опитваме да направим това, толкова повече се отдалечаваме от него; „понеже законът докарва гняв” (Стих 15). Ако наследството е чрез дела, то не е по обещание. Но то е само за праведните, а праведността е послушание спрямо закона. С други думи, ние имаме съвършено послушание спрямо закона, което не произлиза от послушание (Глава 3:21). Това е един парадокс.

Цялото Евангелие е противно на човешката логика, то е безкрайно над нея и все пак е в съответствие с Бога. Христос е обещал наследството и Неговите обещания са Да и Амин. Той ще даде не просто наследството, но и

правдата, която може да заслужи наследството. И така всички те — животът, праведността и наследството, са дарове от Бога.

ПРОПОВЕД № 6

Римляни 4

В четвъртата глава от Посланието към римляните имаме вяра в конкретна форма. Разказът за живота на Авраам и Сара във връзка с раждането на Исаак дава практически пример на оправдание чрез вяра.

Авраам не бе оправдан чрез дела, а повярва в Бога и това му се вмени за правда. Авраам получи печата на обрязването. Защо? За да бъде накаран да повярва? Не, а защото беше повярвал. Това беше печат на правдата, която той имаше чрез вярване. Обещанието към Авраам и неговото потомство бе, че той щеше да бъде наследник на света. Това обещано наследство трябваше да бъде „за вечно притежание“ (Битие 17:8). Следователно това бе завет на правда, подпечатан чрез печата на правдата, а наследството трябваше да бъде праведно, което никой освен праведните не може да добие (II Петрово 3:13).

Как Бог може да ни даде праведност, когато сме толкова грешни? Ние не можем да разберем, нито ни е нужно да гадаем. За Бога да направи един несправеден човек праведен е точно толкова велико чудо, колкото бе за Него да сътвори света. Ако някой човек назове нещо несъществуващо, така, сякаш съществува, той казва лъжа, но когато Бог нарича нещо несъществуващо, сякаш съществува, то самият факт на Неговото назоваване го прави действително. Бог прави повече от това да направи сърцата ни праведни, когато там няма правда. Той прави сърцата ни праведни, когато там

няма нищо друго, освен неправда.

Човек, който не вярва, че Бог може да всади праведност в сърцето му, е точно толкова неверник, колкото човек, който на теория може да всади праведност в сърцето си и като друг, който чрез теорията за еволюцията премахва Мойсеевото свидетелство за сътворението. Пред Божията мощ не може да бъде поставено никакво ограничение. Ако би имало грамадна планина, която би трябвало сама да се издигне против Божията мощ, Той би могъл да не взема нищо и да разбие цялата планина на парчета.

„А ние, братя, както Исаак, сме чада на обещание”. Ние ставаме чада на Бога по същия начин, както бе роден Исаак — чрез вяра, както повярваха Авраам и Сара. Обещанието е към този, „който не върши дела, а вярва в Онзи, Който оправдава нечестивия”.

Много неща бяха загатнати в готовността на Авраам да пожертва сина си Исаак. Чрез никой друг син не можеше да дойде обещанието за наследството. Христос не можеше да дойде на света, освен чрез Исаак. Ако бъде убит Исаак, каква надежда за Спасител би имало? Никаква. По всичко изглеждаше, че Авраам щеше да унищожи всяка надежда за собственото си спасение.

Чудна е показаната тук вяра. Авраам повярва, че Бог може да възкреси отново Исаак и все пак Единственият (Христос), чрез Чиято сила той повярва, че Исаак би бил възкресен, не беше дошъл и не можеше да дойде, освен чрез Исаак. Въпреки че Бог бе обещал и Авраам повярва, все пак той бе призван да направи именно онова нещо, което от човешка гледна точка щеше да прекъсне всяка надежда за някогашно изпълнение

на обещанието.

Самото обещание бе непроменимо и бе потвърдено чрез непроменима клетва. Следователно Бог се задължава да изпълни обещанията Си към всички, които предявяват искане за тях. Самият престол и самото съществуване на Бога са поставени в залог за това и ако не се изпълни, то за Бога би означавало да се отрече от Себе Си.

Скоро Бог ще дойде и ще каже: „Съберете Ми Моите светии, които направиха с Мене завет с жертви”. Христос е жертвата, спомената тук. Той е Онзи, чрез Когото ние идваме. Той е поръчител на завета.

Обещанието към Авраам зависеше от едно нещо — сдобиването му със син. Двадесет и пет години изминаха от времето, когато бе дадено обещанието, до изпълнението му. „Относно Божието обещание Авраам не се усъмни чрез неверие”, а Сарая, „и Аврам послуша това, което каза Сарая.” Тя се зае да помогне на Господа да изпълни Своя план. Но Агар бе слугиня и нейното дете не можеше да бъде нищо друго, освен слуга, роден по плът.

Свободни хора, а не слуги, трябваше да бъдат обещаното на Авраам потомство, така че чрез плана на Сарая не бе спечелено нищо. Дойде времето, когато Сарая осъзна, че единственото нещо, което тя трябваше да направи, бе да повярва, че Бог е в състояние да изпълни Своето обещание без нейна помощ. Тогава, „чрез вяра”, тя „доби сила да зачене”. Раждането на Исаак бе едно чудо. От човешка гледна точка за Авраам и Сара бе напълно невъзможно да станат родители. Тя зачена чрез Божията сила.

Авраам и Сара не направиха нищо, за да спечелят обещанието, освен да повярват, и все пак детето на обещанието бе тяхно собствено дете. Така е и с християните. Нищо не може да бъде направено, за да се спечели правдата на Христос, освен да се повярва на обещанията. Погрешно е да се полагат усилия да се придобие правдата на Христос. Казано ни е да повярваме на обещанията. Бог е обещал да ни направи праведни и единственият начин да добием тази праведност е да повярваме, че Той е в състояние да я вмени.

Когато хората са готови да повярват на Бога и да Му се предадат, в Неговите обещания има сила да им издейства праведност, без каквото и да е усилие от самите тях. Как хората са направени праведни или участници в божественото естество? „Чрез които се подариха скъпоценните нам и твърде големи обещания, за да станете чрез тях участници на божественото естество”. Силата е залегнала в Божието обещание. Как можем да направим обещанията ползотворни за себе си? Като вярваме в тях. „Ако изповядаме греховете си, Той е верен и праведен да ни прости греховете и да ни очисти от всяка неправда”. Изповядайте греховете си, повярвайте, че Бог ги прощава както е обещал и обещанието е ваше, вашите грехове са простени.

Божиите обещания могат да бъдат оприличени с „полиця”. Колко от нас могат ги имат? „Всеки, който иска.” Те са валидни за известна доза благословение. Тяхното количество не може никога да бъде получено изцяло, защото Бог е в състояние „да направи несравнено повече, отколкото искаме или мислим”. Хората занасят една полица в банката и получават срещу нея злато. Християните отправят Божиите обещания към Него и

получават срещу тях благословение.

ПРОПОВЕД № 7

Римляни 5:1-5

Глава пета съдържа частично изброяване на благословенията, които са плодове на такава вяра като обрисуваната в четвърта глава. Тя показва християнското развитие в живота на всеки един, който има вярата на Авраам. Две думи са ключови за главата – „много повече“. Ако имате славата, търпението или християнската опитност, за които се говори в тази или в някоя друга глава, вие знаете, че Бог е не само готов, но е и склонен да даде много повече, понеже Той „може да направи несравнено повече, отколкото искаме или мислим“.

„И тъй, оправдани чрез вяра“, тоест, бидейки направени съобразни със закона чрез вяра, „имаме мир с Бога, чрез нашия Господ Исус Христос“. Единственият начин човек да бъде направен съобразен със закона и да живее свободен от осъждане е да притежава вяра в Божиите обещания. В Христос няма никаква неправда, следователно няма нищо друго, освен правда. Чрез упование на Христос християнинът има Неговата правда.

Но не казва ли Яков, че трябва да има дела, иначе вярата е безполезна? Вярно е, че вярата се усъвършенства от делата (Яков 2:22). Но вярата и единствено вярата е тази, чрез която хората биват оправдани. Самият текст, който говори за Авраамовото оправдаване чрез вяра заявява, че делата бяха само проявление на скрита вяра и че чрез това дело се

изпълни писанието, което казва: „Авраам повярва в Бога, и това му се вмени за правда”. Делата са проявление на вярата. „Бог е, Който, според благоволения Си, действа във вас и да желае това и да го изработвате”. Ние предаваме себе си в ръцете на Христос. Той идва и започва Своето пребиваване в нас. Ние сме като глина в ръцете на грънчаря, но Христос е Този, Който върши всичките добри дела и на Него принадлежи цялата слава.

„Имаме мир с Бога”. Какво е мир? Това не е чувство, а факт. Мнозина мислят, че трябва да изпитат „някакво чувство”, което да определят като „мир Божий”. Но те никога не са имали Божия мир и следователно не могат да знаят какъв вид чувство би трябвало да е той. Сатана може да даде някакво щастливо усещане и ако християнинът се водеше само от чувството, той би бил измамен. Господ не работи с чувства, а с факти. Мирът е противоположното на война, спор, съревнование. Ние сме или в мир с Бога, или пък във война. Ако сме във война, то е защото продължаваме бунта.

Как хората воюват с Бога? Чрез следване на греховни практики. Всеки един, който съзнателно се отдава на някаква греховна практика, воюва срещу Бога. Бог е Бог на мира. Христос остави Своя мир на последователите Си. „Нека царува в сърцата ви Божия мир”. Между Бога и Неговия скъп Син в небето има „съвет на мир”. Те се съветват за мира на човека. Има само едно условие, при което човек може да има този мир -безусловно предаване във всичко на Бога. Тогава има мир в сърцето, без значение какви са чувствата.

„Много мир имат ония, които обичат Твоя закон, и за тях няма спънки та да се препъват”. „Дано би

послушал ти заповедите Ми! Тогава мирът ти щеше да бъде като река, и правдата ти като морските вълни". Каква изобилна утеха има в тези думи! Иисус Христос е „същият вчера, днес и до века". Така Неговият мир е оприличен с постоянното течение на реката и никога нестихващата океанска вълна; следователно няма значение какво е чувството, понеже, ако всички грехове са били изповядани, Бог е верен и праведен да ги прости и ние сме в мир с Него. Състоянието на мир е състоянието да си оправдан чрез вяра.

„Посредством Когото (Христос) ние чрез вяра придобихме и достъп до тая благодат (незаслужено прощение и благосклонност), в която стоим, и се радваме поради надеждата за Божията слава". Правдата може да бъде изковавана в хората ден след ден чрез същата сила, чрез която Исаак бе роден от родители, които бяха практически замъртвели. Когато хората някога придобият тази опитност, следващото нещо, което ще бъдат принудени да сторят, е да се радват поради надеждата за Господното пришествие.

Колко често очакваме Господното пришествие със страх? Ако ние не се радваме в Господа в настоящия живот, ние нямаме надежда, че ще се радваме в Него в бъдещия. Защо християните би трябвало „да се радват поради надеждата за Божията слава"? Защото те са в мир с Него. Адвентистите от седмия ден са поканени: „когато почне да става това, изправете се и повдигнете главите си, защото изкуплението ви приближава". Ние Го възхваляваме, че идва скоро; това е едно от най-славните и насърчителни уверения, които имаме.

Ние живеем в настоящето, не в бъдещето.

Прочетете 1Петр. 1:5-9. Спасението ни принадлежи днес точно толкова, колкото ще ни принадлежи и в Божието царство. Никой освен нас самите не може да ни лиши от него. Петър казва: „Като получавате (сегашно време) следствието на вярата си, спасението на душите си”. Нашето настоящо спасение е единствената ни надежда за бъдещо спасение. „Вардени с Божията сила” е изразът, използван от Петър, и той точно обозначава същото състояние — „оправдани чрез вяра” - в петата глава на Римляните.

Същата сила, която ще направи хората безсмъртни в бъдещия живот, ги оправдава — прави ги съобразни със закона - чрез пребъждане в хармония с него, всеки ден. В Посланието към Филипяните 3:21 Павел казва: „Който ще преобрази нашето унищожено тяло, за да стане съобразно с Неговото славно тяло, по упражнението на силата Си да покори и всичко на Себе Си”.

В Еф. 3:16 Павел във вдъхновена молитва призовава те да бъдате укрепени чрез силата на Светия Дух във вътрешния човек според „богатствата на славата Си”. Благодатта на Бога е равна на славата Му. Божият престол е престол на слава и благодатта, в която ние стоим, е покрита с Божията слава.

„Нека се хвалим и в скърбите си, като знаем, че скръбта произвежда твърдост”. Някои казват, че скръбта произвежда нетърпение. Това не е вярно. Ако някой човек не е оправдан чрез вяра, изпитанието ще разкрие нетърпението, което е в него. Как тогава изпитанието произвежда твърдост? Нека тези текстове да ни отговорят: „Всяка ваша грижа възложете на Него, защото Той се грижи за вас” (1 Петр. 5:7). „Възложи на

Господа това, което ти е възложил, и Той ще те подпре” (Псалм 55:22). „Дойдете при Мене всички, които се трудите и сте обременени, и Аз ще ви успокоя” (Мат. 11:28).

Той отнема тежките грижи. Какво е това бреме? Всяко нещо, което ни безпокои или ни досажда. Няма значение дали това ще е нещо малко - малко изпитание — или голямо. Възложете го на Господа. Ние се радваме в изпитанието, защото имаме Христос със себе си и възлагаме всички грижи на Него. Той е в състояние да ги носи. Той вече ги е понесъл за целия свят, така че ние не можем да прибавим към Неговото бреме.

Как се освобождаваме от тежките грижи? Дайте ги на Христос и после кажете: „Той ги поема”. И Той ги поема независимо дали вие усещате нещо различно, или не. Тогава вие ще изпитате истината на думите: „Аз ще ви успокоя”. Това е успокоение, макар физическата болка още да измъчва тялото, понеже Христос понесе изпитанието, а вие сте издигнати отвъд всяка скръб.

Как мъчениците отиваха на изтезание и на клада с радостни песни на уста? Това само предизвикателство ли беше? Не, Христос носеше тяхното бреме и те имаха мир в Него. С преизпълнено сърце те Му пееха хваление. Така бяха щастливи и радостни и едва усещаха болката, докато пламъците пълзяха около тях. Ние ще трябва да преминем през „голямата скръб”. Тя може да бъде удари с камшик или смъртна присъда. Човешкото естество се отвращава от такова мъчение. В Христос ние можем да го понесем. Придобийте опитност в Него сега и във времето на изпитанието Той не ще ви изостави. Той може да понесе това голямо бреме така, както и малкото.

Тогава Христос ще бъде наш както и сега, и животът, който живеем, ще бъде в Него. Никой човек на този свят не ще е в състояние да устои в онова време, освен ако предварително не е научил урока на вярата. Сега е времето, когато този урок може да бъде научен при благоприятни обстоятелства. Голяма ще е скръбта, през която ще преминем с радост в онова време. Тази радост трябва да бъде научена сега.

„А твърдостта нека извърши делото си свършено, за да бъдете свършени и цели, без никакъв недостатък”. Търпението ни посочва да сме свършени човеци.

„Твърдостта произвежда изпитана правда”. Християнската опитност е тази, за която става дума тук. „Изпитана правда” означава, че хората, които я имат, са били доказани и опитани. Те са се уповали на Бога и са Го опитали.

Опитността или фактът, че всекидневно опитваме Бога, развива надежда — надежда в Него. Ако Бог е опитван всеки ден, тогава всеки ден има надежда. Тоест, ние имаме основание да очакваме нещата, които желаем. Имаме настоящо спасение чрез което се радваме в надеждата за вечно спасение. Това наистина е глава на надежда и радост.

ПРОПОВЕД № 8

Римляни 5:6–9

Само един мотив би трябвало да подбужда умовете на онези, които изследват Божието слово, и той е чрез това изследване те да могат да бъдат доведени по-близо до Бога. Той не гледа на лице. Той ще даде Святия Си Дух на всеки един и на всички, които молят за това. Той е точно толкова склонен да направи истините на Библията ясни за един, както и за друг. Мир и светлина могат да дойдат в сърцата ви от онова, което се говори от амвона; но ако вие не знаете словото за себе си, този мир и светлина не ще останат с вас. Святият Дух изрече думите на Библията и тя може да бъде разбрана само чрез Неговата подкрепа. Всеки един човек, който Му се подчини, може да разбере Библията за себе си.

Има една истинска помощ относно Библията — Духът на Бога. Ако добивате представите си за Христос и Неговото дело от писанията на други хора, вие в най-добрия случай черпите от втора ръка. Получавайте светлината си направо от Библията. Изучавайте самата нея. Когато умовете ни са просветлени от Святия Дух, макар словото да изглежда просто, в същото време в него ще има височини и дълбочини, които ще ни изпълват с изумление. Цялата вечност ще бъде прекарана в изследване на спасителния план и колкото повече изследваме, толкова повече неизследвано ще намираме.

Вчера нашето изследване ни доведе до края на петия стих на пета глава. Тази вечер ще започнем от

стих шести.

„Понеже, когато ние бяхме още немощни, на надлежното време Христос умря за нечестивите”. Забележете думата „немощни”. Имаше определено време в историята на света, когато Христос бе пожертван на Голготския кръст. Но това не беше единственото време, когато Христос бе на разположение за нечестивите. Кои са нечестивите? Те са онези, които са „немощни”. Човешкото семейство е било немощно от грехопадението насам. Немощно е и днес. Когато хора намират себе си немощни, Христос трябва да бъде издигнат и Той казва, че ще привлече всички към Себе Си. Днес ние можем да разчитаме на Исус като разпнат и възкръснал Спасител точно толкова, колкото можеха да правят това учениците.

Понякога мислим, че гледаме назад към Христос и че патриарсите и пророците Го очакваха. Така ли е наистина? Ние уважаваме Христос. Така бе и с тях. От своя страна виждаме в Христос обичан Изкупител. Така бе и с тях. Моисей каза на Израилевите чада: „Не е на небето та да кажеш: Кой ще се възкачи за нас на небето да ни я донесе, за да я чуем и да я изпълняваме?... Но думата е много близо при тебе, в устата ти и в сърцето ти, за да я изпълняваш”. Словото, което бе Христос Изкупителят, бе близо до тях. Той е близо и до нас.

Те всички пиеха от онази духовна Канара, която вървеше с тях, и тази Канара бе Христос. Израилтяните нямаха нужда да очакват Христос. Той бе близо до тях. Той бе Агнето, заклано от създаването на света. Той е и всякога е бил настоящ Спасител за онези, които Го разбират така. Той бе настоящ Спасител за Авел. „С

вяра Авел принесе Богу жертва по-добра от Каиновата”. „С вяра” в какво? В Божия Син, понеже за него нямаше никой друг, в когото да вярва. Така Енох ходеше с Христос. Той не търсеше помощта на Изкупителя отвъд, в някакво бъдеще време. Христос бе за него настоящ Спасител и те вървяха заедно.

Така във всяка епоха от историята на света, когато хората са се чувствали немощни, Христос е бил за тях Спасител. Забележете колко ясни са думите: „Когато ние бяхме още немощни, на надлежното време Христос умря за нечестивите”. Авел бе немощен и Христос умря за него. Енох бе немощен и Христос умря за него. Авраам и Сара бяха немощни и Христос умря за тях. Неговата смърт бе реалност за всички тях. Колко забележително мощен бе Христос за Авраам! Този Христос, Месията, който все още не бе дошъл и трябваше да дойде чрез Авраам, самият този Месия бе така мощен, че вярата в Него донесе син на Авраам и Сара, за да може Той да дойде чрез този син. Във всеки период от земната история Христос е бил настоящ Спасител за онези, които бяха „немощни”.

„Защото едва ли ще се намери някой да умре даже за праведен човек”. Думата в първоначалното значение „праведен” е различна дума от онази, която е преведена „благ”. Думата „праведен” тук означава човек, който е стриктен, честен и почтен, но няма нищо миловидно в себе си. Едва ли някой ще умре за такъв един човек. Но за „благ” човек, за някой, който е мил и благосклонен, който би дал всичко, което има, за да нахрани гладните и да облече голите, за такъв човек някои биха дръзнали дори да умрат. Това е най-високият връх, до който достига човешката любов. „Никой няма по-голяма

любов от това щото да даде живота си за приятелите си” (Йоан 15:13). Но забележете Божията любов. „Но Бог препоръчва Своята към нас любов в това, че, когато още бяхме грешници, Христос умря за нас”. Ние твърде често оценяваме Бога и Неговата любов по себе си и по своята любов. Господ каза чрез Давид : „Ти си помислил, че съм съвсем подобен на тебе”. Необновеното сърце се отнася така, както са се отнесли с него, и съди за Бога по себе си, но Божията любов е съвсем различна от човешката любов. Той обича Своите неприятели.

Колко чудна и колко безподобна е любовта на Бога и до каква велика степен бе показана тази любов чрез смъртта на Неговия мил Син! Какво бе сторил светът, за да заслужи доброта от ръката на Бога? Бе съединил ръцете си с Божиите врагове; не заслужаваше нищо друго, освен наказание. Някои казват, че не могат да приемат Христос, защото не са достойни. Хора, които с години са членуващи християни, ще се лишат от богатствата на Божията благодат, понеже казват: „Аз не съм достоен”. Това е вярно. Те не са достойни. Никой от нас не е достоен. Но Бог препоръчва Своята любов към нас в това, че, докато ние още бяхме грешници, Христос умря за нас. Защо умря Той? За да ни направи достойни; да ни направи пълноценни в Себе Си. Бедата с онези, които казват, че не са достойни, е в това, че те не се чувстват недостойни и наполовина от необходимото. Ако те се чувстваха „немошни”, тогава мощта на Христос можеше да ги ползва. Цялата тайна на оправданието чрез вяра, живота и мира в Христос, се крие във вярата в Библията. Едно е да казваме, че вярваме в Библията, а съвсем друго е да приемаме всяка дума в нея така, сякаш е била изречена от Божиите уста лично към нас.

В I Тим. 1:15 Павел казва: „Вярно е това слово и заслужава пълно приемане, че Христос Исус дойде на света да спаси грешните”. Точно това е причината поради която Той дойде - да спаси грешниците. „Човешкият Син дойде да потърси и да спаси погиналото”. О, да биха осъзнали хората, че са немощни! Когато достигнат тази точка, тогава те могат да имат силата на Христос. Това е силата, която заслужава нещо; тя заслужава всичко.

Велико нещо е да повярваш, че Христос умря за безбожните. Понякога ние се чувстваме почти обезсърчени, небесата изглеждат като метални над главите ни и всичко, което вършим или казваме, изглежда че се връща в лицето ни, сякаш не струва нищо. Мислим, че молитвите ни не се въздигат по-високо от главите ни. Какво ще сториш в такъв момент? Ти трябва да благодариш на Бога. „Да Му благодаря за какво? Аз нямам благословение; изобщо не чувствам, че съм Негово чадо; за какво да Му благодаря?”. Благодарни Му, че Христос умря за безбожните. Ако първият път това не означава много за теб, повтори думите, повтори ги отново. Тогава светлината скоро ще се яви. Ти чувстваш, че си един от безбожните; тогава обещанието е твое, така че Христос е умрял за теб. Ти си там на колене пред Него, защото си грешник, така можеш да имаш полза от Неговата смърт. Каква е ползата от тази смърт? „Много повече, прочее, сега, като се оправдахме чрез кръвта Му, ще се избавим от Божия гняв чрез Него. Защото, ако бидохме примирени с Бога чрез смъртта на Сина Му, когато бяхме неприятели, колко повече сега, като сме примирени, ще се избавим чрез Неговия живот”. Мнозина постъпват и говорят така, сякаш Христос е мъртъв, и то невъзвратно мъртъв. Да, Той

умря, но възкръсна отново и живее во веки. Христос не е в новата гробница на Йосиф. Ние имаме един възкръснал Спасител. Какво извършва смъртта на Христос за нас? Примириява ни с Бога. Смъртта Му е тази, която ни довежда до Бога. Той умря — Праведният за неправоедните, за да може да ни заведе при Бога. Сега забележете! Христовата смърт е тази, която ни довежда при Бога; какво е онова, което ни задържа там? Това е животът на Христос. Ние сме спасени чрез Неговия живот. Сега запазете в умовете си тези думи - „като сме примирени, ще се избавим чрез Неговия живот”.

Защо бе отдаден Христовият живот? „Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине ни един, който вярва в Него, но да има вечен живот”. Значи Христос даде живота Си, за да може да имаме ние вечен живот. Къде е този живот? Какво е този живот? И къде можем да го получим? В Йоан 1:4 четем: „В Него бе животът и животът бе светлина на човеците”. Той единствен има живот и Той дава този живот на толкова хора, колкото го приемат (Йоан 17:2). Значи Христос има живота и Той е Единственият, Който го има, и е склонен да ни го даде. Сега какво е този живот? Стих 3: „А това е вечен живот, да познаят Тебе, единия истинен Бог, и Иисус Христос, Когото си изпратил”. Има ли личността, която познава Христос, вечен живот? Това е, което казва словото на Бога.

Отново Той казва в Йоан 3:36: „Който вярва в Сина, има вечен живот”. Тези са думите на Господ Иисус Христос. Как знаем, че имаме този живот? Това е важен въпрос. „Ние знаем, че сме преминали от смърт в живот, защото любим братята. Който не люби, остава в смърт. Всеки, който мрази брата си, е човекоубиец;

и вие знаете, че в никой човекоубиец не пребъдва вечен живот”.

Някой ще каже: „Знаем, че скоро ще получим вечен живот”. Да, това е вярно, но той е нещо по-добро от това: ние го получаваме сега. Това не е просто теория; това е Словото на Бога. Нека да онагледя: Тук са двама мъже — братя — по всичко личи, че си приличат. Но единият е християнин, а другият не е. Сега онзи, който е християнин, въпреки че във външния му вид няма нищо, което да го показва, има живот, който другият няма. Той е преминал от смърт — състоянието, в което е другият — към живот. Той има нещо, което другият не е получил, и това нещо е вечен живот. Думите „В никой човекоубиец не пребъдва вечен живот” не биха означавали нищо, ако в никой друг не пребъдваше вечен живот.

I Йоан 5:10: „Който вярва в Божия Син, има това свидетелство в себе си; който не вярва Бога, направил Го е лъжец, защото не е повярвал свидетелството, което Бог е свидетелствувал за Сина Си”. Бог не може да лъже. Така казвайки, че думите на Бога не са верни, ние правим самите себе си лъжци. Съгласно това писание, ние правим Бога лъжец, ако не вярваме свидетелството, което Бог даде за Своя Син. Какво, прочее, трябва да се вярва, за да очистим себе си от това обвинение - невярване на свидетелството и така превръщане на Бога в лъжец? Следващият стих обяснява това. „И свидетелството е това, че Бог ни е дал вечен живот, и че тоя живот е в Сина Му”.

Някои се боят, че тази идея за оправдание чрез вяра и вечен живот ще отклони хората от заповедите. Но никой освен онзи, който е оправдан чрез вяра - който

има Христовия живот - не пази заповедите, понеже Бог казва, че сме оправдани чрез вяра и, ако кажем, че не сме, тогава правим Бога лъжец - принасяме лъжливо свидетелство срещу Него и нарушаваме заповедта. В @току що@ цитирания стих ни се казва, че трябва да вярваме, за да бъдем очистени от обвинението за правене на Бога лъжец . Трябва да вярваме, че Бог ни е дал вечен живот в Христос. Докато имаме Сина на Бога, ние имаме вечен живот. Чрез вярата си в словото на Бога ние внасяме Христос в сърцата си. Той мъртвият Христос ли е? Той живее и не може да бъде отделен от Своя живот. Тогава, когато Го приемаме в сърцата си, ние приемаме живот. Той донася този живот в сърцата ни, когато идва. Колко благодарни би трябвало да сме на Бога за това.

Когато Иисус отиде във Витания, каза на Мария: „Аз съм възкресението и животът”. Вече прочетохме за преминаване от смърт към живот. Как се извършва това? Само чрез възкресение. В Христос ние имаме възкресение за нов живот. Забележете следното: Павел се моли да познаем Него и „силата на Неговото възкресение”. Какво е силата на това възкресение? В Ефес. 2:4,5,6 и 7 четем: „Бог, обаче , Който е богат с милост, поради голямата любов, с която ни възлюби, даже, когато бяхме мъртви чрез престъпленията си, съживи ни заедно с Христос (по благодат сте спасени)”.

Обърнете внимание: Той е извършил това и Той „ни съвъзкреси и тури ни да седим с Него в небесни места, в Христос Иисус”. Ние бяхме мъртви, биваме съживени и възкресени, за да седим в небесни места с Иисус Христос. Ние трябва да имаме и можем да имаме живота на Христос днес, понеже когато Той дойде, ще

преобрази тленните ни тела чрез същата сила, чрез която е преобразил сърцата ни. Сърцето трябва да бъде преобразено сега. То не може да бъде променено, освен чрез живота на Христос, влизащ и пребъдващ в него. Но когато Христос е в сърцето, ние можем да живеем Неговия живот и тогава, когато Той дойде, славата ще се открие. Той бе Христос, когато бе тук на Земята, макар че нямаше свита от ангели и видима слава край Себе Си. Той бе Христос, когато бе човек, навикнал на скърби. Когато се възнесе, славата се откри. Така е и с нас. Христос трябва да обитава в сърцата ни сега, а когато дойде и преобрази тези тела, тогава ще се открие славата.

Христос даде живота Си за нас (Йоан 10:10, 11). Той даде всичко от Себе Си. Какво беше това? Неговият живот. Той го отдаде за нашите грехове (Гал. 1:3-4). Ние ще се спасим чрез Неговия живот. Този е животът на Христос, който бе Исус Христос от Назарет. Никой не можа да отнеме живота от Него. Нечестивите нямаха сила да Го убият. Той отдаде живота Си. Ако Сам не бе избрал да стори това, никой никога не можеше да Му го отнеме. Бог Го възкреси, „като развърза болките на смъртта, понеже не беше възможно да бъде държан Той от нея“. Не бе възможно смъртта да задържи Христос. В Своя живот Той имаше сила, която победи смъртта. Той отдаде живот и пое смърт върху Себе Си, за да може да покаже властта Си над нея. Победи смъртта, влезе точно в дебрите — в гроба, за да покаже, че има власт над нея. Христос отдаде живота Си и, когато дойде време Той да стори това, пак го взе. Защо бе така, че смъртта не можеше да го задържи? Защото Той бе безгрешен. Грехът бе хвърлил за Него цялата си сила и изобщо

не бе Го наранил. Не бе оставил никакво петно върху характера Му. Животът Му бе безгрешен и затова гробът не можеше да има власт над Него. Това е същият живот, който ние имаме, когато вярваме в Божия Син. В тази мисъл има победа. Ние можем да я имаме като вярваме в Сина на Бога. Дайте своите грехове на Господа и вземете този безгрешен живот на тяхно място. Той го е дал за тях и защо да не приемем цената, която е била платена? Вие не желаете греховете и този живот ще бъде така скъпоценен за вас. Той ще пълни сърцата ви с веселие и радост. Ние сме примирени чрез кръвта Му, сега нека да се спасим чрез Неговия живот.

Животът на Христос е божествена сила. Във време на изкушение победата е спечелена предварително. Когато Христос пребъдва в нас, ние биваме оправдани чрез вяра и имаме живота Му пребъдващ в нас. Но в този живот Той спечели победата над всеки грях, така че победата е наша преди да дойде изкушението. Когато Сатана идва с изкушението си, той няма власт, понеже ние имаме живота на Христос, и този живот в нас го отблъсква всякога. О, славата на мисълта, че има живот в Христос и че ние можем да го имаме! Праведните ще живеят чрез вяра, понеже Христос живее в тях. „Съразпнах се с Христос, и сега вече, не аз живея, но Христос живее в мене; а животът, който сега живея в тялото, живея го с вярата, която е в Божия Син, Който ме възлюби и предаде Себе Си за мене”. Да, ние сме съразпнати с Христос; но мъртъв ли е Той? Не. Той възкръсна; тогава ние сме възкръснали с Него. Но ние сме в плът. Това е вярно; но в плътта може да съществува божественият живот, който беше в Христос, когато Той бе в плът.

Ние не можем да разберем тези неща. Те са тайнството на благовестието. Тайнството на Христос, изявен в плът. Всяко нещо, което е сторено за човека чрез Небето, е едно тайнство. Някога имаше една бедна жена, която страдаше от кръвотечение. В гъстата тълпа тя докосна подгъва на дрехата на Учителя. Христос каза: „Аз усетих, че сила излезе от Мене”. Тази жена имаше действителна болест и когато докосна ръба на дрехата Му, бе действително излекувана от болестта. Какво я излекува? Имаше една действителна сила, която излезе от Иисус и влизайки в нея, я излекува.

Тези чудеса се написаха за нас. Защо бяха написани те? „За да повярвате, че Иисус е Христос, Божият Син, и, като вярвате, да имате живот в Неговото име”. Същият живот и сила, които излязоха от Христос и излекуваха тялото на онази жена, излязоха да излекуват душата ъ. Иисус е готов и склонен да извърши същото днес. Тези неща бяха записани, за да знаем, че същата Божествена сила и живот, които влязоха в телата на хората, за да ги излекуват, влизат в душите на онези които вярват. Ние можем да вземем същия живот в душите си, за да устоим на изкушенията на противника.

Има само един живот, който може да устои на греха - безгрешният живот. А единственият безгрешен живот е този на Божия Син. Колко много от нас са се стремили да се представят безгрешни. Това е било губеща игра. Но ние можем да имаме живота на Христос, който е безгрешен. Да бъде хвала на Бога за този неописуем дар!

ПРОПОВЕД № 9

Римляни 5:10-21

„Защото, ако бидохме примирени с Бога чрез смъртта на Сина Му, когато бяхме неприятели, колко повече сега, като сме примирени, ще се избавим чрез Неговия живот! И не само това, но и се хвалим в Бога чрез нашия Господ Иисус Христос, чрез Когото получихме сега това примирение” (Римл. 5:10-11).

Единадесетият стих назовава един от плодовете, който трябва да следва от знанието, че ние сме „избавени чрез Неговия живот”. Когато хората имат здраво основано убеждение, че са спасени чрез живота на Иисус Христос, когато осъзнаят, че това е така, докато то стане част от самата им същност, те ще се радват в Бога чрез Иисус Христос, техния Господ. В сърцето на един човек не може да има нищо друго, освен радост, когато той знае, че е спасен чрез живота на Христос. Тази е тайната на радостта в притеснение.

„Затова, както чрез един човек грехът влезе в света, и чрез греха смъртта, и по тоя начин смъртта мина във всичките човеци, понеже всички съгрешиха”.

Този стих съдържа едно частично заявено предложение. Вие ще забележите, че има скоба, като се започне от тринадесетия стих и се продължи надолу до края на седемнадесетия. После в осемнадесетия стих предложението е започнато отново и завършено. Първата част на осемнадесетия стих е просто едно съответствие на първата част от дванадесетия; това е същата истина, изразена с други думи - „И тъй, както

чрез едно прегрешение дойде осъждането на всичките човеци.” После заключителният дял от стиха, завършил предложението: „Така и чрез едно праведно дело дойде на всичките човеци оправданието, което докарва живот”.

Ние можем да отбележим накратко вметнатите стихове. Те съдържат богати истини, но времето, предназначено за тази тема, е така ограничено, че нашите забележки трябва да се сведат до основните точки на главата.

В четиринадесетия стих имаме споменаване за „царуването на смъртта”. Какво е царуването на смъртта? Какво бе това преминаване на смъртта върху всички хора? Апостолът казва, че „от Адам до Моисей смъртта царува”. Чрез това той няма предвид , че тя не царуваше в кое да е друго време и че тя не царува в настоящото време. Частта от стиха, споменаваща за Адам и Моисей, е част от голям довод , който има своята начална точка назад в четвърта глава. Това е част от неговия довод относно Авраам.

С две думи доводът е, че навлизането в закона по никакъв начин не пречеше на обещанието към Авраам. В Римл. 4:13,14 ни се казва, че обещанието, „към Авраама или към потомството му, че ще бъде наследник на света, не стана чрез закон, но чрез правдата от вяра. Защото, ако са наследници тия, които се облягат на закона, то вярата е празна, и обещанието осуетено”. В тези стихове апостолът доказва практически, че законът изобщо не влиза в оправданието на човека; че оправданието е единствено чрез вяра, а не чрез дела. Защо е така, че законът не влиза в оправданието на човека? „Защото законът докарва гняв”.

Ако делата на закона оправдаваха Авраам, тогава не би имало нищо друго, което да му бъде вменено освен гняв, защото това е всичко, което законът може да докара. Но, от друга страна, ако той не е оправдан чрез закона, който би могъл да му бъде само средство за вменяване на гняв, и е оправдан чрез вяра, то тогава му е вменен живот. Животът е онова, което се пожелава, а не гневът. Живот, а не гняв, е онова, което всички хора желаят. Който се стреми да се оправдае чрез своите дела, ще пожъне само гняв. Авраам ще получи наследството само по силата на обещанието и ще получи правдата си само чрез вярата, която имаше.

Някои мислят, че има два начина да бъдеш спасен, защото Господ дал закона на Синай и смъртта била царувала дотогава, което разбира се означава, че законът докара живот. Вярно е, че Господ даде закона на Синай, но той бе в света дълго преди даването му там. Авраам имаше закона и чрез оправданието чрез вяра бе способен да го пази. Така че встъпването в закона на Синай не свидетелства против Божието обещание към Авраам. Нямаше различен етап на плана за спасение, въведен на планината Синай или по времето на Изход. Нямаше никакъв закон в повече след това време освен този, който бе преди него. Авраам пазеше закона. Ако не беше имало никакъв закон, Авраам никога не би могъл да бъде оправдан, но той пазеше закона чрез вярата си. Смъртта царуваше чрез греха преди времето на Моисей, но бе вменявана правда за живот. Това показва, че законът вече съществуваше, въпреки че го нямаха в тази писмена, открита форма, както го получиха.

Във връзка с царуването на смъртта аз съм убеден,

че губим много от доброто и от насърчението, което има в тази пета глава само поради злоупотребата с тези думи — „смъртта царува”, а също и с израза „смъртта мина във всичките човеци, понеже всички съгрешиха”. Защо смъртта премина върху всички хора? Защото всички бяха съгрешили! Чрез един човек грехът дойде в света. Има мнозина, които ще спрат до тази точка и ще философстват и питат как би могло да стане това и ще се опитват да изчисляват за себе си неговата справедливост. Те ще оспорват защо е така, че сме тук в това греховно състояние, без да сме имали никакъв избор или сами да сме имали влияние. Сега ние знаем, че в началото имаше един човек и той съгреша. Ние сме негови деца и за нас е невъзможно да бъдем родени в някакво по-висше състояние от това, в което бе той.

Някои ще изключат себе си от вечния живот, защото не могат да си представят това до най-малката подробност и да видят неговата справедливост. Ограниченият човешки ум не може да го постигне, така че за него е по-добре да остави настрана това, което не може да разбере, и да се посвети на търсене на предлаганото спасение. Това е важната точка, която трябва да се осъзнае от всички. Ние знаем, че сме в грях и че в това състояние сме загубени. Разбирайки това, не ли е най-добре да посветим силите си на постигане на онова състояние, при което да бъдем спасени.

Какво бихте помислили за човек, давещ се в океана, който, когато някой му хвърля въже, поглежда към него и после казва: „Аз знам, че се давя и че единствената ми надежда е в моето улавяне за това въже, но няма да се хвана за него, освен ако не узная, че падането ми във водата действително е било моя грешка. Ако е било

моя грешка, тогава ще се хвана за него, защото аз съм единственият, който е виновен за попадането ми в това състояние. Но ако, от друга страна, някой ме е бутнал във водата и аз не мога да си помогна, тогава не искам да имам нищо общо с това вѐже". Такъв човек би бил смятан за лишен от здрав разум. Тогава, осъзнавайки, че сме грешници в едно губещо положение, нека да се хванем за спасението, което ни е предложено.

„Смъртта царува”, тя „мина във всичките човеци”. Дванадесетият и осемнадесетият стих ни казват какво е това смърт. Защо тя мина? Защото „всички съгрешиха”. „Съдба дойде върху всички!” Поради какво? За какво? Осъждане. Ние сме близки със смъртта, виждаме хора, които биват полагани в гробовете си всеки ден. Но това ли е смъртта, за която се споменава? Добри хора умират, само с две изключения всички добри хора, които някога са живели на Земята, са починали. Те под осъждане ли умират? Не, със сигурност не. Умират ли те, защото са грешници? Не, ако бяха грешници, те не биха били добри хора. На този свят не е имало човек, върху който да не е преминала смъртната присѐда, понеже на този свят никога не е имало човек, който да не е бил грешник, и ако той е станал добър човек, то той е ходил с Бога както Енох, т.е. чрез вяра.

Ако кажем, че смъртта, която идва при всички хора — добри и лоши, стари и млади - е изпълнението на тази съдба, която „дойде върху всички човеци за осъждане”, тогава вземаме становище, че няма надежда за всеки един, който е починал. Понеже няма такова нещо като стаж след смъртта и затова човекът, който умира в грях, никога не може да бѐде смятан за праведен. Ако е казано, че добрите не умират в грях, но само поради

греховете, извършени преди, Божията справедливост е оспорвана и Неговата вменена правда — отречена. Понеже когато Бог обявява своята правда за някого, който вярва, този човек стои така чист, като че никога не е съгрешавал и не може да бъде наказан като грешник, освен ако не отрече вярата. Исус каза: „Истина, истина ви казвам, който слуша Моето учение и вярва в Тогова, Който Ме е пратил, има вечен живот, и няма да дойде на съд, но е преминал от смъртта в живота” (Йоан 5:24).

Когато Адам бе поставен в Едемската градина, Господ му каза: „В деня, когато ядеш от него, непременно ще умреш”. Това не означава „умирайки, ти ще умреш”, както твърди повърхностният прочит. Изразът не е нито еврейски, нито английски. Той означава точно това, което казва; че в деня, когато Адам яде от плода на дървото за познаване доброто и злото, в този ден той умря. В същия ден, когато Адам яде от плода, той съгреши, смъртната присъда бе произнесена над него и той бе мъртъв човек. Присъдата не бе изпълнена в момента и по този въпрос ние знаем, че Адам бе добър човек и че присъдата никога не бе изпълнена над него. Христос умря за него. Но след като бе ял от плода на дървото, той бе в същото състояние, в което бе фараонът след като всички първородни бяха убити, когато той стана през нощта и каза: „Ние всички измираме”.

Когато се произнесе присъда над убиец, той е кажи-речи мъртъв човек. Но имаше нещо повече в случая на Адам. Той бе мъртъв и Божият Син щеше да го съживи. Беше само въпрос на време, кога той щеше да бъде лишен от съществуване. Но Христос идва, за да даде на човека отсрочка и да го въздигне. Всичко, което Христос трябва да даде на човека, е обобщено в тази едничка

дума — живот. Всичко е включено в това. Този факт показва, че без Него хората нямат живот. Христос каза на невярващите евреи: „Не искате да дойдете при Мен, та да имате живот”. Вероятно те са отвърнали: „Нямаме нужда да идваме, защото вече имаме живот”.

В Езекиил 13:22 четем: „Защото с лъжите оскърбихте сърцето на праведния, когото аз не оскърбих, и укрепихте ръцете на злодееца, за да се не върне от нечестивия си път, та да се спаси животът му”. Няма живот за нечестивите. Те нямат живот. Те са мъртви. Христос каза: „Който не вярва в Сина, няма да види живот, но Божият гняв остава върху него”. Христос дойде, за да даде живот на мъртвите. Той дава живот само на онези, които съзнателно поставят в действие този живот, които внасят Неговия живот в своя, така че Той заема мястото на техния изгубен живот. Който има Сина, има живот, а който няма Сина, няма живот. Той е мъртъв.

Така Адам умря и поради това всеки човек, роден на света, е грешник и смъртната присъда е произнесена над него. Съдба е произнесена за осъждане над всички хора и няма човек на този свят, който да не е бил под осъждението на смъртта. Единственият начин някой да се освободи от това осъждане и тази смърт е чрез Христос, Който умря вместо човека и Който, в Своето собствено тяло, понесе нашите грехове на кръста. Той понесе наказанието на закона и претърпя осъждението на закона вместо нас, не за самия Себе Си, понеже Той бе безгрешен.

„За това, както чрез един човек грехът влезе в света, и чрез греха смъртта, И така и чрез едно праведно дело дойде на всичките човеци оправданието, което докарва

живот”. Какво е безвъзмездният дар? Това е дарбата чрез благодатта и тя се отнасяше за мнозина. Делото на Адам въвлече човека в греха; делото на Христос извежда хора от греха. Единичното прегрешение на един човек въвлече мнозина в много прегрешения, но послушанието на един човек събира множеството прегрешения на много хора и ги извежда изпод осъждението за онези прегрешения.

Значи безвъзмездният дар е правдата на Христос. Как получаваме тази правда? Ние не можем да отделим правдата на Христос от самия Него. Затова, за да получат правдата на Христос, хората трябва да имат живота Му.

Така че безвъзмездният дар спохожда всички, които са оправдани чрез живота на Христос. Оправданието е живот. То е животът на Христос. „Защото, както чрез непослушността на единия човек станаха грешни мнозината, така и чрез послушността на единия мнозината ще станат праведни”. Това са прости и положителни изявления. Нищо добро не ще дойде за човека, усъмнил се в тях. Такъв само ще пожъне безплодност за душата си. Нека да ги приемем и да вярваме в тях. Безвъзмездният дар дойде на всички хора за оправдание, докарващо живот. Всички те ли са склонни да бъдат оправдани? Всички биха могли, ако искаха, но Христос казва: „Вие не искате да дойдете при Мен, та да имате живот”. Всички са мъртви в прегрешения и грехове. Благодатта на Бога, която донася спасение, се е явила на всички. Тя идва точно в обсега им и несполучилите я са онези, които не я искат.

„Както чрез непослушността на единия човек станаха грешни мнозината, така и чрез послушността

на единия мнозината ще станат праведни”. Това разрешава целия въпрос: нито вие, нито аз можем да извършим дела, които да ни направят праведни. Това става чрез послушанието на единия. Кой е това? Мога ли аз да върша правда, която да ви направи някакво добро? Не. Можете ли вие да вършите правда, която да ми направи някакво добро? Не. Да предположим, че един човек можеше да върши праведни дела, които биха му се вменили като оправдаващи го — кой ще бъде той? Аз не мога да направя това за вас и вие не можете да го направите за мен. Тогава кой е човекът? Исус Христос от Назарет!

Това разрешава въпроса дали оправданието чрез вяра идва чрез закона. Чрез послушанието на Христос мнозина са станали праведни или послушни. Праведността е послушание спрямо закона. Чели ли сте или пък слушали ли сте някога за някое човешко същество, което е пазило закона съвършено? Или пък чували ли сте някога за някого, който колкото и високи да са целите му, да не е намирал нещо, което да достига по-нататък? Дори светските хора често имат свой идеал, но колкото повече се приближават до него, толкова по-голяма липса виждат в себе си. Всеки един, който е искрен в стремежа си и да достигне високо ниво, щом го осъществи, ще види нещо по-нататък.

Има един съвършено чист живот. Има един човек, човекът Исус Христос, Който превъзмогна успешно всички сили на греха, когато беше тук, на Земята. Той бе Словото, станало плът. В Христос Бог примиряваше света със Себе Си. Той можа да застане пред света и да призове някой да Го обвини в грях. Никаква лукавщина не се намери в устата Му. Той бе „свят, невинен,

непорочен, отделен от грешните, и възвисен по-горе от Чрез Неговото послушание мнозина ще станат небесата”. праведни.

Тогава идва въпросът: как може да стане това? Това е същият въпрос, който евреите поставиха на Христос, когато Той каза: „Ако не ядете плътта Ми и не пиете кръвта Ми, нямате живот в себе си”. Те казаха: „Как може той да ни даде да ядем плътта му?”. Има мнозина днес, които задават същия въпрос, когато казват: „Как мога да имам Неговия живот или Неговата правда?”. Можеше ли Иисус да им обясни как Той би могъл да им даде Своята плът? Той не можеше да направи това, освен чрез думите, които им говореше — те са дух и живот. Планът на спасението не може да бъде обяснен на човека. Той бе създаден от едно безкрайно същество и ние не можем да го разберем. Ние сме невежи относно това как се провежда. През цялата Вечност ние не ще разберем как бе извършен. Само Безкрайната Сила е тази, която може или можеше да го извърши. Само Безкрайната Мъдрост е тази, която може да го разбере.

Ако ядем плътта на Христос и пием кръвта Му, ние ще имаме Неговия живот. Ако имаме живота Му, имаме праведен живот: Неговото послушание действа в нас и това ни прави праведни. Това не оставя никакво място за твърдението, че Христос се е покорявал вместо нас и че оттам ние можем да правим каквото си искаме и Неговата правда ще ни се придаде точно същата. Неговото послушание трябва да бъде изявявано ден след ден в нас. Това не е нашето послушание, но послушанието на Христос, действащо в нас. Чрез тези „скъпоценни нам и твърде големи обещания” ние приемаме в себе си божествения живот. Животът, който

ние живеем, е животът на Божия Син. Той умря за нас и ни възлюби с една любов, която ние не можем да проумеем. Праведността, която ние имаме, е Негова. Благодарност да бъде на Бога за този неизказан дар! Той ни оставя да получим цялата полза от това послушание, понеже ние сме показали силното си желание да го слушаме. За това Той ни го дава.

Когато отивате при Бога, имайте тези Писания на уста: „Ние ще се спасим чрез Неговия живот“; „Чрез послушанието на единия мнозина ще станат праведни“. Представете ги на Бога в молитва. Те са верни, защото сам Господ е казал така. Как могат да бъдат получени тези благословения? Чрез вяра! Приемете това чрез вяра и то е ваше, и никой не може да ви го отнеме. Тогава вие ще го имате, макар че не можете да разберете как може да се извърши. Когато го имате, вие имате живот. Какъв живот? Божественият живот. Тогава, щом стигнете до времето на изкушението, времето, когато обикновено сте пропадали, вие можете да кажете на Сатана, че той няма власт да ви накара да паднете под това изкушение, защото това не сте вие, а Христос, Който обитава във вас.

Никога не е имало време в живота на който и да е човек, когато той от само себе си да е имал сила да устои на изкушението. Ние не можем да направим това. Това доказва, че трябва да имаме живот, различен от естествения, за да устоим изобщо на греха. Това трябва да бъде живот, който грехът никога не е докосвал и никога не може да докосне. Повтаряйте отново и отново славните думи: „Неговият живот е мой, аз не мога да бъда докоснат от греха. Неговата сила е моя сила. Неговото послушание е мое послушание и Неговият живот е мой

живот. Това бе безгрешен живот и чрез вяра аз го имам, аз държа на него, защото той е мой и грехът не може да го докосне”. Това е единственият начин да ги усвоим и винаги ще води до успех.

„А отгоре това дойде и законът, та се умножи прегрешението; а гдето се умножи грехът, преумножи се благодатта; така щото, както грехът бе царувал и докара смъртта, така да царува и благодатта чрез правдата и да докара вечен живот чрез Исус Христос нашия Господ”.

Времето на идването на закона бе моментът, когато той бе изговорен от Синай. Той дойде, за да се умножи прегрешението, или грехът. Но където грехът изобилстваше, благодатта още повече изобилстваше. Имаше грях в света преди законът да бъде произнесен от Синай. Следователно имаше закон преди той да бъде известен от Синай. Но Бог го изговори по такъв величествен начин и с такива гръмотевични тонове от планината с цел грехът да изглежда по-голям. Това бе направено, за да виждат хората в по-голяма степен греха така, както Бог го вижда.

Тези неща бяха написани за наша полза. Изричането на закона с гръмотевични тонове, с една такава тържествена сцена на величие навсякъде около него трябва да има същото въздействие върху нас, каквото имаше върху израилевите чада. Ние трябва да видим гръмотевичните облаци и светкавиците и те следва да вдъхнат ужас в сърцата ни.

Нещо повече: Който се докоснеше до планината, щеше да умре. Какво се има предвид с това? Всичко, което имаше за цел да покаже величието на закона. Той бе даден по този начин, за да могат хората да видят

чудното великолепие, което той имаше, и че чрез него никой човек не можеше да добие живот. Той бе толкова велик, толкова неизказано велик, че те никога не можеха да достигнат неговите висини. Той бе даден по такъв начин, за да се покаже на хората, че в него за тях имаше само смърт и осъждане.

Тогава законът не бе ли даден, само за да внесе обезсърчение в сърцата на хората? Не. Да се върнем при Авраам и ще видим какво друго бе поучавано чрез даването на закона. Имаше обещание за едно праведно наследство по отношение на Авраам и праведното му потомство. Това обещание към тях му бе скрепено с клетва от самия Бог. Бог бе оставил собственото Си съществуване в залог, че щеше да има праведни — хора, чиято праведност щеше да бъде съответна на праведността на закона. Но тук законът бе в такова страховито величие, че не можеше да има праведност, придобита от него. Той трябваше да бъде единствено мерило. Сега да съединим две неща: законът е толкова свят в своите изисквания, че никой човек не може да придобие някаква праведност от него, както бе показано в даването му; но Бог се бе закълел, че ще има хора, които ще имат цялата изисквана праведност; следователно самото даване на закона служеше да покаже на хората, че трябва да има и има друг начин за получаване на тази праведност.

Така чрез даването на закона, Той даваше благовестието с гръмотевични тонове. Праведност и мир заедно обитаваха в пълнота в Христос. Така в Него е животът. Осъждане има в закона, но законът е в Христос, а в Него има и живот. В Христос ние получаваме праведността на закона чрез Неговия живот. Гласът,

който обяви закона от Синай, бе гласът на Христос, гласът на Този, Който трябваше да дари тази правда.

Сега да видим силата на Мойсеевите думи във Вт. 33:2,3. „Рече: Господ дойде от Синай, и яви им се от Сиир; осия от планината Фаран, и дойде с десетки хиляди светии; от десницата Му излезе огнен закон за тях. Ей, възлюби племената”.

Даването на този закон бе едно от най-висшите проявления на любов, което можеше да има, понеже то проповядваше на хората с най-строги тонове, че има живот в Христос. Онзи, Който даде закона, бе Онзи, Който ги изведе от Египет. Той бе Оня, Който се закле на Авраам, че той и потомството му щяха да бъдат праведни и това им показваше, че те не можеха да получат праведност в закона, но можеха да я получат чрез Христос. Така имаше преумножаване на благодатта, понеже където грехът, чрез даването на закона, се умножи, там благодатта се преумножи още повече. Това нещо се извършва всеки път, когато има обърнат грешник. Преди своето обръщение той не осъзнава греховността на греховете си. Тогава идва законът и му показва колко ужасни са тези грехове, но с него идва и нежния глас на Христос, в Когото има благодат и любов.

Колко скъпоценно е да имаме това убеждение за грях, изпратено в сърцата ни, понеже знаем, че то е част от делото на Утешителя, когото Бог изпрати в света, за да убеждава за грях. Това е част от утехата на Бога да убеждава за грях, защото същата ръка, която убеждава за грях, държи прощението, та, както грехът бе царувал за смърт, така и благодатта да може да царува посредством правдата за вечен живот чрез

Иисус Христос нашия Господ. В тази благодат ние отново имаме тези скъпоценни думи — „много повече“, където се преумножи грехът, много повече се преумножи благодатта.

Господ изследва сърцето и знае нашите грехове. Трябва ли да ходим в жалеене и въздишане и да казваме, че греховете ни са толкова големи, че Бог не може да прости на такива грешници като нас? Някои хора изглежда си представят, че Бог никога не е знаел, че са имали някакви грехове. Тогава те казват, че не са достойни Той да отмахне греховете им. Те не могат да видят как Той може да ги спаси. Кой е този, който ни кара да се чувстваме грешни? Кой ни показва нашето недостойнство? Как стигаме дотам да открием, че сме съгрешили? Бог е този, който ни показва нашите грехове. Той ги е знаел през цялото време. Ние не зачитаме това, че Бог е знаел всичките ни грехове предварително и че Той е Този, Който ни ги показва за първи път, когато сме убеждавани за грях от Него.

Когато Бог създаде спасителния план, Той знаеше какво прави, познаваше човешкото сърце, знаеше дълбочината на деградацията, до която човечеството щеше да падне, когато никой човек не е знаел това. Сега, чрез Своя закон, Той закарва греховете у дома — в сърцата ни, и после този грях се преумножава в съотношението, в което би бил. Преди той е бил малък в нашите очи, но Бог ни кара да го видим така, както Той го вижда.

Помнете, че Утешителят е този, който убеждава. Помнете, че където грехът се преумножава в сърцето или в ума ви, там благодатта се преумножава много повече.

Вашата твърда вяра е тази, която прави благодатта ползотворна в отмахването на греха. Христос е способен да спаси докрай този, който дойде при Бога чрез Него. Вие не сте способни да искате от Него друго толкова добро и толкова велико нещо, освен онова, което Той може да стори и то в много по-голяма степен.

Бог не е принуден да вземе съда с благодат и да огледа света, за да види между колко хора ще е нужно да се разпредели, и после да тръгне да я разделя, за да е достатъчно за всички. Той ни дава библейска мяра, натъпкана, стръскана и препълнена. Няма значение колко големи са греховете, които трябва да бъдат покрити, има много повече благодат, отколкото е нужно, за да се извърши това. Тленният човек може да бъде покрит с правдата на Христос като с дреха. Тогава нека да приемем живота Му чрез вяра и да живеем нов живот.

ПРОПОВЕД № 10

Римляни 6

Шестата глава на Римляните започва с продължение на довода, който се съдържа в пета глава, а именно, че животът на Христос ни е даден за наше оправдание. Благодатта царува посредством правда за вечен живот чрез Иисус Христос, нашия Господ. Благодатта е благосклонност и псалмистът ни казва, че в Божията благосклонност има живот; и така „да бъдем оправдани даром чрез Неговата благодат” е просто даряването на Христовия живот за нас. Този живот е безгрешен. В нас се покорява Христос и чрез Неговото послушание ние ставаме праведни.

„Тогава какво? Да речем ли: Нека останем в греха, за да се умножи благодатта? Да не бъде! Ние, които сме умрели към греха, как ще живеем вече в него? Или не знаете, че ние всички, които се кръстихме да участваме в Иисус Христос, кръстихме се да участваме в смъртта Му? Затова, чрез кръщението ние и се погребяхме с Него да участваме в смърт, тъй щото, както Христос биде възкресен от мъртвите чрез славата на Отца, така и ние да ходим в нов живот. Защото, ако сме се съединили с Него чрез смърт, подобна на Неговата, ще се съединим и чрез възкресение, подобно на Неговото”.

Тази глава ни показва как създаваме връзката с Христос и какво прави тази връзка за нас. В предишната глава научихме, че съдба е преминала над всички хора за осъждане и че смъртната присъда е произнесена над всеки в този свят. Смъртната присъда е била произнесена

и смъртта действа в хората. Защо това е така? Коя е особената сила на смъртта? Това е грехът! „Жилото на смъртта е грехът“. Следователно грехът, действащ в хората, е просто смърт, действаща в тях. Хора, които са грешници, са ужилени от смъртта. Смъртта вече е в тях, продължавайки своето дело и е само въпрос на време да ги задържи в хватката си завинаги. Но, докато продължава отсрочката, има възможност хората да избягнат това жило и изпълнението на това наказание. Въпреки това Бог трябва да бъде справедлив, дори и когато е оправдател на тези, които вярват в Него. Смъртната присъда е била произнесена над всеки човек и ще бъде изпълнена. Всеки човек трябва да умре, защото всички са съгрешили.

Но на всеки човек е даден избор за това кога да умре. Христос умря за всички хора. Ние можем да признаем Неговата смърт и да умрем в Него и така да получим Неговия живот. От друга страна, ние можем, ако желаем, да откажем да Го признаем и да умрем в себе си. Но ние трябва да умрем. Смъртта е преминала върху всички хора и всички трябва да умрат. Животът на всеки човек е изгубен. Ние изобщо нямаме живот в себе си.

Писанието казва ясно: „Който няма Божия Син, няма тоя живот“ (I Йоаново 5:12). Сега, виждайки, че сме в състоянието, когато смъртта изисква залога си, какво да направим? Не виждате ли, че сме оставени безжизнени. Ако аз дължа хиляда долара и имам точно хиляда долара, когато плащам този дълг, аз съм останал без стотинка, нали? Така е и с този наш живот. Всички тук притежаваме живот, но той не ни принадлежи. Той е заложник на закона. Той изобщо не ни принадлежи. Когато законът изиска този залог и този наш живот се

свърши, тогава не ни остава нищо, освен вечна смърт.

Но Христос, Божият Син, има толкова много живот в Себе Си, че може да даде на всеки човек и да остане още толкова. Той никак не бе задължен да дойде на Земята и да премине през опитността на смъртта. Той имаше слава в Небето, имаше обожанието на всички ангели, имаше богатства и власт, но остави всички тях и дори лиши Себе Си от Своята слава и Своята почит. Дойде на Земята като беден човек, взе върху Себе Си образ на слуга, бе станал във всичко подобен на онези, които дойде да спаси.

Той издейства праведност тук, в плътта. За какво направи това? За Себе Си? Не. Той нямаше никаква нужда от това. Той имаше богатства, за да се разгърне. Имаше всичко, което можеше да има, когато бе на Небето. Но тук на Земята, като човек, Той издейства праведност и вечно изкупление, за да може да ги даде на нас. Това е единствената причина, която Го доведе в света. Той имаше цялата тази праведност, която издейства тук, поиска и я даде на хората. Така Той плати наказанието на закона – за Себе Си ли? Не! Той нямаше грях, следователно законът нямаше иск спрямо Него.

Във Второто послание до Коринтяните 5:21, апостол Павел казва: „Който за нас направи грешен Оногова, Който не е знаел грях, за да станем ние чрез Него правда пред Бога”. Така че Той изтърпя наказанието не за Себе Си, а за нас. Когато ние чрез вяра се осланяме на Христос и ставаме едно с Него така, че се отъждествяваме с Него, тогава ние имаме този живот, който Той трябва да дари.

Но ние трябва да изплатим залога, да изтърпим

наказанието, понеже законът иска точно този залог. Но, както казах преди, ние имаме избора дали да чакаме и да оставим законът да вземе от нас залога по време, когато не ще имаме нищо останало, след като той свърши, или дали да предадем изгубения живот, когато можем да вземем живота на Христос и да го имаме след като сме платили залога. Добре, как се хващаме за Христос? Как се възползваме от праведния Му живот? Като умираме. В кой момент ние се докосваме до Христос и създаваме връзката? В кой момент от служенето си Той ни докосва и осъществява единението? Това е най-ниското възможно състояние, което човек може да достигне — смъртта — и точно тогава, когато всъщност сме мъртви, ние „влизаме” в Христос.

Обредът на кръщението е просто символ на Христовата смърт и възкресение. Павел казва в Гал. 3:27: „Понеже всички вие, които сте се кръстили в Христос, с Христос сте се облекли”. В Римляните той казва: „които се кръстихме да участваме в Иисус Христос, кръстихме се да участваме в смъртта Му”. Но ако умрем с Христос, ние сме свързани и уверени, че ще живеем отново, понеже Христос е жив. Тук можем подobaващо да отнесем думите на Петър в Деян. 2:24: „Когато Бог възкреси, като развърза болките на смъртта, понеже не беше възможно да бъде държан Той от нея”. Съвсем невъзможно бе смъртта да задържи Христос. Следователно, ако сме умрели с Него и в смъртта си сме съединени с Него, ние и ще живеем с Него. Великата мисъл, около която се обединява цялата Библия, е смърт и възкресение с Христос. Ако умираме с Него, ние ще живеем отново.

Кога умираме с Него? Сега! Когато признаваме

живота си за изгубен и се отказваме от всички претенции спрямо него и всичко, което е свързано с него, в този миг ние умираме с Христос. Какво представлява това отказване? Животът е всичко, което човек има. (Той представлява всичко, което се отнася до живота.) Кое е това, тогава, отнасящо се до живота, което ние естествено имаме в себе си? Това е грехът! Това е желанието на плътта, пожеланието на очите и суетата на живота. Това е завистта, злбата, злословието, зломислието — всички тези неща съставляват естествения живот, защото виждаме, че всеки, който има естествения живот, притежава тези качества. Те са част от него. от живота на всеки човек на Земята.

Когато стигнем дотам, да видим, че имаме тези неща и сме готови да се откажем от тях и да платим залога, това означава, че можем да умрем с Христос и да вземем Неговия безгрешен живот на тяхно място. В предаването на този наш живот се отказваме от всичко това и когато всички тези са изоставени, тогава ние сме мъртви с Христос. Но точно както се отказваме от тях и умираме с Христос, така сигурно трябва да бъдем възкресени отново, понеже Христос е възкресен, и да ходим след това в нов живот. Този нов живот — обновлението на живота, което имаме, е животът на Христос, а той е безгрешен. Знаем вече, „че нашият стар човек е разпнат с Него, та тялото на греха да бъде разрушено, че да не служим занапред на греха”.

Тук е тайната на всяко мисионско усилие. Когато човек стига до момента, когато на дело смята, че няма живот от себе си и се отказва от изгубения живот, който е имал в свое притежание, и живота, който живее в плътта, го живее чрез вяра в Божия Син; тогава Христос

е неговият живот и животът му е „скрит с Христос в Бога”. Той е бил възкресен към обновление на живот чрез вяра в действието на Бога. От какво, което човек може да му направи, може да се бои такъв човек? От какво, което човек може да каже за него, ще се притеснява той? Той ще си каже: „Не съм аз, но Христос е, който живее в мене”.

Какво ще го тревожи, ако е призван да отиде в някоя нездравословна местност? Неговият живот вече е бил отдаден, така че смъртта не е ужасна за него. Той отива доброволно, „без да държи живота си в ръка”, но оставяйки го на закрилата на Христос в Бога. Ако Христос, в Когото е скрит животът му, желае да му позволи да поспи за известно време, това е добре. Освен това той не е обезсърчен от трудности в делото, в което Христос го е назначил, понеже има практическо познание за силата на Христос и знае, че Този, Който е отхвърлил височините, които са се издигали против Христос в собственото му сърце, е способен да покори всички неща под Своя власт. Животът, който той живее, е животът на Христос, даден единствено, за да се скрива той всеки миг и да е така истински посветен както е бил по времето, когато е умрял.

Необходимо е да умираме постоянно и постоянно да познаваме силата на Бога и на възкресението на Сина. Понеже „ние сме спасени чрез живота Му”. Ние трябва да познаваме и изпитаме същата сила, която Бог употреби в Христос, когато Го възкреси от мъртвите. Ние приемаме тази сила. Как? „Погребани с Него чрез кръщението, чрез което сте и възкресени с Него чрез вярата в действието на Бога, Който Го възкреси от мъртвите”.

Това е само въпрос за превръщане на възкресението на Христос в нещо практическо в собствения ни живот. Това е само вяра, че онова, което Бог може да направи за Христос, когато Той лежеше в гроба, може да го извърши и за нас. Силата, която изведе Христос от мъртвите, може да ни опазва живи от смъртта. Ако имаме живота на Христос и той действа в нас, той трябва да извърши за нас всичко, което извърши за Него, когато бе в Галилея и Юдея.

Каква скъпоценна мисъл е тази, че нашият живот не ни принадлежи. Ние имаме само живота на Христос. Това е мисълта, която кара човека да тържествува дори и в смъртта. Защо? Жилото на смъртта е изчезнало! Смъртта не ужилва праведния човек, защото той е освободен от греха. Познанието за това бе, което укрепваше мъчениците като Йероним и Хус да отидат на кладата, пеейки песни на радост и победа. „Не бойте се от ония, които убиват тялото, а душата не могат да убият; но по-скоро бойте се от оногова, който може и душа и тяло да погуби в пъкъла”.

Нашият живот е скрит с Христос в Бога, така че ние не се боим от силата на нечестиви хора или на самия дявол. Когато сме се предали на Христос и животът ни е скрит с Него, какво значение има дали този живот ще бъде прекъснат скоро, или не? Ние ходим с Христос и Той контролира живота ни. Нечестиви хора и бесове могат да докоснат живота ни не повече, отколкото можах да държат Христос в гроба.

О, да можехме да почувстваме силата на този живот и да познаем, че сме Негови! Когато получим това, силата на Бога ще придружава вестта, когато отиваме

да я разнасяме. Какво от това, ако хората хвърлят укори върху нас — ние сме мъртви и нашият живот е скрит с Христос в Бога и живота, който живеем, живеем в Него и чрез вяра в Него. Това е силата на благовестието и на надеждата, която кара християнина да тържествува дори и в смъртта. Това е надеждата за възкресение, понеже когато човекът е призван да легне и да заспи, той заспива в Иисус. Неговият живот е точно толкова осигурен и дори по-сигурен, отколкото ако беше жив на Земята. Неговият стаж е подпечатан; той се е подвизавал в доброто войнстване; завършил е пътя си и е опазил вярата. Добре е казал апостолът, че той не скърби за онези, които спят, както скърбят онези, които нямат надежда.

Когато Божията църква и Божиите проповедници наистина са умрели, отказвайки се от всичко, което се е отнасяло до собствения им живот, тогава те ще принадлежат на Христос на дело и в действителност. Ако Той е склонен да ни насърчи с някои от тези неща; ако трябва да бъдем пощадени на Земята за малко, това е добре. Ако, от друга страна, Той смята за най-удачно да ни оттегли, това също е добре. Дали ще е сън в гроба или работене за Учителя на Земята, не е от значение, защото през цялото време това е Христос.

Когато достигнем до тези идеи и ги направим свои (а ние можем да ги имаме толкова скоро, колкото пожелаем) те стават скъпоценни за нас. Пресмятайки разноските на отказването от всички онези неща, които са ни били скъпи, ако сме готови да ги сметнем всички за загуба спрямо величието на познанието на Иисус Христос нашия Господ, тогава можем напълно да се предадем на Него. Тъкмо толкова бързо, колкото

сме склонни да пресметнем разноските и да се оставим да бъдем разпнати с Христос чрез отказ от суетата на живота, пожеланието на плътта и от всички онези неща, които са се отнасяли до стария ни живот, силата на Христос ще дойде върху нас без да поставя условие за плътта. Обаче ние живеем още на Земята! Да, но сме се отказали от живота си и всичко, което има смисъл за нас, е Христос, действащ в нас.

В самия момент, когато човек се отказва от всичко, отнасящо се до плътта, той може да каже, че Христос е негов и че има живота на Христос. Как узнава това? Чрез вяра в действието на Бога, Който възкреси Христос от мъртвите!

„Като знаем това, че нашето вехто естество бе разпнато с него, за да се унищожи тялото на греха, та да не робуваме вече на греха. Защото, който е умрял към греха, той е оправдан от исковете му. Но ако сме умрели с Христос, вярваме, че ще и да живеем с Него, знаейки, че Христос, като биде възкресен от мъртвите, не умира вече; смъртта няма вече власт на Него”.

Христовият живот е вечен живот. Той доброволно отиде под властта на смъртта. Чрез извършването на това изяви силата Си над смъртта. Той слезе в гроба, за да покаже, че точно там, прикован от затворническите вериги на самия гроб, имаше сила да разкъса тези окови на парчета и да излезе свободен и победител. Затова, тъй като Той не умира вече и ние приемаме този Негов безгрешен живот, то ние можем да сметнем себе си за мъртви към греха, но живи спрямо Бога чрез Исус Христос нашия Господ. Както смъртта не може да има власт над Него, така и грехът, който е жилото на

смъртта, не може да има власт над нас.

Някой съмняващ се може да каже: „Излиза, че никога вече не би трябвало да съгрешаваме — вие не оставяте място за греха”. Но не е ли това същото, което казва Библията? „Защото грехът няма да ви владее, понеже не сте под закон, а под благодат”. Ние принадлежим на Господ Исус Христос. Как? Чрез смъртта ние не създаваме условие за плътта, за да задоволяваме страстите ѝ. Има такова нещо като пълна подвластност на Христос — когато ние се откажем от всичко и после уповаваме на Неговата сила да ни опази в това състояние. И аз благодаря на Бога, че Той е способен да направи това.

Хората започват опасни експедиции — някои, за да завладеят страна и достигайки тази земя, изгарят лодките, с които са пристигнали, за да не могат да се върнат, ако пожелаят. Редно е да пресметнем добре разноските. Няма полза да се прави безразсъден скок в битката. Огледайте цялото полесражение: Тук е това удоволствие и онази приумица. Мога ли да се откажа от тях? Те са ми били много скъпи и са обхванали целия ми живот. Те са твърдени с мен, така че се показват в самото ми изражение, те са просмукани в самия ми характер и са част от мен. Имам привързаност към тях както към самия живот. Но Христос не е бил в тях — те изобщо нямат уханието на Неговия живот. Заради радостта, която Му предстоеше, Той изтърпя кръста. Мога ли аз, заради споделянето на тази радост да изтърпя този кръст? Мога ли аз да се откажа от мимолетните удоволствия на греха, за да споделя богатствата на Христос и радостта на спасението Му? Това са въпросите, които трябва да си зададем.

Вдигни глава и се вгледай в Христос и радостта на настоящото спасение. Те образуват противоположната страна на картината. Там е радостта от докосването на една безкрайна сила, действаща в нас. Съгласни ли сме, заради тази радост, която можем да имаме сега, да се откажем от всичко и да станем съпричастни в Христовите страдания, да станем участници в смъртта Му и в силата на Неговото възкресение? Това е една радост, която ще трае вечно, така че нека изгорим лодките и мостовете зад себе си! Можем ли да се откажем от всички тези неща, които са ни били толкова скъпи? Можем ли да се откажем от тях завинаги? Това е трудната част.

Някой казва: „Аз се опитах да се откажа от тези неща преди и пак пропаднах; какво знам сега освен онова, в което пак ще пропадна?“. А, не, ти не си взел това решение тогава, не си обърнал нова страница и не си казал, че смяташ да вършиш по-доброто. Ти само си оставил стария живот и всички решения в действие. Просто кажи: „Аз знам, че има сила у Бога. И тази същата сила, която призова към съществуване света, същата сила, която изведе Христос от гроба — в ръцете на тази сила ще се предам и ще я оставя да ме поддържа и пази в новия живот“. И ден след ден, когато правим това, сърцата ни ще благодарят на Бога за Неговата чудна сила.

Ние не трябва да създаваме условие за плътта в страстите ѝ, а трябва да се отклоним и да достигнем живота на Христос и да чувстваме, че тази Божия сила действа в нас. Когато усещаме тази сила да действа — това чудо, което се извършва в нас — изкушенията, на които толкова често сме се предавали, греховните дейности, на които сме давали път, ще бъдат превъзможнати и ние

ще вземем връх над тях. Тогава можем да излезем в света в силата на Христос и да разнасяме вестта както никога преди.

Как ще имаме повече сила? Защото знаем, че ако Бог може да извърши това чудо за нас, Той може да го извърши за всеки един. Нашето дело е невъзможно от човешка гледна точка — трудности изникват от всяка страна. Но ние имаме познание за онова, което Божията сила може да извърши, така че нека да вървим напред с вяра, че Този, Който може да отхвърли всякакви измислици и всичко, което се издига против познанието за Бога от сърцата ни и може да увлече мисълта към послушание на Христос, може да извърши същото дело за други, щом го е извършил за нас. Това бе същата сила, която накара Ерихонските стени да се срутят пред Божия народ. Аз съм толкова благодарен, че този Бог, Който ни е призовал да бъдем Негови служители, е Бог на безкрайната сила. Влезте в досег с тази сила и я изпитайте за себе си.

„Така и вие считайте себе си за мъртви към греха, а живи към Бога в Исус Христос“. „Така“ — Как? Както Христос бе възкресен от мъртвите, за да не умира вече, така и вие считайте себе си за мъртви към греха, за да не съгрешавате вече. Вярно ли е това? Отбележете грижливо това — че грехът не ще царува над вас. Това е, което казва Библията. Ние не сме вече под закон, а под благодат. Не сме вече под осъждане, но Божията благодат почива на нас. Духът на слава и на благодат присъства заедно с нас.

Има сила в Христос. Какво е тази сила? Отбележете. Благодатта е благосклонност! В благосклонността на

Бога има живот. Тогава какво е силата на Христовата благодат? Това е силата на един безкраен живот. Ако хората действително вярват, че Христос е възкръснал от мъртвите, те могат да повярват, че са мъртви към греха, но живи спрямо Бога и освободени от греха. Има ли предвид апостолът освободени от греха? Това е една тържествена, но и славна мисъл. Колко благодарни би трябвало да бъдат хората, че могат да имат такова доверие в Божията сила чрез Христос, че могат без всякаква умствена задръжка да приемат тази глава и да повярват в нея. Да, повярвайте в самите думи: „Този, който е мъртъв към греха, е оправдан от исковете му..., считайте себе си за мъртви към греха, а живи към Бога в Христос Исус”.

Но вярно ли е, че човек може да живее без грях? В последната част на главата четем: „Защото, когато бяхте слуги на греха, не бяхте обуздавани от правдата”. Ние всички знаем какво означава това. Нашата минала опитност не е така приятна, за да я погледнем през рамо. В нея не виждаме добро. Защо бе така, че не бяхме обуздавани от правдата? Защото бяхме слуги на Сатана. „Но сега, освободени от греха, станяхме слуги на правдата”. Христос е авторът на правдата. Служението, което ние извършваме, е Негово. Какви сме ние — слуги на Христос или слуги на Сатана? Когато бяхме слуги на Сатана, ние не вършехме никаква правда. Но сега сме слуги на Бога. „Представяйте себе си на Бога като оживели от мъртвите, и телесните си части на Бога като оръдия на правдата”. „Не знаете ли, че комуто предавате себе си като послушни слуги, слуги сте на оня, комуто се покорявате, било на греха, който докарва смърт, или на послушността, която докарва правда?”

Има само две служби. Служението на Сатана, което е на греха за смърт, и служението на Христос, което е на послушанието за правда. Човек не може да служи на двама господари. Всички вярват в това. Значи е невъзможно да се служи едновременно на греха и на правдата. Сега ние се наричаме християни. Какво означава това? Последователи на Христос! Но в цялата ни християнска опитност ние сме оставили тук-там малки вратички за греха. Ние никога не сме дръзвали да стигнем дотам, където щяхме да повярваме, че християнският живот би трябвало да бъде безгрешен живот. Ние не сме дръзвали да го вярваме или да го проповядваме. Но в такъв случай не можем напълно да проповядваме Божия закон. Защо не? Защото ние не разбираме силата на оправданието чрез вяра. Значи без оправдание чрез вяра е невъзможно да се проповядва Божия закон в най-пълна степен. Значи да се проповядва оправдание чрез вяра не отнема или принизява Божия закон, а е само нещо, което го въздига.

Можем ли да бъдем служители на Христос, докато извършваме грях и създаваме условие за плътта да удовлетворява страстта си? Христос проповедник на греха ли е? Чии служители сме, докато извършваме грях? Ние сме служители на греха, а грехът е от Сатана. Ако един християнин извършва грях в част от времето и върши правда в остатъка от него, то Сатана и Христос трябва да са в съдружие, така че той да има само един господар, понеже не може да служи на двама господари.

Но не съществува съгласие между светлината и тъмнината — между Христос и Ваал. Те са в смъртно противоборство. Те са противоположни един на друг и са водили борба дори до смърт. Няма отстъпление от

никоя страна. Значи е съвсем невъзможно за човека да служи на тези двама господари. Той трябва да бъде на едната или на другата страна. „Не знаете ли, че комуто предавате себе си като послушни слуги, слуги сте на оня, комуто се покорявате, било на греха, който докарва смърт, или на послушността, която докарва правда?” Ние знаем достатъчно за живота на служителите на греха. Предали сме се като оръдия на неправдата за грях.

Сега идва въпросът: „Как се готвя да стана служител на Христос, така че да съм в състояние да умра спрямо стария си живот?” „Комуто предавате себе си като послушни слуги, слуги сте на оня, комуто се покорявате”. Думата преведена „слуга” всъщност означава „крепостник”. Точно в момента, в който предавам себе си на Христос, за да стана Негов служител, ставам Негов крепостник. В същия миг аз Му принадлежа. Как да знам, че Христос ще приеме моето служение, ако аз Му го давам? Защото Той е изкупил това служение и е платил цената за него. А през всички онези години, когато съм се предавал като слуга на греха, аз съм лишавал Бога от правото Му. Но през цялото време, когато съм въздържал служението си, Той е ходил да ме търси и да се опитва да ме привлече към Себе Си. И когато кажем: „Ето, Господи, тук съм; предавам се на Теб”, в този миг Христос ни е намерил, понеже ни е търсил и ние сме Негови служители.

Но как разбираме, че се готвим да продължим в Неговото служение? Как разбираме, че можем да живеем живота на Христос? Точно по същия начин, както разбираме, че сме живели живота на греха. Когато си задаваме въпроса чии служители ще бъдем, ние имаме в предвид силата на двамата господари. Когато

сме били слуги на греха, ние не сме били обуздавани от правдата, защото Сатана ни е владял и ни е използвал по какъвто начин е искал и ние сме били на произвола на неговата сила.

По-силен ли е грехът от правдата? По-силен ли е Сатана от Христос? Не! Значи както Христос се е убедил, че е по-силният от двамата и точно толкова сигурно както когато бяхме крепостници на греха, той имаше сила да ни държи далече от правдата, така, когато се предадем като крепостници на Христос, Той има сила да ни опази от греха. Битката не е наша, тя е Божия. Аз казах, че Христос и Сатана не са в съдружие, а че има най-ожесточено противоборство между тях.

На всички са познати думите „Великата борба между Христос и Сатана.” Това е обичаен израз сред нас. За какво е битката? Тя е за човешките души и предмета на тяхната вяроност. Те воюват по въпроса кой ще има твоето и моето служение. Борбата е между Христос и Сатана. Те са не само главните в битката, но и цялата борба е между тях и само между тях.

Трябва дебело да подчертаем това — нито един от тях не може да приеме нашето служение против волята ни. От само себе си ние нямаме сила да устоим срещу Сатана; ние сме опитвали това. Ние нямаме сила да се срещнем с него, не можем да се изправим пред него и да го победим. Ние изобщо нямаме сила, но в същото време знаем, че не желаем да бъдем негови слуги. Да, и ние не само ще кажем: „Не желая да бъда негов слуга”, но и „Няма да бъда негов слуга”. Така вместо да обърнем силата си срещу Сатана, ние предаваме себе си на Христос и повтаряме отново и отново като

псалмиста Давид: „Ах! Господи, наистина аз съм твой слуга; твой слуга съм, син на твоята слугиня; Ти си развързал връзките ми” (Пс.116:16).

Какво? Аз съм бил крепостник на Сатана, но точно в мига, когато казах на Христос: „Аз искам да съм твой слуга”, Той развърза връзките ми и пое върху Себе Си отговорността да ме защитава срещу Сатана, който няма права над мен. Така, когато Сатана идва да ме вземе обратно и пак да ме направи свой крепостник, Христос го посреща точно както го посрещна, когато бе тук на Земята. Просто кажете на собственото си сърце и на Сатана, че сте Христови и че Христос е развързал връзките ви. Тогава вие сте развързани наистина. Вие сте пресметнал цената и сега можете да вземете думите на Давид и да ги повтаряте отново и отново.

Вашият живот вече не е ваш собствен, той е животът на Христос. Неговият живот, самото Му съществуване, е изправено срещу Сатана. Битката минава над главите ни, понеже ние сме мъртви и животът ни е скрит с Христос в Бога. Псалмистът казва: „Ти ще ги скриеш в тайната на присъствието Си от гордостта на човеците. Ти ще ги опазиш тайно в убежище от нападката на езици”. Битката между Христос и Сатана се води над главите ни и ние сме скрити в тайно убежище. Тази е победата, която побеждава света, понеже Христос е спечелил победата над Сатана и чрез хващане за обещанията Му чрез вяра и приемане в действие на живота Му победата над Сатана е наша.

Не каза ли Христос, че Му е дадена всяка власт на Небето и на Земята? Отбележете скъпоценните думи в Ефес. 1:19-21: „И колко превъзходно велика е силата Му

към нас вярващите, сила, която е според действоването на могъщата Негова мощ, с която подеждва в Христос, когато Го възкреси от мъртвите и Го тури да седне от дясната Си страна на небесата, далече по-горе от всяко началство и власт, сила и господство, и всеки чин, с който се именуваат”.

Какво е направила същата тази сила, поставила Го в това възвишено положение, което е далеч по-горе от всяко началство и власт? „Съживи ни заедно с Христа (по благодат сте спасени) и като ни свързкреси, тури ни да седим с Него в небесни места в Христа Иисус” (Еф. 2:5,6). Къде е мястото, където сме поставени? „Далече по-горе от всяко началство и власт”.

Тогава победата е наша в Христос и Той вече я е спечелил. Той е извоювал мир за нас. Точно толкова сигурно, както ни дава мир, така сигурно Той е спечелил и победата за нас. Така в часа на изпитание ние имаме победа, която е вече спечелена. Преспokoйно можем да кажем, че битката минава над главите ни и че нашият мир е голям. Има мир по всяко време.

Силата на християните се състои в подчинение — победата в себепредаването на Христос, така че Той да ни пази в присъствието Си и да ни покрие в убежището Си от нападката на езици. Тогава няма значение колко голямо може да бъде изпитанието. Ако имаме Христос, в сърцата ни ще има мир.

О, ако можеше всеки един в този дом да се изпълни с желание да има Христос и Неговата правда, за да приемем същата тази вечер Неговото слово и да бъдем вдъхновени от Неговото вдъхновение! Тогава ще имаме и ще бъдем способни да живеем живота Му. Тогава ще

можем да тръгнем навред като мисионери за Него и да вършим добро. Когато приемем тази сила, която имаме чрез вяра в Него, няма да мине много време, делото ще бъде прекъснато в правда и ние ще се срещнем с Този, Когото, без да сме видели, обичаме.

ПРОПОВЕД № 11

Римляни 7

„Или не знаете, братя (защото говоря на човеци, които знаят що е закон), че законът владее над човека само докогато той е жив? Защото омъжена жена е вързана чрез закона за мъжа до когато той е жив; но ако мъжът умре, тя се освобождава от мъжевия закон. И тъй, ако при живота на мъжа си тя се омъжи за друг мъж, става блудница, но ако умре мъжът ѝ, свободна е от тоя закон, и не става блудница, ако се омъжи за друг мъж. И тъй, братя мои, и вие умряхте спрямо закона чрез Христовото тяло, за да се свържете с друг, сиреч, с възкресения от мъртвите, за да принасяме плод на Бога. Защото, когато бяхме плътски, греховните страсти, които се възбуждаха чрез закона, действаха в нашите телесни части, за да принасяме плод, който докарва смърт; но сега, като умряхме към това, което ни държеше, освободихме се от закона; тъй щото ние служим по нов дух, а не по старата буква” (Римл. 7:1-6).

Проблемът, засегнат в тази глава, всъщност е разгледан два пъти в нея. Първата част излага пред нас обширни факти, а втората — детайли и подробности за онова, което е дадено в началото.

В шестте горепосочени стиха ни е даден един пример и приложението му. Примерът е лесно разбираем. Взет е простият факт на женитбата. Омъжената жена, е обвързана със съпруга си, докато той е жив. Чрез какво е обвързана тя? Чрез закона. Противно на закона е за нея да има двама съпрузи едновременно, но ако

първият съпруг умре, същият закон ще е позволи да се омъжи за друг мъж. Това е един ясен пример и ако бъде съхранен в ума по време на изследването на главата, ще бъде голяма помощ за нас в разбирането ѝ.

В тази глава няма нужда от какъвто и да е довод за вечността на закона. Това не е разглежданият въпрос. Апостолът не прави специална обосновка, за да докаже, че законът не се премахва. Неговият довод започва от тази точка като вече установена и показва практическото действие на закона в индивидуални случаи. Той заявява съвсем понятно за човешките сърца, че те са под закона; и ако те са под него, как може той да се премахва? Той набляга неговите изисквания пред човешките сърца и чрез Божия Дух те чувстват неговата действена сила върху себе си и оттам знаят, че законът не е премахнат.

Забележете вида на хората, на които Павел пише: „Говоря на човеци, които знаят що е закон”. Това послание е отправено към просветени последователи на Христос. Намираме това във втора глава, започвайки със седемнадесетия стих: „Но ако ти се наричаш юдеин, облягаш се на закон, хвалиш се с Бога”.

Примерът: Докато законът няма да позволи на жената да се свърже с двама съпрузи едновременно, той ще е позволи да го направи в последователност. Законът е този, който е позволява, и законът е този, който я освобождава. Същият закон, който я освобождава от първия съпруг, е позволява да се обвърже с втория, след като първият умре. Това е лесно за разбиране и няма нужда да се обсъжда повече.

Приложението му: „И тъй, братя мои, и вие умряхте спрямо закона чрез Христовото тяло, за да се свържете с

друг, сиреч, с възкресения от мъртвите, за да принасяме плод на Бога”. Ние можем да определим кои са двамата съпрузи, започвайки с втория. Другият, с когото трябва да се свържем, е онзи, който е бил възкресен от мъртвите, т.е. Христос. Ние сме една от страните, във втората женитба, а Христос е другата. Той е вторият съпруг.

Тук възниква въпросът: Кой е бил първият съпруг, който е умрял, за да можем да се свържем с втория? Шеста глава дава отговор на това. Сравнете Римл. 7:5 с Римл. 6 глава. „Защото, когато бяхме плътски, греховните страсти, които се възбуждаха чрез закона, действаха в нашите телесни части, за да принасяме плод, който докарва смърт”. Законът ни държеше в първия съюз и с какво сме били свързани? В какво сме пребъждали? Ние сме били в съюз с плътта. В шеста глава установихме, че тялото на греха е разрушено от Христос. Чрез какво е означено, че тялото на греха се разрушава? Чрез човека, бидейки разпнат с Христос.

На първо място ние се присъединяваме към греха — греховната плът. Ние не можем да служим на двама господари. Тук има две фигури. Ние сме служители на един господар — обвързани с един съпруг. Не можем да служим едновременно на двама господари и не можем да сме с двама съпрузи едновременно. Но можем да бъдем с двама в последователност. Първият от тях, с когото всички ние сме били свързани, е тялото на греха; вторият е Христос, Който е възкръснал от мъртвите.

Възниква въпросът: какво се има предвид с нашето мъртво състояние спрямо закона чрез тялото на Христос? Това ни довежда до точката, където примерът не е недостатъчен. Защо е недостатъчен? Защото е

напълно невъзможно да се намери нещо в живота, което точно да представя божествените неща във всяка подробност. Няма пример, който да послужи за всяка подробност. Затова имаме и толкова много образци за Христос. Нито една личност не би могла да служи като цялостен образец за Него. На едно място имаме Адам като образец за Христос; имаме Авел, Мойсей, Аарон, Давид, Мелхиседек и много други, които представят различни образи на Христос, защото няма никой от тях, който би могъл да Го представя във всяка подробност.

Така когато апостолът искаше да представи единството на всички хора с Израилевия дом, той каза: „Не желая, братя, да бъдете в незнание за тази тайна”. Това е тайна; това е нещо неестествено. Той казва, че това е процес на присаждане, но то противоречи на естествения начин. Ето защо примерът с женитбата не може да се разглежда като точен във всяка подробност. И все пак, примерът не е недостатъчен, ако приемем, че съюзът с първия съпруг е престъпна връзка. Това е така в приложението. Тези, които са обвързани с плътта, са виновни за углавно престъпление. Законът ги държи в такава връзка, т.е., той няма да им позволи твърде леко да разтрогнат съюза и да го отменат сякаш нищо не се е случило — той изисква живота им. С това обяснение ние можем да разберем онова, което следва.

Установяваме, че сме свързани с греха и с тялото на греха. Тогава Христос идва при нас и се представя като напълно свършен. И на практика само Той е Оня, Който има някакво действително право върху нас. „Имам това против тебе, че си оставил първата си любов”. Апостолът пише до онези, които познават закона и които са оставили първата си любов и онова, което се отнася до

тях, ще се приложи в по-голяма мяра за онези в света. Христос идва до вратата на сърцата ни, хлопа и моли да дойдем при Него. Той цял ден е простирал ръцете Си към непокорни хора, „които ходеха по път, който не бе добър, според собствените си мъдрувания”. Колко дълбока, колко необхватна е любовта на Бога!

В Еремия 3:1 четем: „Казват: Ако напусне някой жена си и тя, като си отиде от него, се омъжи за други мъж, ще се върне ли оня пак при нея? Не би ли се осквернила съвсем такава земя? А при все че ти си блудствала с много любовници, пак върни се към Мене, казва Господ”. В Посланието към коринтяните Павел казва: „Сгодих ви с един мъж, да ви представя като чиста девица на Христос”.

Ние желаем тази любвеобилност на характера, която може да бъде намерена само в Христос. Установяваме, че този съюз — с плътта — в който сме държани, не е приятен съюз, но съпругът, с който сме венчани, е строг надзирател, той е деспот, който ни смазва така, че нямаме свобода. Плътта е деспотична и ни държи в подчинение, като ни кара да вършим не това, което желаем да вършим, а онова което тя желае да вършим. Когато с помощта на Христос успеем да почувстваме, че този съюз е унижително крепостничество, тогава се пробуждаме за действителното положение на своето състояние и осъзнаваме, че докато то е било удовлетворяващо за нас за известно време, сега ние го мразим и желаем да се избавим от него и да се свържем с Христос.

Но тук започва трудността. Тя е изразена в думите от Яков 4:4 „Прелюбодейци! Не знаете ли, че приятелството

със света е вражда против Бога? И тъй, който иска да бъде приятел на света, става враг на Бога”. Мислите ли, че Христос напразно е казал „Какво общение има светлината с тъмнината?” И какво съгласие имат Христос и Ваал? Сега, докато още оставаме в плътта, ние желаем да приемем името на Христос. Разбира се, за нас е невъзможно да се присъединим към Него и все още да се придържаме към тялото на греха, макар че на външен вид може да сме способни да го извършим. Всъщност ние не можем да бъдем свързани едновременно с Христос и със света. Не можем да имаме за съпруг Христос и същевременно да живеем със света.

Ние можем да приемем името на Христос и същевременно да запазим греховете на плътта. Но законът няма да оправдае личност, която прави това — която приема името на един мъж и същевременно живее с друг. Божият закон не ни ли оправдава чрез приемането на Христовото име и чрез живота в съюз с тялото на греха? Не, със сигурност не.

Тук отново установяваме как законът е закрилян на всяка крачка в това дело на оправдание чрез вяра в Христос. Тук за личността е отрязана всяка възможност да каже — аз съм Христов и Христос е мой и няма значение какво върша, Христос е този, Който върши това в мен. Не, това не е така. Ние не можем да задължаваме Христос към никакъв грях. Той не е отговорен за никакъв грях, понеже законът не ни оправдава в извършването Му.

Така ние виждаме, че оправданието чрез вяра не е нищо друго, освен привеждане на личността в

съвършена съобразност със закона. Оправданието чрез вяра не създава каквото и да е условие за престъпване на закона.

Но ние ще преминем към разглеждане случая на онези, които не са съзнавали изискванията на закона, докато са били посветени в него. Павел говори на онези, които познават закона и които се хвалят със закона и смятат, че възвеличават закона, а същевременно са толкова слепи относно изискванията му, че са си мислили, че биха могли да изповядват Христос, а да живеят в грях. Не винаги онези, които се боят, че ще се принизи честта на закона, осъзнават неговите изисквания в пълнота. Някои дори са проповядвали закона и същевременно са мислили, че биха могли да живеят отдадени на плътски страсти, докато смятат, че са в единение с Христос.

Сега Христос се е изправил пред нас и ние виждаме, че не можем едновременно да бъдем обвързани с Него и с тялото на греха. Тогава казваме, че ще се откажем от първия съпруг — тялото на греха, и ще се съединим с Христос. Но как можем да се освободим от това тяло на греха, от този първи съпруг? Ние не можем да го накараме да умре чрез голото изказване, че желаем да е умрял. Жената, която в сърцето си има отвращение спрямо съпруга си, понеже той е груб деспот, не може да причини раздялата си с него само чрез желанието за това. Добро нещо е да желаем да служим на Христос, ако сме пресметнали всички „за” и „против” и знаем, че сме болни и уморени от стария живот и искаме да започнем нов живот и да живеем с Него, понеже, когато стигнем дотам, ние лесно можем да открием как може да се направи това.

Христос идва при нас и предвижда съюз с нас. Това е законно, понеже Той е единственият, който действително има някакво право върху нас и затова докато ние живеем в тази низка връзка с тялото на греха, Той може законно да дойде при нас и да ни помоли да се обвържем с Него. Но тук ние сме съединени с това тяло на греха и законът няма да ни оправдае чрез съединяването с Христос, докато това греховно тяло не е мъртво.

Да отбележим отново какво е вложено в образа на женитбата. Когато двама души са обвързани чрез брак, те стават една плът. Това е една тайна. Павел казва, че това е така: „За това ще остави човек баща си и майка си и ще се привърже към жена си, и двамата ще станат една плът. Тая тайна е голяма; но аз говоря това за Христа и за църквата”. Тази е мисълта, която ни е представена чрез този образ на брака. Понеже тези двете — ние самите и плътта — сме така цялостно съединени, че вече не сме две, а сме една плът и животът ни е точно един.

Хвърлете поглед назад върху живота си и вижте дали има период, за който можете да кажете, че сте били отделени от греха. Той е бил живот на грях. Грехът винаги е бил част от вашия живот. Ние имаме само един живот и той е бил грях. Защото колкото по-тясно сме били обвързани с греха, като сме имали един общ живот с него, ние сме били една плът. Тогава единственият начин, чрез който можем да се избавим от това тяло на греха, което е едно с нас, е също да умрем. Това е, както апостолът казва, да сме умрели към закона чрез тялото на Христос. Понеже този съюз с плътта бе всъщност незаконен и законът имаше иск спрямо нас заради него. Той ще ни предаде на смърт заради този съюз. Ние сме мъртви в Христос и тялото на греха също умира.

В шеста глава четем: „Нашето старо естество бе разпнато с Него, за да се унищожи тялото на греха”. Христос в собствената Си плът носи греховете ни в тялото Си на кръста. Той взема нашите грехове, за да бъдат разпнати те с Него, за да се разруши тялото на греха. Ние се съгласяваме да умрем. Съзнаваме, че животът ни е заложник на закона и че законът има справедлив иск спрямо нас. Тогава доброволно се отказваме от живота си, така че това омразно тяло на греха да умре. Ние толкова много се отвращаваме от него, че сме склонни да умрем, за да може то също да умре.

„За това, чрез кръщението ние и се погребяхме с Него да участваме в смърт, тъй щото както Христос биде възкресен от мъртвите чрез славата на Отца, така и ние да ходим в нов живот”. Затова, както умираме с Христос, така и биваме възкресени с Него. Но Христос не е проповедник на греха, така че докато не разпне тялото на греха, Той няма да го възкреси отново и то няма да се разруши. Така ние възкръсваме, съюзът между нас и Христос е завършен, за да принасяме занапред плод за Бога.

„Но сега, като умряхме към това, което ни държеше, освободихме се от закона”. Какво е умряло? Тялото на греха! Законът е имал нещо против нас, защото сме били съединени с тялото на греха. Забележете: Бог няма никаква омраза към нас. Той няма никакво желание да ни наказва, но не може да търпи греха. Неговият закон трябва да осъди греха и докато ние сме се отъждествявали с греха, осъждайки го, Той по необходимост ни осъжда и докато сме живели грешен живот, това осъждение по необходимост е почивало върху нас. Но, както вече показахме, ние имаме избор кога да умрем и избрахме

доброволно да предадем живота си на Него, след като можем да имаме в замяна Неговия живот.

Когато животът ни бъде предаден на закона, искът, който законът е имал спрямо нас, е удовлетворен, защото сега, като е умряло тялото на греха, ние се освобождаваме от закона, точно както жената, чийто съпруг е умрял, е развързана от закона на съпруга си, така че може да се обвърже с друг. Но същият закон, който я държеше при този първи съпруг, я обвързва с втория. Така е и в този случай. Същият закон, който ни свързваше с тялото на греха, сега свидетелства за нашия съюз с Христос (Виж Римл. 3:21). Този съвършен закон свидетелства за съюза с Христос и го оправдава. И докато пребъдваме в Него, той ни оправдава в този съюз, показвайки, че съюзът с Христос е съобразен със закона.

А силата на Христос е в състояние да ни държи в този съюз. „Но ако сме умрели с Христос, вярваме, че ще и да живеем с него” (Римл. 6:8). Ние ставаме съединени с Христос в акта на смъртта. Чрез смъртта връзката, която ни съединяваше с първия ни съпруг — тялото на греха — бе разкъсана; тялото на греха бе разрушено и сега ние възкръсваме с Христос.

Вярваме ли, че ще живеем с Него? Защо се женят хората? За да могат да живеят заедно. Значи, понеже чрез смъртта сме се съединили с Христос, ние вярваме, че сега, откакто сме възкръснали с Него, ние ще живеем с Него. Отбележете по-нататък — когато двама са съединени, тези двама не са двама, а една плът. Христос „създаде в Себе Си двата в един нов човек и тъй направи мир” (Ефес. 2:15). Ние сме Негови, Христос и ние сме едно и затова заедно съставляваме един нов

човек. Сега кой е единият? Христос е единият.

Добре е казал Павел: „Сега вече не аз живея, но Христос живее в мене” (Гал. 2:20). Сега съществува Христос, а не ние. Така ние сме Негови представители на Земята. Затова Христос в молитвата Си в градината се помоли „да бъдат свършени в единство, за да познае светът, че Ти си Ме пратил и си възлюбил тях, както си възлюбил и Мене”.

Как може светът да разбере това? От Библията? Не, понеже светът не чете Библията и затова Бог ни е поставил като светлина на света. Библията е светлина и светилник, но не за онези, които не я приемат. Ние приемаме словото на Христос; храним се с него духом и внасяме Христос в сърцата си. Така осъществяваме съюза и тогава светлината грее навън към света и той познава, че Христос е бил изпратен като божествен Спасител.

Преминаваме към следващите няколко стиха. Апостолът показва, че, докато изявите на греха бяха чрез закона, това не е защото законът е греховен, а защото е свят. Чрез закона става познанието на греха. Някога Павел бе жив в плътска увереност, той мислеше, че служи на Бога; но когато заповедта дойде, тогава грехът се преумножи, а той умря; и той откри, че този закон, който бе назначен да докарва живот, понеже оправдава послушните, не му носи нищо друго, освен смърт, понеже всъщност не беше му се покорявал. Затова той каза: „Законът е свят и заповедта свята, праведна и добра”.

Но забележете: Преди това време Павел е бил човек, който е почитал закона; той се е хвалел със закона и

затова пише до онези, които познават закона — до онези, които са се старали с всичка сила да го пазят и все пак трябва да бъдат освободени от него. Защо? Защото, докато се хвалеха със закона, нарушавайки го, те обезславяха Бога.

Сега ние отново ще служим, но как? Не по начина, по който го правехме преди — според старата буква, а според нов дух. Това означава, че самото ни служение на закона е нещото, от което трябва да бъдем освободени. Защо? Защото това е било просто принудително служение; то е било стара буква; в него не е имало дух и живот. То не е било от Христос, затова е било грях. Ние се хвалехме със закона и смятахме, че го пазим, обаче самото това служение бе грях и ние трябва да бъдем освободени от него, за да служим по правилен начин. Така ние служим по нов дух, а не по стара буква.

В последната част на главата апостолът показва, че старата буква е онази, от която трябва да бъдем освободени: „Аз съм от плът, продаден под греха”. Ние вършим голям произвол спрямо апостол Павел, този свят човек, казвайки, че в това той отразява собствената си християнска опитност. Тук той не описва собствената си опитност, чрез която се свързва с Христос, а опитността на онези, които служат, но според старата буква и докато посветено служат на Бога, те са плътски и продадени под греха.

Човек, продаден в робство, е роб. Какво е доказателството за това робство? „Понеже не върша това, което искам; но онова, което мразя, него върша... Защото не върша доброто, което желая; но злото, което не желая, него върша”. Имали ли сме някога такава

преживяване в нашата така наречена християнска опитност? Да. Ние сме се борили, но при цялата си борба опазихме ли закона? Не. Ние сме направили провал и това е написано на всяка страница от живота ни. Това е постоянно служение, но същевременно то е постоянен провал.

Аз пропадам, вземам ново решение, нарушавам го и после се обезсърчавам, след това вземам друго решение и отново го нарушавам. Ние не можем да накараме себе си да вършим онова, което искаме, чрез вземане на решение. Ние не искаме да съгрешаваме, но го през цялото време. Решаваме да не паднем пак в това изкушение и не падаме — докато дойде следващият път и тогава падаме, както преди.

Когато сме в такова състояние, можем ли да кажем, че имаме надежда и че „се радваме в надеждата за Божията слава“? Не чуваме такива свидетелства — това е единствено относно онова, което сме искали да направим и в което сме се провалили, но възнамеряваме да изпълним в бъдеще. Ако една личност има закона пред себе си и признава, че той е добър и пак не спазва неговите предписания, по-малък ли е в очите на Бога неговия грях от греха на човека, който въобще не се интересува от закона? Не.

Каква е разликата между би искалият да бъде християнин, който познава закона, но не го спазва, и светският, който не спазва закона и не признава, че той е добър? Просто тази: Ние сме недоброволни слуги, а те са доброволни слуги. Ние през цялото време сме обезпокоени и скърбящи и изобщо нищо не можем да научим от живота, докато светският човек не се

безпокои ни най-малко.

Ако някой ходи в грях, не е ли по-добре да бъде светски човек, който не знае, че има такова нещо като свобода, отколкото да бъде човек, който знае, че има свобода, но не може да я получи? Ако ще е робство, ако трябва да живеем в греховете на света, тогава е по-добре да бъдем в света, участвайки в удоволствията му, отколкото да бъдем в окаяно крепостничество и да нямаме надежда за бъдещия живот.

Но благодаря на Бога, ние можем да имаме свобода. Когато животът става непоносим поради робството на греха, тя е онова, което ни дава надежда, понеже ни води до въпроса: „Окаян аз човек! Кой ще ме избави от тялото на тая смърт?” Отбележете: Има освобождение. „Благодаря Богу чрез Иисус Христа нашия Господ”. Христос дойде, за да можем ние да живеем. В Него има живот. Той е изпълнен с живот и когато сме толкова болни в това тяло на смъртта, че сме склонни да умрем, за да се избавим от него, тогава можем да се предадем на Христос и да умрем в Него, а с нас умира тялото на греха. После биваме възкресени с Христос, за да ходим в нов живот, но Той, Който не е проповедник на греха, няма да възкреси тялото на греха. Така то бива унищожено, а ние сме свободни.

Оставете да отмрат всичките ви греховни страсти и повярвайте, че Христос ще ви даде нещо толкова по-добро от тях, че ще имате неопишуема радост. Ще има радост за скъпоценния дар, който Той е дал.

Христос е осъдил греха в плътта и чрез вяра ние Го приемаме и живеем с Него. Това е един благословен живот. Хванете се за Христос чрез вяра и живеете с Него.

ПРОПОВЕД № 12

Римляни 8:1-16

Не трябва да забравяме, че единствената цел, която би трябвало да имаме в това изследване на Библията, е да бъдем привлечени по-близо до Бога, да научим, че Божието Слово означава точно това, което казва, и че това е Божият глас, който говори лично на нас. Приемете Словото и градете върху него.

Има една мисъл, която бе споделена снощи и която желая да запечатам в умовете ви. Нашият съюз с Христос и с Неговата правда може да бъде и би трябвало да бъде точно толкова тесен и цялостен, както е бил съюзът ни с греха. Образът на женитбата показва, че това следва да е така. Ние сме били държани в съюз с греха — венчани за стария човек — за тялото на греха. Това бе една незаконна връзка; следователно тялото на греха бе тяло на смърт за нас, защото не можехме да бъдем отделени от това тяло, освен чрез смъртта. Бяхме тъждествени с това тяло — ние бяхме венчани. Затова бяхме едно, а тялото на греха бе контролиращото влияние в този съюз. То преобладаваше във всичко.

Сега Христос идва при нас и когато се предадем на Него, Той разкъсва оковите, които са ни привързвали към тялото на греха. После встъпваме в същата съкровена връзка с Господ Исус Христос, каквато преди сме поддържали с тялото на греха. Биваме обвързани с Христос — венчани за Него — и тогава сме едно. И както в другия случай, когато тялото на греха бе контролиращото влияние, така при тази втора женитба

Христос е контролиращото влияние.

Забележете колко точно е прокаран този образ на женитбата. Ние сме представени като жена. Съпругът е главата на семейството. Така че Христос е наша глава и ние Му поверяваме себе си. Ние сме едно с Него. Каква скъпоценна мисъл е тази, че ние сме една плът с Христос! Тук виждаме да се явява отново тайната на възплъщението. Ако можем да повярваме, че Христос бе в плът, Бог, възплътен в Христос, ние можем да повярваме това — Христос, обитаващ в нас и действащ чрез нас, чрез нашата плът, точно както когато Той прие плът върху Себе Си и я контролираше. Това е тайна, която не можем да разберем, но ние я признаваме и тя ни дава свобода.

Тази вечер ние изпяхме „Моят грях е прикован на Неговия кръст”. Той казва, че нашият вехт човек бе разпнат с Него. Това е вярно, но той не е възкръснал с Него. Христос дойде да проповядва, а не да Му се проповядва, но Той дойде да проповядва на нас, не да бъде проповедник на греха. Затова когато ние и тялото на греха биваме разпнати заедно и погребани заедно, ние биваме възкресени, за да ходим в нов живот, но тялото на греха остава погребано. Така ние сме освободени от него. Какво следва сега?

„Сега прочее няма никакво осъждане на тия, които са в Христа Иисус, които ходят не по плът, но по Дух, защото законът на животворящия Дух ме освободи в Христа Иисус от закона на греха и на смъртта. Понеже това, което бе невъзможно за закона, поради туй, че бе отслабнал чрез плътта, Бог го извърши като изпрати Сина Си в плът подобна на греховната плът, и в жертва за грях,

и осъди греха в плътта, за да се изпълнят изискванията на закона в нас, които ходим, не по плът, но по Дух. Защото тия, които са плътски, копнеят за плътското; а тия, които са духовни — за духовното” (Римл. 8:1-5).

В тези стихове имаме онова, което (ако искаме да го съхраним в умовете си и да повярваме, че Иисус е способен да ни спаси чрез вяра) ще бъде за нас сигурна канара, върху която можем да градим. „Сега прочее няма никакво осъждане на тия, които са в Христа Иисус”. В тези думи е заложен практическа мисъл и от нея изниква въпрос, който тревожи мнозина. Те казват: „Аз вярвам всичко това на теория, аз съм напълно в хармония с това и знам, че Христос може да очисти от греха. Вярвам, че ако изповядам греховете си, Той е верен и истинен да ми прости и да ме очисти от всяка неправда. Но въпросът в съзнанието ми е: Изповядал ли съм всичките си грехове? Това е, което ми създава безпокойство; само да бях сигурен, че съм изповядал всичките си грехове, тогава можех да изисквам това обещание и да повярвам, че няма осъждане за мен”.

Това е нещо, което тревожи много хора. Как можем да знаем, че не сме под осъждане? Ние не можем да натоварваме Бога с оставянето на този въпрос толкова неопределен, че да е невъзможно за нас да знаем дали сме осъдени или не, затова би трябвало да можем да разберем. Можем да поставим въпроса по този начин: „Изповядал съм всички грехове, за които знам всичко, което Господ ми е показал; и когато Господ ми покаже нещо друго, ще го изповядам”. Разбира се, изповядвайте всичко, което Господ ви показва; но, братя, не спирайте на половината път. „Ако изповядваме греховете си, Той е верен и праведен да ни прости греховете и да ни очисти

от всяка неправда”. Значи когато сте изповядали един грях, вярвайте, че Бог го прощава и приемете Неговия мир в сърцата си и ако Той ви покаже други грехове, изповядайте ги, вярвайте, че те биват простени и имайте отново Неговия мир. Но има десетки честни души, които лишават себе си от благословение и накрая навлизат в тъмнина, защото, когато са изповядали греховете си, те не приемат прощението и не благодарят на Бога за свободата, която трябва да последва.

Сега идеята, предадена в този израз (че сме изповядали всички грехове, за които знаем, но все пак не се осмеляваме да приемем освобождение от осъждението поради страх, че има други грехове, за които не знаем и затова не сме изповядали) е действително привеждане на сериозно обвинение против Бога. Тя представя Господа като прощаващ на онзи човек, който има най-добра памет. Но беше ли единствено паметта ви онази, която ви направи способни да си спомните онези грехове, които сте изповядали? Кой оживи и подбуди вашата памет? Духът на Бога бе този, който ви показа онези грехове. Сега ще обвиняваме Бога в половинчатост ли? Той изпрати Своя Свят Дух, за да ви покаже онези грехове. Ще кажем ли, че Той е задържал част от тях, за да не ни ги разкрие? Той ни е показал тъкмо онова, което е искал от нас да изповядаме и когато сме ги изповядали, ние сме отговорили на намерението на Божия Дух и сме свободни.

Представете си, че съм обидил някого от вас; аз може да съм поддържал последователен курс на зло спрямо вас — обвинявайки ви лъжливо, опитвайки се да ви ощета в бизнеса ви, опитвайки се да ви предизвикам и да ви дразня по всякакъв възможен начин, правейки

всичко, каквото мога срещу вас ден след ден, седмица след седмица, месец след месец. Скоро очите ми се отварят и аз виждам низостта на това поведение. Чувствам се напълно съкрушен, понеже съм се поддал на такъв низък начин на действие, затова идвам при вас и признавам онова, което съм сторил. Вие мигом можете да видите, че съм напълно съкрушен от това и че действително чувствам, че съм извършил неправда.

Някои от нас тук сме имали случай да простим на хора, които са дошли при нас точно по този начин. Било ли е наш обичай да стоим хладно настрана, когато те идват така разкаяни и да ги караме да разкажат цялата история от начало до край и да напъргат ума си, за да се опитват да си спомнят всичко, което са вършили в подробности, така че да могат да го изповядат? После, когато те смятат, че са казали всичко това, и молят за вашето прощение, вие стоите ли безмълвно настрана и припомняте ли им, че е имало друга малка подробност, която те са пропуснали, и казвате ли, че бихте искали от тях да изповядат и нея? После, когато те са ви разказали всичко, за което могат да се сетят и за което вие сте ги подсетили, вие казвате ли: „Добре, разбирам, че сте изповядали всичко, така че ще ви простя”. Няма човек в този дом, който би сторил това.

Когато разрешавах този въпрос за себе си, аз си мислех, че не е моя работа да се изкарвам по-добър от Бога. Когато някой идва при мен или при нас напълно съкрушен и изповядва неправдата си, ние му прощаваме безвъзмездно. Преди да е казал и половината от онова, което може да каже, ние му казваме, че всичко е наред, че му прощаваме, така че да не говори повече за това.

Това е точно онова, което Бог прави. Той ни е дал притчата за блудния син като илюстрация за това как Сам прощава. Баща му го видя още отдалеч и се завтече да го посрещне. Аз съм толкова благодарен, че Бог не изисква от мен, преди да ми бъде простено да се върна и да поправа всеки грях, който съм извършил някога и да го изповядам. Ако Той постъпеше така, би трябвало да удължава моя изпитателен срок повече, отколкото Му е възможно, за да мога аз да повтора и най-малката подробност от тях. Правилно е казал Давид: „Защото са ме обкръжили безбройни злини, постигнаха ме беззаконията ми, така щото не мога да повдигна очите си; те са по-многобройни от космите на главата ми, и сърцето ми отпадна” (Псалм 40:12). Да, нашите грехове са „безбройни”, но „жертви на Бога са дух съкрушен”; сърце съкрушено и разкаяно Той няма да презре. Ние се хващаме за жертвата на Христос, приемаме я в самите себе си и така сключваме завет с Бога чрез нея.

Господ прощава даром и ние знаем това. Бог ни показва типичните грехове на нашия живот. Грехове, които се явяват забележителни - те са валидни за цялото ни греховно естество и ние знаем, че целият ни живот е със същия този греховен характер. Ние идваме и изповядваме греховете. Ще приписваме ли на Бога изказването: „Аз ви показах онези грехове и вие сте ги изповядали; но има някои други грехове и аз няма да ви ги покажа, но вие трябва да ги откриете за себе си и докато не го сторите, Аз няма да ви простя”. Бог не постъпва с нас по този начин. Той е безкраен в любов и състрадание. „Както баща жали чадата си, така Господ жали ония, които Му се боят”.

Сега друга точка: „Сега прочее няма никакво

осъждане на тия, които са в Христос Иисус, които ходят, не по плът, а по Дух”. Хората казват: „Аз съм приел Христос и сега оглеждам и проследявам историята на своя живот до ден или до седмица и не мога да видя нещо друго, освен несъвършенство в онова, което съм вършил, и тогава чувството за осъждане ме обзема и аз не мога да стоя свободен. Как мога да кажа: Няма осъждане за мен, когато виждам тези провали?”. Това е изтънчена измама на Сатана, за да ни лиши от приемане и мир с Бога. Очакваме ли да бъдем оправдани чрез тези дела? Ако очакваме, правим голяма грешка в самото начало. „Ни една твар няма да се оправдае пред Него чрез дела изисквани от закона”. При Христос и единствено при Него трябва да търсим своето оправдание.

Някой казва: „Страхувам се, че ще падна”. Няма нужда да се страхувате. Павел казва: „Зная в кого съм повярвал, и съм уверен, че Той е силен да опази до оня ден онова, което съм Му поверил” (II Тим. 1:12). Какво съм Му поверил? Своя живот, и Той е силен да го опази.

Когато преминаваме към Божието царство, ние няма да гледаме добрите дела, които сме извършили и няма да благодарим на Бога, че биваме оправдани, защото сме постъпили така добре. Но нашата песен на радост ще бъде „за Онзи, Който ни възлюби и ни уми от греховете ни чрез собствената Си кръв”. И така знаем, че когато Му предадем себе си и постоянно умираме с Него, Той извършва за нас онези неща, които ние не можем да извършим за себе си. Нека да гледаме към Него постоянно! Обаче когато откъсваме поглед от Него и ходим в грях, Той не е отговорен за това.

Само докато не сваляме поглед от Него, няма

осъждане. Опитайте това и ще узнаете, че това е факт, понеже няма осъждане на тия, които са в Исус Христос. Защо? „Защото законът на животворящия Дух ме освободи в Христос Исус от закона на греха и смъртта”. В греховете ни законът е смърт за нас; и е смърт не само за човека, който не е посветен в правдата, но е смърт и за онзи, който признава изискванията на закона, че законът е добър и все пак казва: „Но не намирам как да върша онова, което е добро”.

Всички ще са на мнение, че един християнин трябва да върши онова, което е добро, най-малкото през част от времето. Но тази опитност в Римляни 7:21 — „При мене, който желая да върша доброто, злото е близо”, показва, че човекът, имащ тази опитност, изобщо не върши добро. Все пак той иска да върши добро. Това е служение според старата буква. Човекът служи на закона, но е слуга. Няма свобода в служението; то е робско служение. Но сега, опитвайки се с всички сили да върши онова, което иска, и проваляйки се, той разбира, че в Христос е съвършенството на закона, в Него има живот.

Така законът, какъвто е в личността на Христос, е закон на животворящия Дух. Човек приема живота на Христос и получава съвършенството на закона, каквото е в Него, и Му служи според Духа, а не според старата буква. Човекът е освободен от робското служение на закона в полза на свобода в него. Има чудно количество от превъзходна истина в това — „Законът на животворящия Дух ме освободи в Христос Исус от закона на греха и смъртта”.

„Понеже това, което бе невъзможно за закона,

поради туй, че бе отслабнал чрез плътта”. Има ли някакво обезсърчение в това? Хвърля ли това пренебрежение върху закона? Ни най-малко. Какво бе невъзможно за закона? Той не можеше да ме оправдае, защото аз бях слаб. Той нямаше някакъв добър материал, с който да работи. Грешката не бе в закона, а в материала. Плътта бе слаба и законът не можеше да я оправдае. Но Бог изпрати Сина Си в плът, подобна на греховната плът, за да осъди греха в плътта и да може да ни оправдае.

Някои са заели позиция, че този стих поучава, че законът не можеше да осъди греха, освен ако Христос не е умрял. Братя, това би отпредило страховитото обвинение срещу Бога и Христос. Това би направило Христос не наш Спасител, а наш съдия. Сам Христос казва в Йоан 3:17: „Понеже Бог не е пратил Сина в света да съди света, но за да бъде светът спасен чрез Него”. Законът винаги е осъждал греха. Онзи, който не вярва, вече е осъден. Христос е оправдателят. Тъй като законът осъжда човека, явно е, че не може да го оправдае, понеже за него е невъзможно да осъжда и същевременно да оправдава. Но онова, което бе невъзможно за закона, Христос дойде да го извърши в плът подобна на греховната плът. Как направи Той това? Чрез спазване на закона, когато бе в плът.

Има някои неща, които съм свикнал да върша, за които винаги съм желал да се извиня. Аз знаех, че те бяха грешни, следователно, вземах решения да не ги върша. Но отново и отново ги вършех, докато накрая се помирих, че са наследени черти — че съм роден с тях и затова съм безпомощен по отношение на тези действия. Но мислейки, че този начин не ме прави свободен от осъждане, аз се чувствах осъден точно както досега,

понеже Христос не ни е оставил извинение. Той е осъдил греха в плътта. Чрез Своя живот показа, че грехът в плътта е осъден и го унищожи, защото в Него тялото на греха е унищожено и ние сме нови създания в Христос. Чрез Неговите извънредно големи и скъпоценни обещания ние ставаме съучастници в божественото естество. Той е отмахнал това греховно естество — покорил го е пред Себе Си, за да можем ние да се освободим от него.

„Защото тия, които са плътски, копнеят за плътското; а тия, които са духовни — за духовното. Понеже копнежът на плътта значи смърт; а копнежът на Духа значи живот и мир. Защото копнежът на плътта е враждебен на Бога, понеже не се покорява на Божия закон, нито пък може”.

Но плътският ум може да осъзнае, че законът е добър. „Аз съм от плът, продаден под греха. Защото не зная какво правя; понеже не върша това, което искам; но онова, което мразя, него върша. Обаче, ако върша това, което не искам, съгласен съм със закона, че е добър” (Римл. 7:14-16). Ние сме си въобразявали и сме се опитали да се утешим с мисълта, че се покоряваме на закона, защото го обичаме и го смятаме за хубаво нещо и сме се опитвали с всичка сила или, както някои смятат, „по нашия немощен начин”, да го спазваме. Но плътският ум не се покорява на закона, нито пък може. И какво е доказателството за плътски ум? Неспособността да се върши онова, което е добро и което знаем, че трябва да вършим. „Защото плътта силно желае противното на Духа, а Духът — противното на плътта; понеже те се противят едно на друго, за да можете да правите това, което искате” (Гал. 5:17).

„Вие обаче не сте плътски, а духовни, ако живее във

вас Божият Дух. Но ако някой няма Христовия Дух, той не е Негов. Обаче, ако Христос е във вас, то при все, че тялото е мъртво поради греха, Духът е жив поради правдата. И ако живее във вас Духът на Този, Който е възкресил Иисус от мъртвите, то Същият, Който възкреси Христос Иисус от мъртвите, ще съживи и вашите смъртни тела чрез Духа Си, който обитава във вас”.

Има хубава мисъл, съдържаща се в тези стихове. Първо, това е фактът, че можем да имаме Божия Дух. Как получаваме това? Чрез искане. Да се върнем в единадесета глава на Евангелието от Лука: Христос казва: „И кой е оня баща между вас, който, ако му поиска син му хляб, ще му даде камък? Или ако му поиска риба, наместо риба ще му даде змия?... И тъй, ако вие, които сте зли, знаете да давате блага на чадата си, колко повече Небесният Отец ще даде Святия Дух на ония, които искат от Него!” (Лука 11:11-13). Направете лично приложение на този текст. Когато коленичите да се молите за Божия Дух, Който е всемогъщ и ще ви очисти от всеки грях, представете това пред Господа.

Ако децата ви дойдат при вас, молейки за някои от насъщно необходимите неща на живота, вие бихте проучили всеки начин да узнаете, как бихте могли да им ги дадете. Вие сте бедни, слаби и окаяни, но Бог е безкраен, следователно Той е склонен да ви даде онова нещо, което тъй много желаете безкрайно повече, отколкото вие сте склонни да дадете добри неща на децата си. Святият Дух е Негов, за да Го дава, и Той е склонен и горящ от желание ние да Го имаме.

Христос каза пак: „Този, Който вярва в Мене, ...реки от жива вода ще потекат от вътре му”. И това Той каза

за Духа, Който щеше да даде. Христос каза отново на жената на кладенеца: „Който пие от водата, която Аз ще му дам, няма да ожаднее до века; но водата, която ще му дам, ще стане в него извор на вода, която извира за вечен живот”. Защо? „Понеже ако живее във вас Духът на Тогова, Който е възкресил Иисус от мъртвите, то същият, който възкреси Христа Иисус от мъртвите, ще съживи и вашите смъртни тела чрез Духа Си, Който обитава във вас”. Тук отново е надеждата за възкресение. Какво остава да бъде извършено, когато Духът на Христос обитава във вас? Само да оживи, тоест, да съживи нашите смъртни тела.

„И тъй, братя, ние имаме длъжност, обаче не към плътта, та да живеем плътски. Защото, ако живеете плътски, ще умрете; но ако чрез Духа умъртвявате телесните действия, ще живеете. Понеже които се управляват от Божия Дух, те са Божии синове. Защото не сте приели дух на робство, та да бъдете пак на страх, но приели сте дух на осиновение, чрез който и викаме: Авва, Отче!” Не сте приели дух на робство, з да бъдете пак на страх! О, помнете това.

Той ни дава сега Духа Си, а ние ще се боим ли? Исая казва: „Ще уповавам и няма да се убоя”. Не, не сме приели дух на робство, за да се страхуваме отново, понеже съвършената любов прогонва страха. Помислете за Авраам и онова, което се писа за него за наша полза. Няма нужда да разглеждаме слабостите на своите тела, а да бъдем силни във вярата, отдавайки слава на Бога, знаейки, че Той е силен да извърши каквото е обещал. Да, ние ще „размислим за Тогова, който издържа такова противоречие против Себе Си от грешните”.

„Авва, Отче” означава Отче, Отче. Преди всичко осъзнайте, че Той е в Небето и че Той е Бог. Той е безкраен в сила и толкова велик, че може да вдигне островите като най-малка дреболия. За него народите са като капка в морето и се считат за дребен прахоляк на везните. Ние можем да дойдем при Него както е велик и величествен, какъвто е и да Го наричаме „Отче наш”. Той има нежността на родител, подкрепена от силата на безкрайна божественост.

„Така самият Дух свидетелства заедно с нашия дух, че сме Божии чада”. В Ефес. 1:14 ни се казва, че Духът е „залог на нашето наследство.” Някои изглежда не са способни да разберат това свидетелство на Духа. Те казват, че биха се радвали само ако го имаха. Какво е свидетелството на Духа? „Защото, казва някой, това е вид чувство и когато го имам, ще знам, че Бог ме е приел”. Но, братя, това почива върху нещо по-съществено от чувството. Аз се радвам, че Бог не е оставил свидетелството на Духа Му да е зависимо от моето чувство.

Понякога се усещам така уморен и изтощен, че във всеки случай едва ли имам сила да чувствам. И точно това е времето, когато повече от всякога искам да знам, че съм дете на Бога. Понякога ни сполетява болест и изсмуква всичката сила на ума и на тялото. Наистина ние сме живи, в съзнание, но без чувства. Това е времето, когато желаем свидетелството на Духа. Можем ли да го имаме тогава? Да, „Духът свидетелства заедно с нашия дух, че сме Божии чада”. Как свидетелства Той? „Ако приемаме свидетелството на човеците, свидетелството на Бога е по-важно: защото това, което Бог заявява, е туй, че Той е свидетелствувал за Сина Си.

Който вярва в Божия Син, има това свидетелство в себе си” (I Йоаново 5:9-10).

Какво върши един свидетел? Дава свидетелство, нали? Аз съм извикан като свидетел в съд. Как давам свидетелство в този случай? Чрез казване на онова, което знам. Това е всичко. Аз давам думата си и може би я подкрепям с клетва. После ако Духът свидетелства, Той трябва да каже нещо, нали? Да. Тогава как разпознаваме свидетелството на Духа? Как говори Духът? Отбележете това:

Бог е говорил чрез устата на святите Си пророци още от началото на света. Святият Дух е говорил чрез пророк Еремия. Давид, възвишеният псалмист, каза: „Духът на Господа говори чрез мен и Неговото слово бе на езика ми”. Той говори чрез апостол Павел. Чие слово е това? Това е Словото на Бога. Кой говори в това Слово? Божият Дух. Тогава какво е свидетелството на Духа? Това е Словото на Бога.

Добре, но как стои въпросът с това свидетелство в мен самия? Спомнете си думите на Павел в Римл. 10:6-8. „Да не речеш в сърцето си: Кой ще се възкачи на небето, сиреч, да свали Христос? Или: Кой ще слезе в бездната, сиреч, да възведе Христос от мъртвите? Но що казва тя? Казва, че „думата е близо при тебе, в устата ти и в сърцето ти, сиреч, думата на вярата, която проповядваме”. Кое слово? Словото на Христос, така че ако изповядаш с устата си и повярваш със сърцето си, че Бог Го е възкресил от мъртвите, „ще се спасиш”.

Словото на Бога е гласът на Божия Дух. Ние имаме това свидетелство в себе си тогава, когато имаме Словото Му в сърцата си чрез вяра. Ядем плътта и пием

кръвта на Христос чрез подхранване със Словото Му и така имаме свидетелството в себе си.

Това свидетелство е било скрепено с клетва. Бог го е известил писмено и се е заклел за него. Когато Бог е известил Себе Си писмено, какво може да ви накара да потвърдите тези думи? Щом Бог е говорил, ще привеждате ли свидетелството на човек, за да го поддържа? Не. Това е Божието Слово — то е нашата здрава котва. То е единствената ни надежда и е котвата на душата, сигурна и устойчива. То влиза вътре в прикритието, където за нас е влязъл предтечата — Иисус.

Нашият християнски живот трябва от самото начало да се основава на Божието слово. Ето затова желая да приемете това Слово и да му вярвате. Когато си отивате по домовете, в стаите си, познайте Божия глас, който ви говори, понеже Неговият Дух свидетелства заедно с нашия дух, че сме Божии чада. Благодаря на Бога за свидетелството на Неговото слово.

„И ако сме чада, то сме и наследници, наследници на Бога и сънаследници с Христос“. Братя, да бъдеш Божие чадо означава нещо. „Вижте каква любов е дал нам Отец, да се наречем Божии чада“. Вижте това. Ние биваме наречени Божии чада! Това е твърде чудно за човешкия ум, за да го разбере напълно. Клетви, недостойни, окаяни създания, не заслужаващи нищо, но все пак Бог е имал такава безкрайна любов към нас, че ни е направил достойни да бъдем Негови чада и ни дава всичко, което дава на Христос.

В Евангелието на Йоан 17:23 Спасителят се моли на Отца: „Да познае светът, че Ти си Ме пратил и си възлюбил тях както си възлюбил и Мене“. Братя, Отец ни обича

толкова много, колкото обича Своя Единороден Син. Как узнаваме това? Уверението ни е дадено не само в този текст, но и във факта, че Той остави Единородния Си Син да умре, за да ни спаси от смърт. Ние споделяме с Христос цялата любов, която Отец изпитва към Него.

„Ние сме наследници на Бога, а сънаследници с Христос“. Това означава, че щом сме сънаследници с Христос, Той не може да влезе в наследството Си без нас. Понеже, ако вие и аз сме сънаследници на едно състояние, ние трябва да го притежаваме заедно. Вие не можете да влезете в своето наследство, преди аз да съм влязъл и да съм се насладил на него с вас. Значи онова, което Христос споделя сега отъясно на Отца, е за нас. Той е отъясно на Бога в небесните места и така ние сме съживени с Него, възкресени и настанени в небесни места с Исус Христос.

Скоро, когато Христос заеме собствения Си престол, ние също ще го заемем. В Първото послание към коринтяните е писано: „Каквото око не е видяло, и ухо не е чуло, и на човешко сърце не е дохождало, всичко това е приготвил Бог за тия, които Го любя“ (I Кор.2:9). Това има връзка с наследството, но не го отлагайте цялото за бъдещето. Да вземем пак двойка стихове — „Почаваме Божията тайнствена премъдрост, която е била скрита, която е била предопределена от Бога преди вековете да ни докарва слава. Никой от първенците на тоя век не я е познал; защото, ако бяха я познали, не биха разпнали Господа на Славата“. Те можеха да са я узнали, защото прочетете какво следва в 10-тия стих: „А на нас Бог откри това чрез Духа“.

Има нещо, което Бог ни разкрива сега. Ние не

трябва да отлагаме всичко това до златните улици на Новия Йерусалим, до бисерните порти и стените от яспис. И единствената причина, поради която не сме виждали тези неща в миналото е, че естественият човек не може да ги види. Скъпоценна е мисълта, че ние сега имаме всичко, което Христос има и аз искам вие да я разберете. Като стария Давид, ние можем да кажем: „За мене делът падна на приятни места; Да! Получих прекрасно наследство” (Пс.16:6).

Нека да приемем Бога по словото Му, за да можем да узнаем значението на молитвата в Ефес. 1:17-19: „Дано Бог на нашия Господ Исус Христос, славният Отец, ви даде дух на мъдрост и на откровение, за да Го познаете, и да просвети очите на сърцето ви, за да познаете каква е надеждата, към която ви призовава, какво е богатството между светиите на славното от Него наследство, и колко превъзходно велика е силата Му към нас вярващите — сила, която е според действуването на могъщата Негова мощ”. Ако нямаме недостатъчно мъдрост, нека поискаме от Него, Който дава щедро на всички, без да укорява, и ще ни се даде.

ПРОПОВЕД № 13

Римляни 8:17-31

Снощи завършихме проповедта си с разглеждане на шестнадесетия стих от осма глава на Римляните: „Така самият Дух свидетелствува заедно с нашия дух, че сме Божии чада”.

Тази вечер ще започнем със седемнадесетия стих. Ще бъде невъзможно да се разглежда всеки стих в главата отделно, понеже времето ни е твърде ограничено, така че някои от тях ще бъдат изследвани по-накратко.

„И ако сме чада, то сме и наследници, наследници на Бога, и сънаследници с Христа, та, ако страдаме с Него, да се и прославяме заедно с Него. Понеже смятам, че сегашните временни страдания не заслужават да се сравнят със славата, която има да се открие към нас”. Има една мисъл за тази слава, която желая да ви разясня. Заявих снощи, че ако сме сънаследници с Христос, трябва да имаме онова, което Той има. Когато Той встъпи в царството си, получавайки обещанието, дадено на Авраам и на потомството му от Бога, ние ще встъпим в царството с Него. Ние сме сънаследници с Христос, затова също имаме онова, на което се радва Той сега, ако сме в Него. Каквато и слава да има Той сега, тя е и за нас. Ние също се радваме на цялата любов, на която Той се радва в присъствието на Своя Отец, понеже Той казва: „За да познае светът, че ти си Ме пратил, че си възлюбил тях, както си възлюбил и Мене”. Така Бог ни е дарил тази чудна любов, за да се

наречем Божии синове.

Мислете за това — Бог има един Единороден Син, сияние на Неговата слава и отпечатък на Неговото същество. Той е възлюбеният. Но о, необозримост на Неговата любов, та Той е силен да ни включи в нея — да ни осинови в семейството Си и да ни направи съносители на същото звание, което Неговият Единороден Син има. Затова светът не ни познава, защото Него не позна. Точно както светът не Го позна като Син на Бога, наследника на Небето; така няма да познае и нас като Божии синове и наследници на Небето. „Любезни, сега сме Божии чада, и още не е станало явно какво ще бъдем; но знаем, че когато стане явно, ще бъдем подобни Нему, защото ще Го видим както е”. Сега сме Божии чада, точно толкова Негови синове сега, колкото ще бъдем някога. Славата на осиновяването не е разкрита в нас, но когато Христос се яви, ние ще бъдем подобни Нему, понеже Той „ще преобрази нашето унижено тяло, за да стане съобразно с Неговото славно тяло”.

Тогава Божиите чада ще сияят като слънцето в царството на своя Отец.

Братя, откакто научих, че Бог дава и благодат, и слава, аз все повече и повече се наслаждавам от мисълта за славата, която ще се разкрие в нас. Понеже разбирам, че Бог дава и двете чрез същата сила и че този престол, при който идваме и отправяме своите молби като при престол на благодатта, е също и престол на славата. Когато отправя молба за своя народ, Еремия казва: „Заради името Си недей се погнусява от нас, не опозорявай славния Си престол; спомни си, не нарушавай завета Си с нас”. И така, щом е еднакво

престол на благодат и престол на слава, благодатта, която е дарена, е равна на мярката на славата, която е в този престол. Тази слава скоро ще се разкрие в нас, така че това клето, нищожно тяло ще сияе като слънцето. Това уверение — че славата ще се разкрие в нас скоро, е нашето уверение, че мярата на тази благодат може да се разкрие в нас сега; и затова Господ ни е разкрил точно толкова от славата, която ще дойде, колкото ние можем да разберем. Тук е мястото, където често пропускаме да извлечем полза от неща, които Бог е изявил пред нас относно тази слава, която ще дойде. Ние забравяме, че те са дадени за наша помощ сега, за да можем да имаме и да споделяме сега цялата сила, съществуваща в тях.

Точно както страданията на това настоящо време не заслужават да се сравнят със славата, която ще се открие, така страданията му не заслужават да се сравнят с благодатта, която е дадена в това време. Благодатта е равна на славата.

„Защото създанието с усърдно очакване очига откриването ни като Божии синове. Понеже създанието беше подчинено на немощ, не своеволно, но чрез Този, Който го подчини, с надежда, че и самото създание ще се освободи от робството на тлението, и ще премине в славната свобода на Божиите чада. Понеже знаем, че цялото създание съвкупно въздиша и се мъчи до сега. И не само то, но и ние, които имаме Духа в зачатък, и сами ние въздишахме в себе си и очига осиновението си, сиреч, изкупването на нашето тяло”.

Сега сме получили Духа в зачатък. Това не означава, че следва да получим само малко от Него, а че Го

получаваме като първи плодове или предплата — залог — на нашето наследство. Павел доказва това в Ефес. 1:13-14: „В Когото и вие, като чухте словото на истината, сиреч, благовестието на нашето спасение, — в Когото като и повярвахте, бяхте запечатани с обещания Святи Дух, Който е залог на нашето наследство, догде бъде изкупено притежанието на Бога, — да бъдете за похвала на Неговата слава.” Значи притежаването на Божия Дух и положението на Божии синове е достъп до богатствата на нашето наследство сега. Ние започваме да споделяме тези богатства сега и, ако продължаваме да бъдем Божии синове, ще продължим наследството си направо във Вечността. Единствената разлика е, че когато Божият Син дойде, ние ще имаме пълното наследство и неговата слава.

Чрез разглеждане на тези обещания по този начин ние можем да видим как Небето започва още тук, на Земята. Ако действително се хванем за тях чрез вяра, ние можем да носим в себе си Божия Дух и ще познаем мира и радостта на Небето.

„Защото с тая надежда ние се спасихме; а надежда, когато се вижда изпълнена, не е вече надежда; защото кой би се надявал за това, което вижда? Но ако се надяваме за онова, което не виждаме, тогава с търпение го чакаме. Така също и Духът ни помага в нашата немощ; понеже не знаем да се молим както трябва; но самият Дух ходатайства в нашите неизговорими стенания” (Римл. 8:24-26).

Братя, има цял свят от насърчение в тези стихове. Понякога, присъствайки на нашите събрания и чувайки един след друг да стават, да свидетелстват и да

завършват с думите „Молете се за мен”, аз често съм мислил, че самият Христос се моли за нас и че самият Свет Дух се застъпва за нас в нашите неизговорими стенания. Братя, вместо да апелираме други да се молят за нас, не можем ли с вяра да се хванем и да приемем за себе си молитвите, които постоянно се принасят за нас горе в небето? Дори ако братята не се молят за нас, ние имаме радостта и утехата да знаем, че Христос и Духът правят това.

Колкото до мен самия, аз мога да разбирам и да извличам насърчение от тях точно по този начин: Отивам при Бога и полагам открито душата си пред Него, като Го моля да ми покаже, за какво да се помоля? Понякога думите побягват и аз не мога да мисля за нищо, само едно неизразимо желание за нещо повече от това, което имам; но Святият Дух знае от какво се нуждая и познава Божието намерение. Той знае какво точно Бог трябва да ми даде и така Той извършва застъпничество за мен и Бог дава изключително изобилно отгоре всичко, което мога да помоля или помисля. Божият Дух приема онези мисли, които не можем да облечем в думи и едва можем да изразим, и ги предава с думи и моления пред Божия престол и Този, Който изпитва човешките сърца, знае какво е намерението на Духа.

Аз съм убеден, че мнозина от нас правят голяма грешка по въпроса за изпитването на сърцето. Чуваме братя да казват, че „смятат да изпитат сърцата си и да отмахнат всички зли неща, които могат да намерят в тях”. Еремия казва: „Сърцето е измамливо повече от всичко, и е страшно болно; кой може да го познае? Аз Господ изпитвам сърцето, опитвам вътрешностите, за да въздам всекиму според постъпките му и според плода

на делата му” (Еремия 17:9,10). Ние сме тук на Земята и сме в греховно състояние. Ние признаваме, че не сме в това духовно състояние, в което би трябвало да бъдем и така искаме да изпитваме сърцата си и да отмахнем цялата злина, която можем да намерим в тях. Не можем да извършим това, понеже сърцето всеки път ще ни мами. Но Бог може да изпитва сърцето и го прави. Ако приемем резултата от Неговото изпитване, нашата радост ще бъде голяма. Понеже Утешителят е Този, Който явява тези грехове на сърцата ни, които Господ е изпитал; и самият този акт на изнасяне на нашите грехове пред очите ни е част от Божията утеха. Да, чрез самото дело на нашето известяване относно греховете ни, Бог ни дава утеха.

Някои хора казват, че Бог им известява греховете дотолкова, доколкото те могат да ги понесат. Когато Господ ми извести моите грехове, аз не можех да ги понеса. Мислех, че самият живот бе изблъскан от мен, и знаех, че не мога да ги понеса. Имаше къде да влезе утехата — аз не можех да ги понеса, така че исках да оставя Спасителят да ги понесе вместо мен. Значи Господ изпитва сърцата на хората и единственото нещо, което трябва да направим, е да приемем прощението, което Той има за нас, когато е издирил греховете ни и ги държи пред очите ни.

Сега стигаме до най-благословената и най-славна част от тази най-славна глава. Една дума е ключа в осмата глава на Римляните: „Слава”.

И нека да „знаем, че всичко съдейства за добро на тия, които обичат Бога, които са призвани според Неговото намерение. Защото, които предузна, тях и

предопредели да бъдат съобразни с образа на Сина Му, за да бъде Той първороден между много братя; а които предопредели, тях и призова; а които призова, тях и оправда, а които оправда, тях и прослави” (Римл. 8:28-30).

Двадесет и осмият стих много често се привежда и прилага погрешно тъкмо чрез промяната на глаголното време. Хората го четат: „Знаем, че всичко ще съдейства за добро на ония, които обичат Бога”. Но това не е онова, което Павел казва. Той казва, че всичко съдейства за добро (в сегашното време) за ония, които обичат Бога. Но някой казва: „Аз не зная, че всичко съдейства”. Добре, само се хванете за това Писание, повярвайте му и тогава ще го узнаете. Единственият начин, чрез който можем да знаем, е чрез вяра в Божието слово. Тогава ще установим, че всичко съдейства за добро на ония, които обичат Бога. Тази е радостта на християнина — че не може да му се случи нищо лошо.

Някои казват: има една особена класа, за които това е така. Да, това е вярно, има една особена класа и тя е съставена от ония, които обичат Бога. Ние знаем дали обичаме Бога, или не. Следователно, знаем дали можем да приемем за себе си това обещание, или не. Няма ли достатъчна причина да обичаме Бога? Някои казват: „Искам да обичам Бога повече. Аз знам, че не Го обичам достатъчно”. Колко абсурдно е това — като че ли любовта към Бога е задължение, което ние бихме могли да си наложим да изпълним. Любовта не може да бъде насилвана; самият акт на насилие над една личност да обича друга би показал, че няма изобщо никаква любов. Как обичаме някой обект, към който изпитваме привързаност? Просто защото той е привлекателен в

нашите очи и колкото повече знаем за онова, което обичаме, толкова повече го обичаме. Значи колкото повече познаваме Бога, толкова повече ще Го обичаме. Когато идваме при Словото Му, от което трябва да добием познанието си за Него, ние виждаме широчината на Неговата милост и не можем да не Го обичаме. Защото Той пръв ни възлюби. Значи, ако искаме да обичаме Бога повече, нека да изследваме повече Неговата любов така, както е разкрита в Словото Му.

Какво е положението на тази класа — „ония, които са призвани според Неговото намерение”? Тук имаме въпроса за „призоваването” и това кара някои да се обезсърчават понякога. Някой брат ще каже: „Може би аз не съм призван, изобщо не съм сигурен, че съм; и следователно това не съдейства за добро за мен”. Този въпрос за „призоваването” може да бъде изяснен много лесно. Кого е призвал Бог? „И Духът и невестата казват: Дойди. И който чуе, нека рече: Дойди. И който е жаден нека дойде. Който иска, нека вземе даром водата на живота” (Откр. 22:17).

Зовът е към всеки мъж, жена и дете на Земята. Онези, които го чуват, трябва да уловят и приемат единствено него. Божията благодат е достатъчно широка, за да поеме всяка личност, „защото Бог толкоз възлюби света, щото даде Своя единороден Син, за да не погине ни един, който вярва в Него, но да има вечен живот”. Тези два текста са достатъчни, за да разпръснат по четирите посоки всички богословски недомислия, които са били написани, за да докажат, че Бог е утвърдил малцината, които е призвал, и никои други. Нека никоя душа да не стои настрана, защото мисли, че не е призвана. Призоваването е за всички. Не всички идват; не всички

приемат съвета на апостол Петър и затвърждават своето призоваване и избиране, но това не е по вина на Божието провидение.

Сега ние сме „призовани“ и „избрани“. Понякога странно потръпваме от тази дума — „избрани“. Има ли някаква нужда да се боим от това понятие? Не. Понеже всяка личност може да бъде кандидат и всеки кандидат може да бъде избран. Тук има нещо, което всички могат да имат и фактът, че някой е избран, не лишава от избиране който и да е друг. Във II Тим. 1:9 четем: „Който ни е спасил и призовал със Своето призвание, не според нашите дела, а според Своето намерение, и според благодатта, дадена нам в Христа Исус преди вечните времена“. Забележете, Неговото собствено намерение е за благодат, и безвъзмездният дар чрез тази благодат идва върху всички за оправдание към живот. Сега отбележете какво е избиране:

„Благословен да бъде Бог и Отец на нашия Господ Исус Христос, Който в Христа ни е благословил с всяко духовно благословение в небесни места; както ни е избрал в Него преди създанието на света, да бъдем святи и без недостатък пред Него в любов; като ни е предопределил да Му бъдем осиновени чрез Исус Христос, по благоволенieto на Своята воля, за похвала на славната Си благодат, с която ни е обдарил във Възлюбения Си“.

Той „ни е благословил с всяко духовно благословение“! В какво? В Христос; следователно точно в мига, когато се отказвате от себе си и приемате в замяна Христос, вие имате всичко, което Той има да даде. Защо всички тези благословения са били вложени в Христос? Защото

Той е способен да ви „благослови, като отвърща всеки от вас от нечестието ви” (Деяния 3:26). Така щом са ни били дадени от самия Бог всички благословения, които могат да бъдат дадени, за да ни избавят от греха и да ни отвърнат от нечестието ни, ние можем да имаме радост и мир в Него. Апостол Петър казва: „Неговата божествена сила ни е подарила всичко, що е потребно за живота и за благочестието чрез познаването на Тогова, Който ни е призовал чрез Своята слава и сила”. Всичко, което е нужно за живот и божественост, ни е дадено. В кого? В Христос. Затова душата, която стои в Христос, може да устоява, и устоява така твърдо и сигурно, както Канарата на вековете.

Сега това е „за похвала на славната Му благодат, с която ни е обдарил”. В кого? „Във Възлюбения”. Не в самите нас, а във Възлюбения; и всеки един е призован към следване на Христос, ако иска да я приеме. Братя, неразумно ли е, че Бог не приема онези, които не искат да Го приемат? Не. Тогава неразумно и несправедливо ли е, че Бог ни приема, когато ние приемем Неговия зов? Със сигурност не. Значи ние сме избрани в Него, по благоволенieto на Неговата воля, за похвала на славната Му благодат, с която ни е обдарил във Възлюбения Си, като ни е открил тайната на Своята воля според благото намерение, което е направил в Себе Си, което да се приложи, когато се изпълнят времената, сиреч, да събере в Христос всичко това, което е на небесата, и това, което е на Земята, — в Него, казвам, в Когото станаме и наследство”. Забележете това: когато сме в Христос, ние ставаме наследство — ние имаме зачатък от него; започваме да го споделяме сега.

„Защото които предузна, тях и предопредели”.

Предопределени на това според намерението на Бога, Който прави всичко по решението на Своята воля. Само няколко думи относно „предузнанието“. Понякога се взема становище, че Бог не е знаел до какво ще стигне човекът, когато го е сътворил, и ако не е знаел, не би трябвало изобщо да го създава или би трябвало да го възпре от поемане по пътя, по който е тръгнал. Бог знае и Той предугава и знае края от самото начало. „Познати на Бога са отначало всичките му дела“. Бог не се е отклонил нито на косъм от плана, който е знаел още преди създаването на света. И няма сила в цялата Вселена, която би могла да Го накара да се отклони.

„Знаеше ли Бог, че Адам щеше да съгреша и знае ли Той дали ние ще бъдем спасени или не?“ Да, Той знае всичко за това — кой ще бъде спасен и кой ще бъде изгубен. „Тогаво как може да бъде това, че ние сме свободни?“ Аз не знам и това не създава никаква разлика. Аз знам от Словото Му, че съм съвършено свободен да имам спасението и да го имам, когато го желая. Знаем в същото време, че Бог знае дали аз ще го приема или не. Аз не мога да разбера как могат да съществуват тези две неща, но Бог знае и Той не е несправедлив, така че всичко е наред. Няма и ангел в небето, който знае как може да бъде това, но те знаят, че е така.

Отбележете безсмислието на твърдението, че, ако иска, Бог може да узнае, но Той не иска да знае някои неща и затова не упражнява силата Си да узнава. Някои казват, че ако Той знаеше, Той би бил отговорен за нашето битие, спасено или изгубено, значи Той не упражнява силата Си да узнава и затова се освобождава от тази отговорност. Това е привеждане на страховито

обвинение срещу Бога. Това всъщност хвърля цялата отговорност за човешкото нещастие върху Бога и Го обвинява в опит за бягство от нея. Ако Той избира да не знае някои неща, как е възможно за Него да знае какво иска да знае и какво не иска да знае?

Самото твърдение, че Той не иска да знае някои неща доказва, че Той трябва да ги знае, за да знае, че не иска да ги знае, а това е пълно безсмислие. Това, че Той не иска да знае нещата, които знае, е самодоказано безсмислие. Една подобна идея трябва по необходимост да се основава на предположението, че Бог знае чрез изучаване. Но Бог не е длъжен да брои, пресмята и да изчислява, за да стигне до заключения. Той е Бог и знанието е в Него. То започва и свършва в Него.

Бог е Всевишният и Святият, „който обитава вечността“. Какво е Вечност? Това е нещо, което няма нито начало, нито край. То може да бъде представено от кръг, във всяка точка на който Бог обитава едновременно. Той е самосъществуващ. Тоест, милионите векове, които са били в миналото, и милионите, които ще последват в бъдещето са всичките „тъкмо сега“ с Бога. Минало, настояще и бъдеще са всички присъстващи с Бога. Той живее в едно вечно сега. Ние не можем да разберем как може да бъде това, но няма значение. Той го казва така и ние Му вярваме.

Това, че Той е вечен Бог, съставлява силата на факта, че е наше убежище. Вечният Бог е Този, Който се е грижил за нашите пътища в миналото, и ние имаме доверие в Неговото водителство. Ако Той не знаеше миналото и бъдещето, как аз можех да знам дали Той ме бе водил добре или не? Йов казва: „Той знаеше пътя,

който поемам”.

Той ни води в пътя, по който би трябвало да вървим, поглежда през вековете, вижда кой ще има наследството и го приготвя за него. За да поставим нещата на много равна плоскост, какво бихте мислили за човек, който е събрал много камъни и е започнал да строи къща. Вие го питате какъв вид къща смята да строи. „Защо, казва той, аз не зная. Смятам да сглобя тези камъни и греди и после да видя какъв вид къща ще излезе от това”. Разговор като този би бил глупост. Преди човек да започне да строи къща, той знае точно какво ще излезе; знае точно как ще изглежда, когато е завършена. Когато Бог е съставил плановете Си преди вековете, не мислите ли, че Той знаеше какъв вид Земя смяташе да има? Той знаеше това и имаше намерение за сътворяването ѝ. Той я сътвори да бъде населена.

Той не само знаеше какъв вид място щеше да бъде, а и какъв вид хора щяха да я обитават. Той знаеше всеки човек, който щеше да я обитава и познаваше всеки един от тях по име. Онези хора, които Бог видя, че би трябвало да населяват Земята, когато съставяше плановете за нея преди вековете, щяха да бъдат добри и святи, а същата тази Земя, когато този малък експеримент на греха е приключил, ще бъде обитавана именно точно от личностите, които Бог видя, че щяха да я населяват и те ще имат имената, които Той им даде преди векове.

В Откровение 2:17 четем: „Ще му дам и бяло камъче, и на камъчето ново име написано, което никой не познава, освен оня, който го получава”. Не трябва да се предполага, че оттатък в Божието царство ние няма

си да знаем имената един на друг или че няма да сме в състояние да ги произнесем. В Библията всяко име означаваше нещо. Яков бе „изместителят“, Израил — „князът на Бога“, Авраам — „бащата на много народи“, Сарая — „свадлива жена“, а Сара — „княгиня“. Името означаваше характера на личността.

Сега, докато всичките изкупени трябва да имат характера на Бога, все пак този характер е така съвършен и така всеобхватен, че има място за всеки да носи различни качества. Защо е така, че никой няма да е в състояние да разбере името на който и да е друг? Защото никои двама души няма да са имали еднаква опитност в развитието на характера. Никои двама души не са били водени по един и същи начин, нито са имали еднакви изпитания. „Сърцето познава своята си горест; и чужд не участва в неговата радост“.

В Изх. 33:17 Господ каза на Мойсей: „Придобил си Моето благоволение и те познавам по име“. Мойсей бе чудно близо до Господа по това време. Той ходеше с Него и устояваше постоянно „като един който виждаше Невидимия“. Ден след ден характерът му бе оформян от Всемогъщия и, ако не беше един грях, той щеше да бъде взет, без да види смърт. Той бе по-кротък от всички хора и Бог го познаваше по онова име, което е записано в книгата.

Човекът съгреша, но всеки човек, който живееше непосредствено след грехопадението, можеше да приеме предлаганото спасение, ако бе пожелал, и можеше да е един от онези хора, които щяха да населяват Земята — един от онези, които Бог видя, когато състави планове за нея и за обитателите ѝ.

Ако беше станало така, Земята щеше да е напълнена и делото отдавна завършено. Щеше ли това да е несправедливо спрямо нас, понеже в този случай ние щяхме да сме неродени и следователно пропуснати? Не, не би било по—несправедливо от това да се приключи делото за няколко години, смятано от сега нататък, и да се пропуснат вероятни още неродени народи.

Сега Бог ни предугава в Христос и в Него в началото ние бяхме предопределени за точно такова място на Земята в нейното състояние на чистота, каквато Бог искаше да имаме. Аз съм толкова благодарен, че ние можем да имаме Христос, ако искаме. Ако повярваме и уповаваме на Него, знаем, че сме предопределени за някое място в Неговото царство. Бог ни е „предопределил на това според намерението на Този, Който действа всичко по решението на Своята воля”. Не можете ли да видите, че всичко съдейства за добро на тия, които обичат Бога?

Как аз знам, че съм Божие чадо? Той ме възлюби и ме изкупи и аз предадох себе си на Него и затова съм Негов. Сега аз съм в Христос и няма значение какво ще ми се случи. Няма лошо нещо, което може да ме сполети, понеже всичко, което се случи, Бог ще го употреби за мое добро и Той не само ще го извърши, но го и върши. Той върши това, за да може да развие характера ми и да ме пригоди за онова, което приготвя за мен.

Сатана скалъпва някои зли интриги срещу мен — внушава на някой човек или правителство да извършат нещо против мен, което е замислено, за да ме унищожи. Добре, всичко е наред, защото Бог поема всички тези неща и вън от тях Той принася добро за мен. Сатана

използва такива способности, за да постигне моето съсипване, но Бог поема интригите и чрез тях ме отнася сам до желаното пристанище. Затова християнинът не трябва да се оплаква.

Няма никой, който да се оплаква, когато се чувства добре. Но християнинът винаги се чувства добре, понеже всичко съдейства за негово добро. Добри ли са тези лоши неща, които са организирани срещу нас? Да, понеже макар да са лоши, когато започнат и са предназначени да ни съсипят, по времето, когато достигат до нас, Бог ги превръща в добро. Когато гледаме на нещата по този начин, ние можем да прославим Бога без да има значение това, което се случва.

Нека вземем за пример Йосиф: Братята му го заточиха в Египет. Те направиха това с единственото намерение да го унищожат. Първо се опитаха да го убият. После, когато го продадоха като роб мислеха , че той няма да живее дълго като такъв, и така ще се отърват от него. Но чрез псалмиста ни се казва: „Бог изпрати един човек в Египет”. Тези негови братя изпълняваха злината на собствените си сърца и в същото време Бог го изпращаше съгласно Своята воля. Ние не можем да разберем как може да стане това, но знаем, че беше така.

Каяфа, този стар и зъл първосвещеник, попита дали не е по-добре да загине един човек, отколкото да погине целия народ. Това бе чувството на светски мислещия интригантстващ политик. Но в същото време, точно чрез тези думи, Бог изричаше едно пророчество. Това не е някой зъл човек, нито дори дяволът, но Бог взема него и неговата нечестивост, когато тя идва, и я кара да изпълни

вечното Му намерение. Има цял свят от утеха в мисълта, че Божията доброта е тази, на която ние служим.

Така че онези, които Той предузна, тях и призова и които призова, тях и оправда, и които оправда, тях и прослави. Христос казва: „И славата, която Ти Ми даде, Аз я дадох на тях; за да бъдат едно, както и ние сме едно” (Йоан 17:22). Да, Господ дава благодат и слава и ние имаме славата сега, само че тя е под формата на благодат: „Той ще украси кротките със спасение”. Той ни е дал богатствата на Своята слава и Своята благодат. Скоро Той ще ни покаже преголемите богатства на Своята благодат със славата, която следва да се открие.

„И тъй, какво да кажем за това? Ако Бог е откъм нас, кой ще бъде против нас?”

ПРОПОВЕД № 14

Римляни 8:28–39

За да завършим осма глава тази вечер, ще ни е необходимо да отделим само малко време на всеки стих. Все пак вярвам, че ще е най-добре накратко да преговорим стиховете, отнасящи се до последната ни проповед.

„Но знаем, че всичко съдейства за добро на тях, които обичат Бога, на тях, които са призвани според Неговото намерение. Защото които предузна, тях и предопредели да бъдат съобразни с образа на Сина Му, за да бъде Той първороден между много братя; а които предопредели, тях и призова; а които призова, тях и оправда, а които оправда, тях и прослави (Римл. 8:28-30).

Вие ще забележите, че всички глаголи в тези текстове са в минало време. Благословенията и обещанията, които се съдържат тук, са наистина постоянно на онези, които са призвани от Бога. Кой са призвани? „Защото на вас е обещанието и на чадата ви, и на всички далечни, колкото Господ нашият Бог ще призове при Себе Си“. Той призовава: „Който иска“. „Който иска нека вземе даром водата на живота“.

Какво е Божието намерение чрез призоваването на целия свят — който иска, да дойде при Него? „За да се приложи, когато се изпълнят времената, сиреч, да събере в Христос всичко — това, което е небесно и земно“ (Ефес. 1:10). Говорейки по същата тема във II Тим.1:9, апостол Павел казва: „Който ни е спасил и призовал със Своето призвание, не според нашите дела, а според Своето

намерение, и според благодатта дадена нам в Христа Исус преди вечните времена”. Значи ние трябва да бъдем събрани заедно в Христос според намерението и благодатта на Бога. Виждайки това, какво е нашето задължение? „За това, братя, постарайте се още повече да затвърждавате вашето призвание и избиране, защото като вършите тия добродетели, никога няма да изпаднете”. 2 Петр. 1:10

Как можем да затвърждаваме нашето призоваване и избиране? Всеки един е призван, но намерението на Бога е в Христос, „защото всичко е от Него, чрез Него, и за Него. Нему да бъде слава до векове. Амин” (Римл. 11:36). Ние всички сме призвани и пребъдващи в Него; значи сме призвани според Божието намерение, защото сме в Христос. Откажете се от всичко себично и от всичко, което е свързано с егоизма — тогава ще можете да имате Христос и да сте призвани според Божието намерение.

Ако кажем: „Ето ме, Господи, вземи ме”, тогава ние сме в Христос; но това изявление трябва да бъде на дело и в действителност. То не се състои само в думи. Ние трябва да знаем какво означава. Тогава сме в Него и следователно сме предопределени да бъдем съобразни с лика на Сина Му.

„Всичко съдейства за добро на ония, които обичат Бога”. Кога? Сега. Какво е това? „Защото които предузна, тях и предопредели да бъдат съобразни с образа на Сина Му”. „Вижте каква любов е дал нам Отец, да се наречем Божи чада”. Когато ден след ден казваме на Господа: „Ето сърцето ми, Господи, аз не съм променил дара си. Аз искам Ти да го имаш”, Той ще ни завърже с нишките

на божествена любов за роговете на олтара. Тогава сме предопределени с Христос. Онова, което Той има, го имаме и ние. Той ни е дал вечен живот и сам казва: „Никой няма да ги грабне от ръката Ми” (Йоан 10:28).

Бог има някакво намерение. Може ли то да бъде променено? Не, намерението Му е непроменимо. Онези, които са призвани, са и оправдани в Христос, следователно ние имаме оправданието. Но онези, които са оправдани, са и прославени. Можем ли да повярваме това? Ако можем, то сме се хванали за чуден сбор от сила. Ние имаме славата на Христос? Да, „и славата, която Ти Ми даде, Аз я дадох на тях, за да бъдат едно, както и ние сме едно” (Йоан 17:22).

Забележете, това е минало време. Славата, която Бог е дал на Христос, е наша днес. Вярно е, че тази слава още не се е явила и светът не ни познава, защото не позна Него. Но тя е наша и ще се яви и дори сега се явява под формата на благодат. Вътрешно ние я имаме, понеже апостол Павел казва: „Да ви даде, според богатството на славата Си, да се утвърдите здраво чрез Неговия Дух във вътрешния човек” (Ефес. 3:16). Поради същата причина „заради името Си не опозорявай славния Си престол” (Ерем. 14:21).

„Господ ще даде благодат и слава, не ще въздържи никое добро от ония ,които ходят правдиво.” Апостол Петър казва, че, вярвайки, ние „се радваме с неизказана и преславна радост” (I Петрово 1:8).

Цялата слава е наша. Ние я имаме сега. Когато приемем тази благодат според богатствата на Неговата слава и тя осъществи в нас намерението Му, тогава ще пристъпим от благодат към слава.

„И тъй, какво да кажем за това? Ако Бог е откъм нас, кой ще бъде против нас?“ Вземете този стих , четете го, вложете го в паметта си, и после помнете да кажете: „А те го победиха чрез кръвта на Агнето и чрез словото на Своето свидетелство” (Откр. 12:11). И помнете, че Христос даде пример за побеждаване на Сатана чрез словото на свидетелството. Всеки път, когато идваше изкушението, Той казваше: „Писано е”. Така, когато дойдат облаците на тъмнината и гъстият мрак надвисне, само кажи: „Ако Бог е откъм нас, кой ще бъде против нас!”. А Бог е откъм нас! Както е показано във факта, че Той даде Христос да умре за нас и Го съживи пак за наше оправдание.

Има мир в мисълта, че Бог извършва всички неща според съвета на Своята собствена воля и че всичко съдейства за добро на тия, които обичат Бога, на тия, които са призвани според Неговото намерение. Тогава няма значение какво идва срещу нас, понеже по този начин то идва срещу Божието намерение, а последното е така сигурно и непоклонимо, както може да го направи съществуването на Всемогъщия.

Кой е срещу нас? Сатана. Няма никаква разлика в това, че е той. Сатана е опитал силата си спрямо Христос и тя се е оказала нищо. „Даде Ми се всяка власт на небето и на Земята”, казва Христос. Тогава щом цялата власт е била дадена на Христос на небето и на Земята, къде има нещо останало за Сатана? Няма нищо. В борба с Христос Сатана няма никаква сила. Така че, ако имаме Него на своя страна, нищо не може да бъде против нас.

Някои от нас са говорили за силата на Сатана в миналото; но той няма нищо; нищо не е останало за

него. Технически казано, Сатана е против нас. Кой е той? „Князът на въздушната власт“. Той докарва чума; докарва болест; поставя неща на пътя ни и ги оплъчва срещу нас. Но Бог взема и преобръща в наша полза самите неща, които Сатана е насочил срещу нас, за да причинят съсипването ни. Те всички са добри. Ние често пеем:

*“Нека добро или зло връхлети,
то добро ще е за мен,
с вяра, че във всичко ме закриляш Ти
и с всичко в Теб съм обдарен”.*

Но ние много често пеем неща, в които изобщо не вярваме. Аз не бих искал някой да пее тези думи порядко, но да вярвате повече в тях. Често се случва, че ако се отделят думите от музиката и се обърнат в обикновена проза, в цялото изповедание да няма някой, който би им повярвал или би дръзнал да ги изрече. Нека да им повярваме не защото са в песента, а защото са библейска истина.

Ние сме като хората, които са представени от пророк Езекиил: „А колкото за тебе, сине човешки, твоите люде приказват за тебе при стените и вратите на къщите, и като говорят един на друг, всеки на брата си, казват: Дойдете сега та чуйте що е словото, което излиза от Господа.” (Т.е. — те казват: Елате да идем на службата и да чуем проповедта). „Те дохождат при тебе както дохождат людето, та седят пред тебе като Мои люде, и слушат твоите думи, но не ги изпълняват, защото с устата си показват много любов, но сърцето им отива след печалбите им. И ето, ти им си като любима песен

от човек, който има сладък глас и свири добре; защото слушат думите ти, а не ги изпълняват” (Езек. 33:30-32).

Казвам, че голяма част от тези истини са именно песен за много хора. Слушат ги и проявяват интерес към тях, но после отминават и не ги вярват, нито вършат. Но Господ ги е дал за нас, да вярваме в тях и да ги вършим. Те ще са наша сила. Така всичко съдейства за добро на тия, които обичат Бога. Ние не можем винаги да видим как или да кажем как, но Бог го е казал и ние знаем, че това е така. Има много неща, в които не можем да кажем защо вярваме и на сетива ни те не изглеждат такива, но самият факт на Божието обещание, че ако ги повярваме, те ще бъдат такива, ги прави такива, когато се хващаме за тях и им вярваме. Ние никога не можем да узнаем това, докато не повярваме, но когато повярваме, тогава ще узнаем. И тъй, ако Бог е откъм нас, кой ще бъде против нас?

Помислете за този самотен Божии пророк — Елисей. Той бе долу в Самария. Всички планини бяха около него. Цяло множество от въоръжени мъже бе дошло да го залови. Той стоеше сам със слугата си и този слуга се уплаши. В този миг той не помисли, нито пък каза, че Израилевият цар би трябвало да изпрати конница или малко пехота, за да го защити. Младият човек дойде при него и каза: „Уви, господарю мой! Как да постъпим?“. Елисей се помоли: „Господи, моля Ти се, отвори му очите“. И Господ отвори очите на младия човек и той видя, че планините бяха пълни с огнени коне и колесници.

Цялата планина и равнина бе пълна с колесници и коне и само една от тях бе по-силна от цялото множество на неприятеля. Вярно е, както в нашия случай, така и в

този на Елисей, че „тези, които са откъм нас, са повече от онези, които са против нас”, и единственото нещо, което ние трябва да направим, е да се сдобием с отворени очи, за да видим, че това е така. Какво отваря очите ни? Словото; то е светилник на нозете ни и светлина на пътеката ни и, ако му повярваме, ние ще узнаем, че тези, които са откъм нас, са повече от онези, които са против нас.

Този, Който е с нас, е живият Израилев Бог, Който има власт да преобърне тъмнината в светлина и слабостта в сила; и всяко лошо нещо, което идва срещу нас, Той преобръща в благословение, за да ни помогне по пътя ни.

„Оня, Който не пожали и Своя Син, но Го предаде за всинца ни, как не ще ни подари заедно с Него и всичко?” Защо Той ще ни даде с Христос и всичко? Защото всичко е в Него. Забележете Ефес. 1:23: „Която е Негово тяло, изпълнено с пълнотата на този, който изпълнява всичко във всички”.

Този, който се е облякъл с Христос, е „укрепен с всякаква мощ”! Защо? Защото Бог е поставил Христос „далече по-горе от всяко началство и власт, сила и господство, и всеки чин, с който се именуват, не само в тоя свят, но и в бъдещия. И всичко покори под нозете Му, и постави Го да бъде глава над всичко за църквата, която е Негово тяло, изпълнено с пълнотата на тогава, който изпълнява всичко във всички”. Следователно всичко е в Христос. В Него са скрити всички съкровища на мъдростта и знанието. Той има всяка власт, дадена Му на Небето и на Земята. Не виждате ли, че след като е така, предрешен въпрос е, че, щом Бог даде Христос

за нас и безвъзмездно Му връчи за нас всичко, Той ни дава в Него всичко.

„Благословен да бъде Бог и Отец на нашия Господ Иисус Христос, Който в Христос ни е благословил с всяко духовно благословение в небесни места” (Ефес. 1:3).

„Благодат и мир да ви се умножи чрез познаването на Бога и на Иисус, нашия Господ. Понеже Неговата божествена сила ни е подарила всичко, що е необходимо за живота и за благочестието, чрез познаването на Този, Който ни е призовал чрез Своята слава и сила; чрез които се подариха скъпоценните нам и твърде големи обещания, за да станете чрез тях участници на божественото естество, като сте избягали от произлязлото от страстите разтление в света” (II Петрово 1:2-4).

Христос има всяка власт и Той ни е дал всичко, което е необходимо за живота и за благочестието. Забележете, че е използвано минало време. Това е било направено за нас. Тогава защо не ги притежаваме? Само поради една причина — защото не ги вземаме. Ние сме роптали толкова дълго и сме казвали, че искаме тези неща; добре, ние можем да ги имаме, те са ни били дадени и няма причина, поради която не би трябвало да ги приемем за себе си.

Да предположим, че аз идвам при вас и казвам, че съм много гладен и бих искал да хапна нещо. „Добре, казвате вие, само седни тук на масата и ние ще донесем нещо за теб”. Скоро вие слагате най-доброто от онова, което имате, и ми казвате: „Ето, сега яж”. Но аз казвам: „О, аз съм толкова гладен и толкова много искам храна”. „Добре, вземи я и яж”. „Но аз съм толкова гладен и искам нещо да ям. Не съм имал храна дни наред”. „Добре,

вземи я”. „Да, но аз искам храна толкова спешно”. Вие бихте казали, че не съм с ума си, ако постъпя по този начин и не хапна от храната, която така безвъзмездно е сложена пред мен.

Предишната вечер някой ми каза: „Ако този е начинът, по който Господ постъпва с благословенията, които са необходими за живота и за благочестието, ние със сигурност сме глупави, че не ги приемаме, но аз не мисля, че илюстрацията е хубава, защото ние не можем да видим нещата, които Господ трябва да предложи, а виждаме храната”. Аз също не мисля, че е хубава илюстрация, защото и наполовина не задоволява апетита.

Не сте ли мислили често, че сте видели нещо, което всъщност не сте? Не ви ли мами често зрението? Понякога мислите, че сте видели нещо, което не сте виждали, и после отново сте видели неща, които, когато сте идвали да ги погледнете отблизо, не са били действително такива, каквито са изглеждали. Но Словото на Бога никога не мами. Затова аз съм по-сигурен в нещата, обещани в Божието слово, отколкото ако можех да ги видя. „Затова, наследството е от вяра, за да бъде по благодат, така щото обещанието да е осигурено за цялото потомство, не само за това, което се обляга на закона, но и за онова, което е от вярата на Авраама, който е отец на всички ни” (Римл. 4:16).

„Видимите неща са временни, а невидимите — вечни” (II Коринтяни 4:18). Ние трябва малко да преосмислим логиката си по този въпрос. Мислим, че всяко нещо, което можем да видим, е наред и е сигурно. Затова се хващаме за някоя къща, парче земя или друга

собственост и мислим, че имаме нещо, понеже в наше владение е нещо, което можем да видим. Но истината по въпроса е, че единствените неща, на които можем да разчитаме, са тези, които не можем да видим. Можем да видим земята и небето, но те ще преминат. „Но Словото Божие трае до века; и това е словото, което ви е благовестено” (I Петрово 1:25).

Ние можем да кажем с псалмиста: „Бог е нам прибежище и сила, винаги изпитана помощ в напасти. Затова, няма да се уплашим ако би се и земята поклатила, и планините се преместили всред моретата” (Псалм 46:1-3). Можем ли да кажем това? Братя, това време настъпва. Земята ще се олюлява насам-натам като пиян човек и ще бъде отместена като колиба. Планините ще побягнат и ще отидат в океана. Това трябва да се случи и по това време ще има хора, които ще се чувстват съвършено спокойни и уверени. Но те няма да бъдат мъже и жени, които никога не са се научили, че всичко съдейства за добро на тия, които обичат Бога, които са призвани според Неговото намерение. Човекът, който се съмнява в Бога сега, ще се съмнява в Него и тогава. „Който живее под покрива на Всевишния, той ще пребъдва под сянката на Всемогъщия”.

„Оня, който не пожали и Своя Син, но Го предаде за всинца ни, как не ще ни подари заедно с Него и всичко?”. Това обещание включва всичко. „Затова никой да се не хвали с човеците. Защото всичко е ваше: било Павел или Аполос, или Кифа, или светът, или живот, или смърт, или сегашното, или бъдещето, всичко е ваше; а вие сте Христови, и Христос Божий” (I Кор. 3:21-23). Това не е в бъдещето. Всички неща са ваши в сегашното време. Всичко е наше и затова можем да кажем с псалмиста:

„За мене делът падна на приятни места; Да! Получих прекрасно наследство”.

Да, ние имаме всичко, ние сме чада на Царя, на Всевишния. Каква е разликата, ако хората не ни признават? Бог ни признава и Той ни познава и затова, ако хора хвърлят върху нас укор и ни гонят, единственото нещо, което можем да направим е да ги съжаляваме и да работим за тях, понеже те не знаят богатствата на наследството.

Кой ще обвини Божиите избрани? Бог ли, Който ги оправдава? Е, има един, който сигурно ще направи това. Знаем името му — Сатана. Ето едно свидетелство относно него. „И чух силен глас на небесата, който казваше: Сега дойде спасението, силата и царството на нашия Бог и властта на Неговия Христос; защото се свали клеветникът на нашите братя, който ги клевети денем и нощем пред нашия Бог” (Откр. 12:10). Да, Сатана е клеветникът на братята. Той е вършил това ден и нощ и още го върши — отнасяйки всичко, което може, като обвинение към Божиите избрани. Но той е свален и сега е дошло спасението, силата и царството на Бога и властта на Неговия Помазаник. Христос има всяка власт — колко добре е това!

Но някоя нещастна, обезсърчена, паднала духом душа казва: „Вярвам всичко това и изповядах греховете си, и вярвам, че Бог е верен и праведен да ги прости и да ме очисти от всяка неправда, но тези грехове продължават да изникват пред мен постоянно”! Сигурен ли си, че Сатана е този, който ги докарва? Това е важен въпрос, понеже, ако си сигурен в това и те изникват, ти би трябвало да си едно от най-щастливите живи създания.

Защо Сатана докарва тези неща? Защото той е обвинителят на братята, един лъжлив обвинител; той е лъжец и баща на лъжата и затова, ако той докарва тези грехове и те обвинява, тогава ти знаеш, че те са простени, защото никога не би ги натяквал, ако не бяха простени. Той не би могъл да каже истината, ако се опита, и ако те не бяха простени, той никога, за нищо на света не би ги натяквал, защото би се страхувал, че ти би ги изповядал и те биха били простени.

Добре, друг въпрос: „Не знам; може би това не е Сатана. Трябва да е Бог?“. Не, „Бог е Този, Който оправдава“. Ако Бог оправдава, Той не може да осъжда. Кой има някакво право да осъжда, освен Бога? Никой. Бог единствен е съдия. Тогава няма никаква друга душа, която да има някакво право да осъжда, освен Него. Той ни показва греховете ни, ние ги изповядваме, предаваме себе си на Него и Той ни оправдава. В Него няма изменение или сянка на промяна, затова, когато Той оправдава, има ли някой във Вселената, който може да осъди? Кой ще направи това? Сатана. Но какво общо имаме ние с него? Ако само бихме имали повече доверие в Божията истина и по-малко в лъжите на Сатана, би било по-добре за нас.

Кой е оня, който ще ги осъжда? Иисус Христос ли, Който умря, а при това и бе възкресен от мъртвите, Който е от дясната страна на Бога, и Който ходатайства за нас? Кой смята да ни осъди, щом Бог оправдава, а Христос умря и оживя пак като залог на това оправдание? Христос умря и оживя пак и сега дори е от дясната страна на Бога, за да се застъпва за нас. Не виждате ли, че няма възможна вратичка, отворена за обезсърчение на християнина?

Има моменти, когато Бог представя грехове пред нас, но това става, когато те не са били изповядани. Това е единственият случай. Но Утешителят е Този, Който убеждава за грях, така че Той ни утешава на всяко място, дори в самия факт на призова да си спомним злините, които сме извършили. Значи, когато Бог довежда до знанието ми грехове, които не съм изповядал, аз ще Му благодаря за утехата и, когато Сатана ги натяква отново, аз пак ще славя Бога, понеже, ако те не бяха простени, Сатана никога не би ги натяквал, но ако са били изповядани, те са били простени.

В Христос милостта и истината се срещнаха. Същата ръка, която държи закона, държи и прошката. Братя, помнете това, че когато законът бе изречен от Синай с гръмотевични тонове, той бе в ръката на Застъпника, на самия наш Господ Иисус Христос. Значи същата ръка, която държи правдата и която убеждава в грях, държи и прощението. Благодарност да бъде на Бога, Който винаги ни прави да тържествуваме в Христос.

„Кой ще ни отлъчи от Христовата любов? Скръб ли или утеснение, гонение или глад, голота, беда или нож? (защото, както е писано, „убивани сме заради тебе цял ден; считани сме като овце за клане“). Не, във всичко това ставаме повече от победители чрез Тогова, Който ни е възлюбил“. Мисълта за „много повече“, която е така подчертана в пета глава, се среща отново в тези стихове.

Ние често чуваме израза: „Ако само мога да се добера зад небесните врати, ще съм доволен“. Аз съм много благодарен, че ние не трябва просто да влезем, сякаш желаем да се извиним за присъствието си, след като сме там. Защо не? Защото Той е обещал, че

„вход ще бъде издействан за вас изобилно във вечното царство на нашия Господ и Спасител Исус Христос”.

„Ние имаме врагове с които трябва да се борим”, казва някой. Не говорете за тях или за вашите изпитания и изкушения, а за силата на Христос. Всяка власт е дадена на Него. Така че, когато се борим, ние ще помним, че това не е плътска борба, а борбата на вярата и ни е дадена силата, чрез която можем да бъдем повече от победители чрез Оня, който ни възлюби и предаде Себе Си за нас. Където изобилстваше грехът, там благодатта преизобилстваше много повече.

Кои са победители? Това са онези, които са спечелили победата. „Нашата борба не е срещу кръв и плът, но срещу началствата, срещу властите, срещу всесветските управители на тая тъмнина, срещу духовните сили на нечестието в небесните места”. Ние не се борим срещу кръв и плът, затова кръвта и плътта не се числят към отбраната. Как тогава ще срещнем врага? „Подвизавайте се в доброто войнстване на вярата, хванете се за вечния живот”.

Тук отново изниква въпрос относно живота. „Хванете се за вечния живот”. Единствената сила, която може да устои на злото, е силата на един безкраен живот, а който има Сина, има този живот. Ние трябва да се подвизаваме в доброто войнстване на вярата. Какво е вяра? Упование в някой друг. Ако водя борбата със своите юмруци — аз воювам. Ако водя битката на вярата, някой друг воюва вместо мен, а аз получавам ползата. Ние сме повече от победители чрез Този, Който ни възлюби. Благодарност да бъде на Бога, Който ни дава победата чрез нашия Господ Исус Христос.

Добре, как става това? Христос е водил битка, нали? Да, Той е водил битка лице в лице със Сатана, тук на Земята. Той победи Сатана и цялата му войска и стъпка всяка власт и владение, защото застана над всяко „началство, сила и власт“. Забележете, това са същите неща, с които ние се борим. Колко голяма бе победата на Христос над тях? „И като ограби началствата и властите, изведе ги на показ явно, възтържествувайки над тях чрез Него“ (Кол. 2:15). Така Христос среща самите тези врагове, с които ние трябва да се борим, възтържествува над тях, ограбвайки ги. Той спечели победата над тях. Какъв е резултатът? Какъвто винаги трябва да бъде, когато се е водила битка и едната страна е победила напълно другата — мир. Сатана не искаше да отстъпи, така че Спасителят извоюва мира.

„Той е нашият мир“. „Мир ви оставям; Моя мир ви давам; Аз не ви давам както светът дава. Да се не смущава сърцето ви, нито да се бои“ (Йоан 14:27). Щом Той ни е дал Своя мир и мирът следва победата, то тя вече е била спечелена. И ако ние имаме Христос, тази победа е вече наша. Ние просто се хващаме за вечния Му живот и това се извършва чрез улавянето за Неговото слово, което е дух и истина. По този начин ние внасяме Христос в сърцата си и така имаме и победата, която Той е спечелил за нас.

Голямата беда с нас е, че понякога се страхуваме от това, че Христос ще спечели победата. Защо? Имаме някой любим грях, от който не желаем да се откажем; ние сме съгласни, мислим си, че всичко останало би трябвало да пропадне, освен това, и така се страхуваме, че Христос ще спечели победата и че този грях трябва да бъде изоставен. Само помислете за това! Ние Го

призоваваме, за да помогне да победим врага и когато Той идва, ни намира на страната на противника. Но ако искаме да се откажем от тези неща, Христос ще ни даде нещо, което е безкрайно по-добро. Когато убедим умовете си от Божието слово, че всичко, което Бог трябва да ни даде, е в Христос, че Той е Неговата пълнота, която изпълва всичко, ще осъзнаем, че оскъдните неща на тази Земя не са достойни, сравнени с онова, което ще ни бъде дадено.

В I Йоан. 4:2-4 е споменато за злите духове, с които трябва да се борим, и на Божиите чада е дадено това уверение: „Вие сте от Бога, дечица, и победили сте ги; защото по-велик е Оня, Който е във вас, от онзи, който е в света”. Така заедно с Елисей ние знаем, че тези, които са на наша страна, са повече от онези, които са против нас. „И тая победа, която е победила света, е спечелила нашата вяра” (I Йоаново 5:4).

Вярваме ли, че Христос е покорил всичко, че когато имаме Него, ние имаме всичко и че няма сила на тъмнината, която може да ни причини някаква вреда?

Когато стане това, ние сме разпнати с Него. Нашият собствен живот е предаден на Христос, но ние още живеем. Тогава това трябва да е някакъв друг живот и този живот е животът на Христос. Това е животът, в който се прославяме. Христос е нашият живот, а Той има победата и затова ние я имаме. „Облечете се в Божието всеоръжие, за да можете да устоите срещу хитростите на дявола” (Ефес. 6:11).

Какво означава да облечеш всеоръжието? Да стоиш изцяло в Христос, това е, което имаме предвид.

Той е истината, Господ — правда наша. Облечен с мир, Той е нашият мир. Всичко това открай-докрай е Христос. Тогава вземете меч в ръката си. Той е Божието слово, а Христос е Вечното Слово.

И вие сте изцяло в Него. Облекли всеоръжието, което е Христос, ние сме изцяло в Него. „Облечете се с Господ Исус Христос“. Той е всеоръжието, а всеоръжието — това е Той. По този начин става така, че ние сме повече от победители чрез Този, Който ни възлюби и отдаде живота Си за нас. „Понеже съм уверен, че нито смърт, нито живот, нито ангели, нито власти, нито сегашното, нито бъдещето, нито сили, нито височина, нито дълбочина, нито кое да било друго създание ще може да ни отлъчи от Божията любов, която е в Христос Исус, нашия Господ“.

ПРОПОВЕД № 15

Римляни 13:1-8

Ще е необходимо да прескочим от осма на тринадесета глава; няма спор, че има някои най-важни библейски истини, съдържащи се в пропуснатите глави, но времето, предназначено за тази поредица от библейски беседи, е твърде ограничено, за да допусне прочитането им. Сега ще се заемем с изследването на 13 глава, тъй като тя говори по въпроси, които са от жизнена важност за всички вярващи в Третата ангелска вест. Тази глава често се използва и цитира, за да се докаже, че гражданската власт има нещо общо с религията и причината, поради която се прави тази грешка е, че главата се разглежда като трактат, излагащ задълженията на гражданските водачи и показващ границите, до които може да се простира тяхната власт. Но това е грешка.

В тази глава апостол Павел говори на посветени християни. Както вече заявихме, това е доказано в началната част на посланието, където във втора глава апостолът се обръща към онези, които си почиват в закона и се хвалят с Бога. От тази точка нататък посланието е отправено към онези, които заявяват, че познават Бога. В седма глава апостолът казва: „Понеже говоря на онези, които познават закона”. Така вместо да бъде просто трактат върху гражданската власт, показващ нейните задължения и граници, тринадесета глава е отправена към църквата, показвайки как тя трябва да се отнася към Бога, така че да не бъде в конфликт с властите, които съществуват. Ако това се

съхранява в ума, ще бъде голяма помощ в разрешаване на множеството важни въпроси, които се разглеждат в главата.

„Всеки човек да се покорява на властите, които са над него, защото няма власт, която да не е от Бога, и колкото власти има, те са отредени от Бога. Затова, който се противи на властта, противи се на Божията наредба; а който се противят, ще навлекат осъждане на себе си” (Римл. 13:1-2). Тези стихове не трябва да се тълкуват като поучение, че християните трябва да се покоряват на всяка заповед, която гражданските власти могат да им наложат. Ние можем да припомним времето, в което бе писано това, както и хората, към които бе отправено. Това бе времето, когато Римската империя имаше власт над целия познат свят, а бе специално адресирано до Църквата в Рим, столицата на тази всемирна империя. Императорът, управляващ по това време, бе Нерон и той бе несъмнено най-нечестивият, най-кръвожадният и отвратителен разпуснат монарх, който е заемал някога престола на някое царство. Предполагам, че никога не е имало на света друг човек, който да е съчетавал толкова много зло в себе си, както Нерон — императорът на римляните. Той бе езичник и езичник на езичниците.

Римските закони признаваха езическата религия и бяха противни на християнството. По време на управлението на Нерон се случи най-жестокото гонение на християни, което някога е съществувало откакто свят светува. При това гонение апостол Павел изгуби главата си. Затова е очевидно, че апостолът, казвайки, че трябва да сме подчинени на властите, които съществуват, не смята да прокара идеята, че би трябвало да вършим всичко, което те ни казват да вършим. Ако апостол Павел

беше направил това, никога не би изгубил главата си. Но той страдаше, защото истината, която проповядваше, бе противна на принципите на римската власт и ние не можем да предположим, че би проповядвал едно нещо, а би вършил друго. Тогава изниква въпросът: Какво има предвид той, увещавайки ни „да се покоряваме на властите, които са над нас“?

Да приемем случая откъм отрицателната страна. Ние не трябва да се противопоставяме на властите, които съществуват. Защо? Защото сме чада на Всевишния — чада на небесното царство и правилото на това царство е мирът. Управителят на царството е Князът на мира. Следователно, щом сме били освободени от властта на тъмнината и преведени в царството на Неговия Син, ние трябва да позволим Божият мир да владее в сърцата ни (Виж Кол. 3:15). По тази причина ние трябва да търсим „мир с всички и онова освещение, без което никой няма да види Господа“ (Евр. 12:14).

В 12 глава на Посланието към римляните сме наставлявани: „Ако е възможно, доколкото зависи от вас, живеете в мир с всичките човеци“. Това не означава, че трябва да живеем мирно с всички само докато можем да издържим тяхното предизвикателство и, когато то стане нетърпимо, да сме свободни да се впуснем с тях в същинска караница. Но означава, че „ако е възможно, доколкото зависи от вас“, вие трябва да живеете в мир с всички. Сега, доколко е възможно за християнина да живее в мир с всички хора? Възможно е, доколкото се отнася до самия него, винаги да е в мир с всички, понеже той наистина е мъртъв към греха, но е жив спрямо Христос. Христос обитава в сърцето му чрез вяра, а Той е Князът на мира. Тогава няма обстоятелства, при които

християнинът е оправдан да загуби самообладание и да обяви война на някоя личност или на властта.

В Гал. 5:18 ни се казва, че „ако се водите от Духа, не сте под закон“. Делата на плътта, които се извършват от онези, които са под закон и в изброяването им намираме думата „вражда“. Следователно един християнин не може да встъпи във вражда, защото той не пребъдва в плътта. Враждата не може да има място в нас; така че, доколкото се отнася до нас, ще има мир винаги. Но ако онези хора, с които си имаме работа, закоравят сърцата си срещу Божията истина и не искат да бъдат променени чрез нея, те ще създават неприятности. Но тези неприятности ще бъдат от тяхна страна, с нас винаги ще има мир.

В I Петр. 2:21 и по-нататък ни се казва, че Христос пострада за нас, оставяйки ни пример, за да следваме по Неговите стъпки. Той, не отвърщаше хула, когато бе хулен; не заплашваше, когато страдаше, но предаваше Себе Си на Онзи, Който съди справедливо. Процесът на Христос пред Синедриона и пред Пилат е пример за съвършен мир. Затова, ако следваме Неговия пример и увещанието на ап. Павел, което, бидейки вдъхновено, трябва да бъде в съзвучие с него, ние няма да стигаме да точката, където толкова много хора казват, че престава да бъде добродетел“. Ако сме „въздържанието християни, ние имаме Христовата любов, пребъдваща в сърцата ни. Тази любов е милосърдие, а милосърдието всичко търпи.

В Планинската Си проповед Христос ни заповяда: „Не се противете на злия човек; но, ако те плесне някой по дясната буза, обърни му и другата“. Той мисли ли онова,

което казва, или не? Означава ли това, че ако някой зъл човек се приближи до нас и приложи лично насилие, ние не трябва да се защитаваме, или не? Оставям този въпрос открит за вас, за да решите за себе си.

Без значение под какво управление живее, един християнин е обвързан със задължението да не се противи на неговите закони. Всички власти, добри, лоши или посредствени, са отредени от Бога, така че нечестието или злините, съществуващи в управлението, не дават извинение за съпротива на християнина. Всички власти са отредени от Бога и всички те са подобри от анархията, но те не са отредени да обгрижват, подпомагат и прокарват религия, защото Бог не е поверявал Своя авторитет по въпросите на религията на никоя земна власт, макар да е отредена от Него.

Как да бъдем покорни на властите, но да не им се подчиняваме винаги? Да вземем познат пример. Навуходоносор бе цар на Вавилон и неговото управление бе със сигурност отредено от Бога, понеже Той бе предал всички земи, върху които властваше, в ръцете му и всички народи трябваше да служат на него и на наследниците му. Навуходоносор направи една златна статуя и заповяда, когато музиката засвири, всички хора да коленичат пред нея. Бе казано на царя, че тримата евреи, Седрах, Мисах и Авденаго, не бяха паднали и не бяха се поклонили на златната статуя. Царят ги повика при себе си и им каза, че макар да не му се бяха покорили, той би отминал тази простъпка, ако, щом музиката зазвучи отново, те се поклонят на статуята. „Седрах, Мисах и Авденаго отговориха на царя: Навуходоносоре, нам не ни трябва да ти отговаряме за това нещо. Ако е така, нашият Бог, комуто ние служим,

може да ни отърве от пламенната огнена пещ и от твоите ръце, царю, ще ни избави; но ако не, пак да знаеш, царю, че на боговете ти няма да служим, и на златния образ, който си поставил, няма да се кланяме”.

Те не се съпротивляваха на царя. Той им даде алтернатива. Можеха да направят едно от двете неща — да коленичат пред статуя или да бъдат хвърлени в пещта. Те не се покориха на нареждането да станат идолопоклонници, но не се съпротивиха на алтернативата да отидат в пещта. Освен това казаха на царя, че техният Бог може да ги избави от ръка му, но не знаеха, дали Бог щеше да стори това, или не. Във всеки случай това не би било от значение. Ако Той не избере да ги освободи, те щяха да бъдат изгорени. Това бе добре. Те щяха да отдадат живота си, да тържествуват в смъртта и по този начин, ако не по друг, да бъдат избавени от ръката му.

Какво е отношението на християните към гражданското управление? Христос е Помазаникът. За какво бе помазан Той? „Да благовествам на сиромасите... Да превържа сърце съкрушените, да проглася освобождение на пленниците и отваряне на затвора на вързаните”. Скоро ще дойде времето, когато царствата на тази Земя ще станат царства на нашия Господи Неговия Помазаник, както е заявено от пророка.

Във втори Псалом четем: „Поискай от мене, и аз ще ти дам народите за твое наследство и земните краища за твое притежание”. Но какво смята Той да прави с тях? Да ги разбие на парчета. Това време още не е дошло; затова Христос, Посредникът, няма каквото и да било общо с властите на Земята. Неговата власт е духовна власт в сърцата на народа Му. Неговото царство, (понеже

Той седи на престол и управлява), е власт върху сърцата на народа Му. Той царува там, където за земните царе е невъзможно да властват. Там може винаги да цари вражда, но те не могат да я предотвратят; или мирът може да има превес, но те не могат да го смутят. Той седи върху благодатен престол и там раздава благодат без намесата на земните власти и по начин, който те не могат да възпрепятстват.

Великите хора на тази Земя упражняват господство върху други, но Христос е заповядал да не бъде така сред Неговия народ. Този, който би бил най-високопоставен между тях, би трябвало да бъде служител на всички.

Вземете Даниил като пример за това как хората би трябвало да се подчиняват на съществуващите власти и все пак да се покоряват на Бога. Имаше утвърден указ, според който, ако някой отправи молитва към някой Бог или човек освен към великия цар Дарий в продължение на тридесет дни след приемането на указа, ще да бъде хвърлен в бърлогата на лъвовете. Даниил заемаше висока длъжност в управлението и бе мирен поданик, какъвто трябва да бъде всеки християнин. За него щеше да е много лесно да каже: „Нямам нужда да се моля за каквото и да било на който и да било от хората в продължение на тридесет дни и мога да се затворя в къщата си, където никой не може да ме види, там мога да се покланям на Бога тихо и така ще поддържам своята религия и ще се покланям на небесния Бог и все пак няма да подбуждам гнева на царя срещу себе си”.

Това е въпрос от жизнена важност за нас. Когато се наложи да дойде гонение срещу нас, ще престанем ли да работим открито своите земи в първия ден на

седмицата, както сме правили, и ще вършим ли нещо тихо в домовете си, така че да не ни види никой, или ще постъпим като Даниил? Той отвори прозорците си и направи точно онова, което му казваха да не върши — отправяше молитви към небесния Бог. Той правеше това открито. Враговете му можеха да го видят, макар че бе излязъл указът и за следване на такова поведение той щеше да бъде хвърлен в бърлогата на лъвовете. А ние, когато, поради страх от гонение, работим тихо в домовете си, където никой не може да ни види — не крием ли светилото си под шиника? Някои казват, че няма нужда да бъдем безразсъдно смели, ако правим така, както правеше Даниил. Ще кажем ли, че той е извършил грешка?

В I Петр. 2:13 ни се казва: „Покорявайте се заради Господа на всяка човешка власт, било на царя, като върховен владетел, било на управителите, като пратени от него, за да наказват злодейците и за похвала на добротворците. Защото това е Божията воля, като правите добро, да затулите устата на невежите и глупави човеци, като свободни, обаче не употребяващи свободата за покривало на зло, но като Божии слуги. Почитайте всички; обичайте братството; от Бога се бойте, царя почитайте”. Това е в съгласие с твърдението в 13 глава от Посланието към римляните, както се вижда от 7-ми стих.

Петър отнася същия този принцип във второстепенните неща от живота. Непосредствено след като говори за дълга на послушание към царя, той говори за дълга на слугите към господарите им. Ако се намираме в подчинение спрямо някой господар, без разлика дали той властва над един човек или над

милиони, ние всички трябва да му се покоряваме. Но да предположим, че господарят е лош човек и той заповядва на онези, които са му подвластни, да сторят нещо, което е зло, тогава какво? „Защото това е благоугодно, ако някой от съзнанието за Бога претърпява оскърбления, като страда несправедливо. Защото, каква похвала, ако понасяте търпеливо, когато ви бият за престъпленията ви? Но когато вършите добро и страдате, ако понасяте търпеливо, това е угодно пред Бога” (I Петр. 2:19-20).

Ако някой се намира в подчинение на лош господар и върши всичко, което този лош господар му казва, как може той да страда за това? Той е доброволно оръдие в ръцете на своя господар, но страданието се причинява чрез факта, че той не иска да върши заповяданите нечестиви неща и това е угодно в очите на Бога. Той не се е покорил на властта и, понеже не го е направил, той страда, но страда заради добротворство. Ако се подчини на този зъл господар, той ще трябва да не се подчини на Бога. Това, както знаем, би било погрешно. Но е съвършено правилно да не се подчиняваме на нечестив указ на някой господар или управление, при условие, че, когато дойде наказанието, го понасяме търпеливо. Това е угодно на Бога. Самият факт, че някой човек страда заради добротворство показва, че той е служител на Бога и е приет от Него. Тогава как става така, че можем да се подчиняваме на съществуващите власти и все пак да вървим направо към противоположното на онова, което те казват? Чрез изтърпяване на наказанието, но не и извършване на злото, което те са ни заповядали да вършим. Като християни ние дължим вяност на Бога — най-висшата власт - и единствено на Него.

„Искаш ли прочее да не се боиш от властта?”

„Вършете добро” и ще бъдем похвалени от нея. Същата истина е изнесена от пророк Исаия, когато той казва: „Да не наречете съюз всичко, което тия люде наричат съюз, и да не се боите от това, от което те се боят, нито да се плашите. Господа на силите — Него осветете; от Него да се страхувате, и пред Него да треперите” (Ис. 8:12-13). Християните трябва да освещават Господа в сърцата си; тогава Той ще бъде техен страх и те няма да се страхуват от онова, което ще им направят хората.

Петър изнася същата истина, когато казва: „Но даже ако пострадате за правдата, блажени сте; а от тяхното застрашаване не се бойте, нито се смущавайте. Но почитайте в сърцата си Христос като Господ, като бъдете винаги готови да отговаряте (но с кротост и страхопочитание) на всекиго, който ви пита за вашата надежда”. Не се бойте от заплашването. Защо? Защото сме почели Господа Бога в сърцата си и Той е нашият страх. Бог е с нас. Христос е с нас и когато хора ни укоряват, укоряват нашия Спасител. Той е единственият, който страда, а не ние.

Ние трябва да почитаме Господа в сърцата си и да сме готови винаги да отговаряме за надеждата, която е в нас. От връзката на тези думи и стиховете, които са цитирани, ми се е струвало, че особеното време, когато ние трябва да отговаряме за надеждата, която е в нас, е времето, когато сме изправени пред светски съдии заради добротворството. Каква помощ имаме? Ние сме почели Господа Бога в сърцата си чрез приемане на Неговото слово, така че нямаме нужда да правим особена подготовка за онова, което ще кажем. Понеже Бог ще даде „уста и мъдрост, щото всичките ви противници ще бъдат безсилни да ви противостоят или

противоречат” (Лука 21:15).

Струва ми се, че най-важното нещо за всички нас, които имаме тази особена истина, която непременно ще ни въвлече в неприятности със съществуващите власти, е да осветяваме Господа Бога в сърцата си чрез Божия Дух и Неговото слово. Ние трябва да станем изследователи на Божието слово и последователи на Христос и Неговото благовестие. Вярвам, че сред нас има фермери и механици, които, макар никога да не са били в състояние да съчетаят текстовете така, че да изнасят проповед, въпреки това са осветявали Господа в сърцата си чрез вярно изследване на Неговото слово. Тези мъже ще бъдат изправени пред съдилища заради вярата си и там ще проповядват благовестието посредством своята защита, защото в оняден Бог „ще им даде уста и мъдрост, щото всичките им противници ще бъдат безсилни да им противостоят или противоречат”.

Понякога хората казват, че няма полза да правим видна и по този начин съдебно преследвана вярата си. Но ако ние следваме насока като тази, братя, какво друго правим, освен да крием светилника си под шиника? Ако вие не позволявате някой да види блясъка на светлината ви, за какво добро допринася това?

Понякога сме в опасност от толкова прилежно действие за възпиране на гонението, за да можем да продължим делото в мир, че чак го пренебрегваме. Казва ни се, че ако нарушим законите и ни хвърлят в затвора, жените и семействата ни ще страдат и че първото задължение, което имаме, е да се погрижим за тях. Братя, докога можем да продължаваме така? Да покажем ли верността си към Бога, или да я крием?

Някой казва: „Ние можем да спазваме религията си, но можем да го правим тихо. Не трябва да оставяме семействата си да страдат!“. Братя, каква полза, ако спечели някой целия свят, а изгуби собствената си душа? Учителят казва: „Който изгуби живота си заради Мене, ще го намери“.

Да се върнем към Данииловия случай. Той не се спотайваше. Молеше се открито. „Да, за Даниил бе добре да върши това, но сега през деветнайсети век е различно“. Не, не е. Точно същото е. Хората може да са му казвали: „Даниил, ти можеш да сториш добро на народа си чрез влиятелната длъжност, която заемаш. Ти можеш да ги предпазиш от гонения. Сега не отивай и недей подтиква да те затворят в бърлогата на лъвовете и да изгубиш живота си и да навлечеш голямо бедствие върху народа си!“. Но Даниил отиде в бърлогата на лъвовете и го направи заради откритото изявяване на вярата си и то така, че всички хора можаха да я видят. Навлече ли това бедствие върху народа му? Не, разбира се. Вследствие на неговото послушание името на небесния Бог бе по-високо почетено и прославлено сред този народ, отколкото когато и да било преди.

Наше задължение е да проповядваме благовестието, да се вдигнем и да оставим светлината ни да свети и, ако сторим това, Бог ще задържа ветровете докато би трябвало да бъдат задържани. Братя, Третата ангелска вест е най-великото нещо по цялата Земя. Хората не я смятат за такава, но ще дойде време в живота ни, когато тя ще бъде тема и предмет на разговор за всички. Но тя никога няма да бъде доведена до това положение от хора, които се спотайват относно нея, а от онези, които възлагат упованието си на Бога и не се боят да говорят

думите, които Той им е поверил.

Вършейки това, ние няма да вземем живота си в свои ръце и аз благодаря на Бога за това. Животът ни ще бъде скрит с Христос в Бога и Той ще се грижи за него. Истината ще бъде доведена до това високо място просто чрез мъже и жени, напредващи и проповядващи благовестието и покоряващи се на онова, което проповядват. Нека хората да знаят истината. Ако имаме мирно време, в което да я разпръснем, ще бъдем благодарни за това. И ако хора създават закони, които би изглеждало, че отрязват пътищата, през които тя може да мине, ние можем да сме благодарни, че се покланяме на един Бог, Който кара дори човешкия гняв да Го прослави и Той ще извърши това — ще разпръсне Своето благовестие посредством самите онези закони, които нечестиви хора са прокарали, за да унищожат съществуването му. Бог задържа ветровете, братя, и Той ни заповядва да занесем вестта. Той ще ги задържа до тогава, докато е най-добре за тях да бъдат задържани. Когато те започнат да духат и ние почувстваме първите повеи чрез започването на гонението, те ще извършат точно онова, което Господ иска да извършат.

Ние пеем:

*Ако през безбурните морета
кротко плаваме към небесата,
към Теб, о, Боже, с благодарност във сърцето,
ще следваме приветливия вятър.*

*Ала надигнат ли се вихри
и покоят се забави,*

*благословена е скръбта и нежен ураганът,
който към дома ни приближава.*

Ние често пеем това, братя, а не го вярваме. Понеже, когато виждаме бурята да идва, ние мислим, че не е най-добре за нас да я оставим да дойде, така че се крием от нея или се опитваме да я спрем. Но всичко действа по съвета на Божията воля. Бурята ще ускори затишието и пооят не ще се забави да дойде.

„Отдавайте на всички дължимото: комуто се дължи данък, данъка; комуто мито, митото; комуто страх, страха; комуто почит, почитта. Не оставайте никому дължни в нищо, освен един друг да се обичате; защото, който обича другото, изпълнява закона” (Римл. 13:7-8). Ако вършите това, вие, доколкото зависи от вас, ще живеете в мир с всички хора. Ако обичате ближния си, както себе си, това е изпълнението на целия закон; защото човек, за да обича ближния си, трябва да обича Бога, понеже няма любов, освен от Бога.

Ако аз обичам ближния си както себе си, това е просто защото любовта на Бога пребъдва в сърцето ми. Това е защото Бог е направил обиталище в сърцето ми и няма човек на Земята, който може да ми Го отнеме. По тази причина апостолът се позовава на втората плоча на закона, понеже, ако изпълняваме дълга си спрямо ближния си, то естествено следва, че обичаме Бога.

Понякога ни се казва, че първата плоча изтъква задължението ни към Бога и съставлява религия и че втората плоча определя задължението ни към нашия ближен и съставлява нравственост. Но втората плоча съдържа задължения към Бога точно толкова, колкото и

първата. Давид, след като бе нарушил две от заповедите, включени във втората плоча, когато правеше своята изповед, каза: „На Тебе, само на Тебе, съгреших, и пред Тебе сторих това зло”. Бог трябва да бъде първи и последен и всевечен. И ако изискванията Му повеляват да вървим срещу човешките изисквания, ние трябва да Му се покорим и доверим изцяло.

Няма значение дали нечестиви хора преграждат пътя; ние би трябвало да „вървим напред” с делото си. Когато Израил излизаше от Египет, стигна до мястото, където Червено море бе пред хората, а планините и множеството на египтяните зад тях. Но Божията заповед към Мойсей бе: „Кажете на Израилтяните да вървят напред”. Как можеха да сторят това с морето пред тях и с враговете зад гърба си? Това нямаше значение. Бог каза: „Вървете напред”.

Тези неща се написаха за поука на нас, до които е близо краят на света. Израилтяните трябваше да вървят напред според Божието слово. Нямаше значение, че морето бе пред тях. Бог го разтвори така, че те преминаха по сухо. Но ако Той не бе сторил това, те можеха да преминат също така добре отгоре по вълните. Те можеха да преминат въз основа на Божието слово. Това бе начинът, по който Петър ходеше по Галилейското езеро.

Ние трябва винаги да помним, че сме Божи чада и, като такива, сме победили света. Всички тези уроци, които сме имали, трябва да ни подготвят за времето на скръбта. „Поради което вземете на себе си Божието всеоръжие (което е Господ Иисус Христос), за да можете да устоите в злия ден и, като извършите всичко, да издържите”.

ПРОПОВЕД № 16

Един преглед на Римляните

Използвайки очертанятията на Откровение 14:6-12

Това е последната вечер, отредена за нашето библейско изследване и затова изглежда уместно да предприемем малък преглед на истините, които сме разглеждали. Ще намерим този преглед очертан в Откр. 14:6-12:

„И видях друг ангел, че летеше посред небето, като имаше вечното благовестие, което да прогласява на обитаващите по земята, и на всеки народ и племе, език и люде. И каза със силен глас: Бойте се от Бога, и въздайте Нему слава, защото настана часът, когато Той ще съди; и поклонете се на Този, Който е направил небето и земята, морето и водните извори. И един друг ангел, втори, следваше изподире и казваше: Падна, падна великият Вавилон, който напои всичките народи от виното на своето разпалено блудстване. И друг, трети ангел вървеше подир тях и казваше със силен глас: Ако някой се поклони на звяра и на неговия образ, и приеме белег на челото си или на ръката си, той ще и да пие от виното на Божия гняв, което е приготвено чисто в чашата на гнева Му; и ще бъде мъчен с огън и жупел пред светите ангели и пред Агнето. И димът от тяхното мъчене ще се издига до вечни векове; и ония, които се покланят на звяра и образа му, не ще имат отдих ни денем, ни нощем, нито кой да е, който приема белега на името му. Тук е нужно търпението на светиите, на тия, които пазят Божиите заповеди и вярата в Иисус”.

Ние сме свикнали, и така е правилно, да говорим за тези три вести като за Тройна вест. Думата, която е преведена „следваше” означава точно „придружаваше”. Така преведен, текстът би звучал: „И третият ангел ги придружаваше”. Това е същата дума, която е използвана в I Кор. 10:4: „И всички да са пили от същото духовно питие (защото пиеха от една духовна канара, която ги придружаваше; и тая канара бе Христос)”. По този начин първият ангел прогласи, вторият се присъедини към него, а третият се присъедини към тях двамата, и всички те тримата заедно тръгват да прогласяват вестта. Затова за нас има само една вест за разглеждане и тя обхваща всичките три.

Вестта подготвя хора, които са описани в дванадесетия стих: „Тук е нужно търпението на светиите, на тия, които пазят Божиите заповеди и вярата в Исус”. Има три отличителни черти, които тези хора притежават — търпение, пазене на заповедите и вярата в Исус. Докато те са съчетани в едно, мисля, че можем да ги разгледаме в обратен ред спрямо онзи, в който са заявени: вяра, послушание и търпение. Понеже вярата е основата, върху която се изгражда всичко и от която израства всичко. Вяра, която придава послушание и нарастваща благодат е търпение, понеже апостол Яков казва: „А твърдостта нека извърши делото си съвършено, за да бъдете съвършени и цели, без никакъв недостатък”. Щом търпението в светиите е съвършено, тогава самите те са съвършени. Става така, че тази Тройна вест показва хора, които са съвършени пред Бога. Те са точно онова, което Спасителят казва, че трябва да бъдат: „И тъй, бъдете съвършени и вие, както е съвършен вашият небесен Отец” (Мат. 5:48).

Може би някои от слушателите не са осъзнали факта, че беседите върху Посланието към римляните, които изучавахме през последните десетина вечери, не са били нищо друго, освен Третата ангелска вест. Желая да ви покажа тази вечер, че тази вест е изцяло обобщена в проповядването на апостол Павел, както е описано в I Кор. 2:2: „Защото бях решил да не зная между вас нищо друго, освен Иисус Христа, и то Него разпнат”. Това бе всичко, което Павел проповядваше и той го правеше със сила. Той казва: „И аз, братя, когато дойдох при вас, не дойдох с превъзходно говорене или мъдрост да ви известя Божията тайна... И говоренето ми, и проповядването ми не ставаха с убедителните думи на мъдростта, но с доказателство от Дух и от сила” (I Кор. 2:1,4).

Нещата, които Павел проповядваше, са описани от него в I Кор. 1:17-18: „Защото Христос не ме е пратил да кръщавам, но да проповядвам благовестието; не смъдри думи, да не се лиши Христовият кръст от значението си. Защото словото на кръста е безумие за тия, които погиват; а за нас, които се спасяваме, то е Божия сила”. Христос го изпрати да проповядва благовестието и той изпълни това, без да използва мъдростта на човешките думи, за да не се обезсмили това проповядване. Той казва: „Да не селиши Христовият кръст от значението си”. Значи, когато Павел проповядваше сред коринтяните, той не проповядваше нищо друго, освен Христос, и то Него разпнат, и това бе благовестието. Благовестието — кръстът на Христос — е Божия сила за спасение на всеки, който вярва.

Сега изниква въпросът: „Приличаше ли това проповядване на Павел по нещо на Третата ангелска

вест или на Тройната вест, която ни е поверена? Различаваше ли се неговото проповядване от това, което ние извършваме? С други думи, трябва ли нашето проповядване да обхваща нещо повече от онова, което апостол Павел имаше? Ако да, за нас би било по-добре да се избавим от това колкото можем по-скоро. Сега нека да видим защо: „Но ако и сами ние, или ангел от небето ви проповядва друго благовестие освен онова, което ви проповядвахме, нека бъде проклет”. Това е силно твърдение, но той го повтаря и подчертава. „Както ей сега казахме, така пак го казвам: Ако някой ви проповядва друго благовестие освен онова, което приехте, нека бъде проклет” (Гал. 1:8-9).

Тези думи не са напразни, понеже е имало хора, които са проповядвали други благовестия или други неща вместо благовестието и нещо повече — имало е ангели, които са правели това. Ние още ще виждаме тези паднали ангели да идват при нас и да проповядват онова, което те наричат благовестие. То ще има сила със себе си и ще бъде придружавано от ослепителна светлина. Но нещата, които те ни казват, трябва да обявим за лъжливи и онзи, който ни ги проповядва, за проклет, понеже това ще се различава в някоя подробност от проповедта на апостол Павел.

Изоставяйки тази точка, ние се връщаме в Откр. 14:6, където четем: „И видях друг ангел, че летеше посред небето, който имаше вечното благовестие, за да прогласява на обитаващите по земята... и каза със силен глас: Бойте се от Бога и въздайте Нему слава, защото настана часът, когато Той ще съди”. Това е дело, което подготвя хора за последния съд и следователно доставя всичко за човешкото съвършенство, както

видяхме от дванадесетия стих. Но тази вест не е нищо повече или по-малко от вечното благовестие. Вторият ангел вървеше с първия, а първият придружаваше тях двамата и тримата обединени заедно прогласяваха един вик.

Изниква въпросът: Щом третият ангел дойде сам и прибави своя глас към вика на първия и втория ангел, не трябва ли ние да кажем на света нещо повече от онези, които работеха при това, което твърдеше Първата вест? Е, ние със сигурност не трябва да проповядваме нищо повече от вечното благовестие. Вторият ангел обявява факта, че Вавилон е паднал поради отстъплението му от благовестието. Забележете, вторият не е длъжен да казва никаква нова истина, само факта, че нещо се е случило. Третият ангел просто обявява наказанието, което ще се стовари върху хората, които постъпват различно от истината, обявена от първия ангел, но първият ангел продължава да прогласява и тримата вървят заедно, и щом тримата продължават да прогласяват заедно и първият прогласява вечното благовестие — това, което трябва да подготви човеците да устоят безукорни пред Бога — а третият ангел прогласява наказанието, което ще ги сполети, ако не приемат вечното благовестие, по необходимост следва, че цялата Тройна вест е вечното благовестие.

Забележете, първият ангел прогласява вечното благовестие; вторият прогласява падението на всеки, който не се покорява на това благовестие, а третият прогласява наказанието, което ще последва това падение и ще сполети онези, които не се покоряват. Така третото се съдържа изцяло в първото — вечното благовестие. Да, това вечно благовестие носи със себе си

цялата истина. То е Божия сила. Това вечно благовестие, спомнете си, е обобщено в едно нещо — Исус Христос и то в Него разпнат, и естествено възкръснал отново. Ние не трябва да прогласяваме на хората на този свят нищо друго, все едно дали сме проповедници, библейски работници, колпортьори или агитатори, или просто хора, които оставят светлината да свети в скромната сфера на собствения им дом. Всичко, което някой от нас може да занесе на света, е Исус Христос, и то Него разпнат.

Някой ще каже: Това е заемане на крайна позиция; смятаме ли да захвърлим всичките учения, които сме проповядвали — състоянието на мъртвите, съботата, законът, наказанието на нечестивите? Да ги захвърлим? Не, по никакъв начин. Проповядвайте ги с време и без време, но, въпреки това, не проповядвайте нищо друго, освен Исус Христос и то Него разпнат. Понеже ако проповядвате онези неща без да проповядвате Христос и то разпнат, те са лишени от силата си, защото Павел казва, че Христос го е изпратил да проповядва благовестието не с думи на човешка мъдрост, да не би проповядването на Христовия кръст да се лиши от значението си. Проповядването на кръста и само на кръста е Божия сила. Пак казвам, благовестието е Божия сила и кръстът е центърът на благовестието. „А далеч от мене да се хваля, освен с кръста на нашия Господ Исус Христос” (Гал. 6:14). За Павел нямаше нищо друго достойно за хваление, освен кръста на Исус Христос, неговия Господ.

Ще вземем сега някои от различните доктринални черти, които ние проповядваме и да видим как можем да ги проповядваме и в същото време да проповядваме само Христос и то Него разпнат.

Първо, относно библейското учение. Библията е цялото учение. „Ако иска някой да върши Неговата воля, ще познае дали учението е от Бога, или Аз от Себе Си говоря” (Йоан 7:17). Думата „доктрина” означава „учение”. Понякога ние се плашим от доктрината. Говорим за доктринални и практически проповеди. Но „доктрина” означава „учение” и ако някой човек върши Божията воля, той ще знае учението. Но учението трябва да бъде практическо, иначе то е ненужно. Следователно, братя, учението на Библията е изцяло практическо.

Ако не знаем учението на Библията, ние не знаем как да прилагаме онова, което тя учи. Ако едно нещо не е практическо, то е непрактично. Но ние няма да кажем, че учението на Библията е непрактично, че е нещо, което не може да бъде прилагано. Така може би можем да отхвърлим настрана това разграничение на доктринални и практически проповеди. Един служител на Бога никога не би трябвало да проповядва нещо друго, освен практически проповеди; но тъй като цялото учение или доктрина на Библията е практическо, очевидно е, че чрез проповядване на действително практически проповеди ние не трябва да проповядваме нищо друго, освен доктрина и тази доктрина трябва да бъде доктрината на Христос.

ЗАКОНЪТ

Да поговорим за особените черти на Христовото учение. Първо ще разгледаме закона. Трябва само да обърна вашето внимание към факта, че Христос е в закона и законът е в Него. Не можете да отделите едното от другото, за да докажете, че двете вървят заедно. Проповядването на закона без Христос в него няма да има никаква сила или въздействие върху човешките сърца. Нашето изследване на Посланието към римляните ясно показва това. Чрез вяра ние не разваляме закона, но само вярата в Христос е тази, чрез която го утвърждаваме в сърцата си.

Законът осъжда грешника и затова чрез делата на закона няма да се оправдае пред Бога никоя плът. Но чрез послушанието на Единия мнозина ще бъдат оправдани и това послушание може да стане наше чрез вяра в Словото на Бога и чрез превръщане на Христос в наш. Да направим Христос свой означава да Го въведем в живота си, а да Го имаме в живота си означава да имаме вечен живот. Христос е истината и законът е в Него в своето съвършенство.

Ако имаме Христос в сърцата си ден след ден, ние имаме там закона в неговото съвършенство, докато не се колебаем. Ако имаме Христос, Той е нашето спасение, но ние трябва да Го имаме всеки миг от живота си. Едно дело на вяра няма да е достатъчно завинаги; „праведният чрез вяра ще живее”. Но ние можем да живеем само един миг едновременно; и щом вярата е нашето спасение очевидно е, че сме спасявани миг след миг. Отделно от Христос не съществува сила в

закона и проповядването Му без Христос в него е просто проповядване на проклятие на хората и никаква надежда. Но Христос е изпратил хора за Свои посланици, за да прогласят освобождение на пленниците, да им кажат, че са затворници с надежда. Тогава ние проповядваме ли благовестието Му, разнасяме ли неговата заръка, ако без Христос проповядваме закон, който само осъжда? Не. Ние трябва да проповядваме „надежда“. Докато законът е в действие над грешника с всички страховити заплахи от Синай, той трябва да насочи ума си не само към него, но и към Законодателя, Който има в Себе Си както благодат, така и истина. Истина и благодат са в Неговата ръка. Когато тази истина осъжда хората, благодатта, която е дадена от същата ръка, обръща от греха.

Когато хората имат Христос, те имат Неговата правда, която е правдата, изисквана от закона. Но тази Негова правда носи всичко друго със себе си, понеже Той е казал: „Първо търсете Неговото царство и Неговата правда; и всичко това ще ви се прибави“ (Мат. 6:33). Това е единственото необходимо нещо и ако го имаме, ние имаме цялото благовестие, понеже то е Христос и Неговата правда. Той е наша правда, наше спасение и наш живот — тук, и оттук нататък.

СЪБОТАТА

Особената истина, която трябва да бъде изнесена в тези последни дни, е съботата. Ние не можем да вярваме в нея или да я проповядваме твърде силно. Защото в Божия закон е бил направен пролом. Спрели ли сте някога, за да обмислите защо е така, че Сатана е съсредоточил всичките си сили върху тази четвърта заповед? Коренът на всичко се намира в Евр. 1:10. Говорейки на Сина, Бог Отец казва: „В начало Ти, Господи, си основал земята, и дело на Твоите ръце е небето”.

Значи когато четем: „Небесата разказват славата Божия и просторът известява делото на ръцете Му”, ние знаем, че те просто изявяват силата, която съществува в Христос. Йоан казва: „В началото бе Словото; и Словото беше у Бога; и Словото бе Бог. То в начало беше у Бога. Всичко чрез Него стана; и без Него не е станало нищо от това, което е станало” (Йоан 1:1-3). Всичко, което е сътворено, е сътворено от Христос.

В Псалом 111:2-4 четем: „Велики са делата Господни, изследими от всички, които се наслаждават в тях. Славно и великолепно е Неговото дело; и правдата Му остава до века. Достопаветни направи чудесните Си дела; благ и милостив е Господ”. Литературно и съгласно еврейското позоваване на Евреите, първата част от стих 4 би била: „Той е направил паметник за Своето чудесно дело”. Какво е Неговото дело? Небесата са Негово дело и Той положи основите на земята. Желая да си отбележите, че тези три думи — „правда”, „милостив” и „съчувствие”, са групирани от псалмиста заедно с мислите за сътворението на света. След малко ще видим защо.

Какъв е паметникът на Бога? „Така се свършиха небето и земята и цялото тяхно войнство. И на седмия ден, като свърши Бог делата, които беше създал, на седмия ден Си почина от всичките Си дела, които беше направил. И благослови Бог седмия ден и го освети, защото в него Си почина от всичките дела, които Бог беше създал” (Бит. 2:1-3). Какво тогава е паметникът? Седмият ден, който е събота. Той е денят, който увенчава седмицата, паметник на завършеното сътворение — едно сътворение, в което бе изявена силата на Божието слово, „защото Той каза, и стана; Той заповяда, и затвърди се”. Ако наистина искате да запазите Божието слово и Неговата сила в ума си, струва ми се, че не можете да пропуснете да видите защо е така, че Давид групира благодат, съчувствие и правда изцяло заедно с делата на Божията ръка.

Божие слово е това, което създаде небесата и Земята. Съботата е паметникът, който е даден, за да си спомняме и да размишляваме за силата на това Слово. В Езекиил 20:20 Бог казва, че съботата трябва да бъде „знак между Мене и вас, за да познаете, че Аз Господ съм ваш Бог”. Забележете сега; тя трябва да бъде знак, така че да познаем, че небесният Бог е наш Бог.

Сега да се върнем към Еремия 10:10-12 и там да прочетем: „Но Господ е истинският Бог, Живият Бог и вечният Цар... Така ще им речете: Ония богове, които не са направили небето и земята, Да! те ще изчезнат от земята и изпод това небе. Той направи земята със силата Си, утвърди света с мъдростта Си, и разпростря небето с разума Си”. Стигаме до Псалом 96:5 и там четем: „Защото всичките богове на племената са нищожества; а Йеова е направил небесата”. Всичко, което довежда

човешкия ум до познание на факта или което припомня факта, че Бог, комуто ние служим, е Създателят, ще ни докаже също, че всички други богове са лъжливи. Защото сътворяващата сила е отличителното свойство, единственото, изключително право на небесния Бог. Той може да сътворява и всичко друго, което претендира, че е достойно за поклонение, е лъжлив претендент, защото не може да сътворява.

Но защо Бог желае ние да Го помним като Бог? Кое особено нещо желае да имаме наум, когато мислим за Него като Бог? Разковничето за тези въпроси се намира в Евр. 11:6: „А без вяра не е възможно да се угоди Богу; защото който дохожда при Бога трябва да вярва, че има Бог, и че Той възнаграждава тия, които Го търсят”. Ние трябва да вярваме, че Той съществува и от тази мисъл не може да бъде отделена мисълта за наградата и помощта от Бога, Който вярваме че съществува. Ако не разглеждаме Бога като един, който възнаграждава, като реална помощ в беда, ние не Го познаваме като Бог. Ако не знаем, че Той е точно онова, което казва че е, тогава ние не Го познаваме.

Щом съботата е паметник на чудното Божие дело на сътворението и е дадена, за да познаем, че Той е Бог, значи тя е дадена, за да познаем Бога като такъв, който възнаграждава, понеже Той не е нищо друго освен един, който награждава ония, които Го търсят. Това убедително е доказано в Езекиил 20:12. ”Дадох им и съботите Си да бъдат знак между Мене и тях, за да познаят, че Аз, Господ, ги освещавам”. Значи целта на даването на съботата на човека бе той да познае, че Бог, Който му я даде, бе Бог, който го освещава. Тази мисъл за освещението е единственото, което искаме да изтъкнем в тази връзка.

Може да се възрази, че съботата бе дадена преди грехопадението на човека, така че по времето, когато тя беше дадена, той бе осветен и затова нямаше нужда Христос да го спасява от грях. Адам бе поставен в Едемската градина от Господа. Той живееше в неопетнена чистота, но можеше да я опази само чрез вяра в Бога. Силата на Бога бе тази, която го пазеше. Адам не живееше от само себе си, но когато започна да живее така, падна. Но докато бе пазен от падение, това ставаше чрез силата на Бога и Словото Му. Значи той се нуждаеше от силата на Бога, за да го пази от падане, както се нуждаеше от нея след падането, за да бъде спасен от извършените грехове и да бъде пазен от извършване на нови.

Ние правим същата грешка по отношение на периода след края на благодатното време. Мислим, че понеже тогава няма да има посредник, ще устояваме чрез собствената си сила. Ще дойде време, когато няма да има посредник, но онези, които устояват по това време, няма да го правят със собствената си сила, а със силата на Христос, която ще ни пази. Понеже ще сме без грях, ние няма да имаме нужда от посредник, но във всеки момент ще се нуждаем от Спасител. Христос е единственият, „Който и до край ще ви утвърждава та да бъдете безупречни в деня на нашия Господ Исус Христос” (I Кор. 1:8).

Ако Адам никога не беше съгрешил, съботата щеше да бъде там като паметник на силата на Бога да го пази от изпадане от длъжността и мястото, за което Бог го беше сътворил. Точно това е съботата за нас. Тя е, за да ни докаже, че Бог е нашето осветение и че Той залага своята правда за нас и в нас чрез същото Слово, чрез

което създаде небесата и земята. Значи съботата е с цел да размишляваме за Божията сила и да помним, че същата сила, която създаде Земята, е силата, която ни пази от грях за спасение, готово да се открие в последно време.

В Колосяни 1:11-19 четем: „Подкрепявани с пълна сила, според Неговото славно могъщество, за да издържите и дълготърпите всичко с радост; като благодарите на Отца, Който ни удостои да участваме в наследството на светиите в светлината; Който ни избави от властта на тъмнината и ни пресели в царството на Своя възлюбен Син. В Него имаме изкуплението си, прощението на греховете; в Него, Който е образ на невидимия Бог, първороден преди всяко създание, понеже чрез Него бе създадено всичко, което е на небесата и на земята, видимото и невидимото, било престоли или господства, било началства или власти, всичко чрез Него бе създадено; и Той е преди всичко, и всичко чрез Него се сплотява. И глава на тялото, тоест, на църквата, е Той, Който е началникът, първороден от мъртвите, за да има първенство във всичко. Защото Отец благоволи да всели в Него съвършената пълнота”.

Апостолът представя Христос като единствения, чрез когото имаме изкупление. Защо? Защото чрез Него бяха създадени всички неща. Тази мисъл ще уталожи възражението, което често се повдига във връзка със съботата: че изкуплението е по-велико от сътворението, понеже изкуплението е сътворение и то е и не може да бъде нищо друго. То е същата сила и същото нещо. Чрез Словото на Господа бяха създадени небесата и чрез Словото на Господа правдата бива обявена в нас. Извикването на Вселената към живот

бе дело на сътворение и извикването на правда в сърцето на човека, който има зло сърце, е също дело на сътворение. Христос е издигнат пред нас като Създател, за да познаем силата Му да спасява. И начинът, по който Той е представен, е чрез словото на тази сила.

Съботата е ден, който призовава към припомняне на Божиите чудесни дела. През този ден повече от всеки друг трябва да размишляваме върху делата на Божията ръка. Както през този ден се спираме върху това и върху чудната сила, която е изявена във Вселената, така и размишляваме върху силата Му да ни спасява от греха, понеже това е една и съща сила. Поради това децата от най-ранните си години би трябвало да бъдат поучавани да гледат на сътворението като на Божия сила. Ако се направи това, в умовете им ще бъдат вложени принципи, които никаква нечестива изтънченост не може да промени.

В единадесетата глава на посланието към евреите Павел излага на показ силата на вярата да донесе правда, но ще забележите, че изразената встъпителна мисъл гласи: „С вяра разбираме, че световите са били създадени с Божието слово”. Значи чрез насочване на умовете на младите към Божията сила в сътворението на Вселената те ще я разберат с вяра и умовете им ще схванат мисълта, че същият Този, Който направи всичко, което виждат, дава наградата на тия, които Го търсят.

Колко ясно е защо Сатана е струпал всичките си сили срещу тази четвърта заповед: защото тя е единствената, която повече от всички други изявява силата на нашия Господ Исус Христос. Сатана е антихрист и на този свят той не върши нещо, което да не е насочено

против Христос. Поради това той прикри тази четвърта заповед — за да отклони умовете на хората от Бога в Христос като Създател, защото тъкмо докато хората изгубват от поглед творческата сила, която е у Христос, те ще изгубват от поглед силата Му да спасява. Така че проповядвайте съботата все повече и повече, но, вършейки това, се уверете, че проповядвате Христос, и то разпнат, като Спасител от греха.

„Ако отдръпнеш ногата си в събота, за да не вършиш своята воля в святия Ми ден, и наречеш събота на слава, свята на Господа, почитаема, и го почиташ като не следваш в нея своите си пътища и не търсиш своето си удоволствие, и не говориш своите си думи, тогава ще се наслаждаваш в Господа” (Ис. 58:13-14). Значи да пазим съботата съвършено, както Бог желае, означава да се наслаждаваме в Господа, но това ние не можем да направим, ако не познаваме Исус и не Го превърнем в своя радост.

НАСЛЕДСТВОТО НА СВЕТИИТЕ

Сега ще разгледаме наследството на светиите и ще видим дали в това също не можем да проповядваме Христос, и то разпнат. Имаше едно наследство, обещано на Авраам и потомството му. Тещяха да бъдат наследници на света. Това потомство е Христос и всички, които са в Него. Предплатата, залогът на това наследство е Божият Дух. „В Когото и вие, като чухте словото на истината, сиреч, благовестието на вашето спасение, — в Когото като и повярвахте, бяхте запечатани с обещания Свети Дух, Който е залог на нашето наследство, до де бъде изкупено притежанието на Бога, — да бъдете за похвала на Неговата слава” (Еф. 1:13-14).

Духът на Бога е предварителното изплащане от нашето наследство и тогава Павел се моли „да просвети (Бог) очите на сърцето ви, за да познаете каква е надеждата, към която ви призовава, какво е богатството между светиите на славното от Него наследство, и колко превъзходно велика е силата Му към нас вярващите — сила, която е според действуването на могъщата Негова мощ, с която подействува в Христос, когато Го възкреси от мъртвите” (Еф. 1:18-20).

Цялото благовестие има отношение към наследството на светиите. Това наследство се получава, но не чрез закона, а чрез вяра в Иисус Христос. Ако сме Христови, то ние сме наследници според обещанието. Каква е ползата от проповядването на наследството на светиите, ако не носим с него Христос като Единствения, чрез Когото се получава това наследство? Той е Единственият, „в Когото получихме наследство”.

Обещанието към Авраам бе, че в него щяха да бъдат благословени всички народи по земята. Павел казва, че чрез даването на това обещание на Авраам Бог му е изявил благовестието (Виж Галатяни 3:8).

Можем ли да проповядваме Христос чрез възкресението? Възкресението придружава обещанието за наследството. Когато Бог даде обещанието на Авраам, той не се усъмни в него, а бе напълно убеден, че Той е силен да го изпълни. Той вярваше, че Бог възкресява мъртвите и тази вяра бе показана в съвършенство, когато пожертва Исаак на олтара. Така неговата вяра в обещанието се основаваше на вярата му в Христос като възкресение и живот. В Христос е законът и съботата; в Него е наследството. Христос, разпнат и пак възкресен е средството, чрез което можем да добием този славен дом.

БЕЗСМЪРТИЕТО НА ДУШАТА

Може ли да бъде проповядван Христос, когато говорим по темата за безсмъртието на душата? Да, понеже това не е нищо друго, освен живот чрез Него. От Него имаме живот и няма друг начин, по който да го получим. Можем убедително да докажем от Библията, че няма съзнание в гроба и че човекът е смъртен и все още да не притежаваме верния принцип по въпроса за безсмъртието на душата.

Някои казват, че когато хората разберат, че човекът е смъртен, те са предпазени от спиритизма. Вярно ли е това? Не, понеже мнозина са признавали това и все пак са встъпили в спиритизма. Защо? Защото не са имали Христос в учението си. Който има Сина, има този живот, а който няма Сина, няма живот. Който вярва в Сина, има живот, а който не вярва в Него, няма да види живота. Христос е откупил живот за човека и ние можем да имаме този живот като вярваме в Неговото слово. Извън Христос няма живот и извън Него ние не можем да имаме живот.

В Езекиил 13:22 четем: „Защото с лъжите оскърбихте сърцето на праведния, когото аз не оскърбих; и укрепихте ръцете на злодееца, за да се не върне от нечестивия си път, та да се спаси животът му”. Причината, поради която хората се привързват към греховете си и поради която стигат до гибел, е че им се обещава живот, когато няма живот за тях, докато остават в греховно състояние. Тъмнина се кани да покрие Земята и брутален мрак човешките чада и ще бъде както бе преди потопа, когато всичките помисли на човешките сърца бяха само зли.

Това е, понеже вярват, че ще имат живот без Христос.

Христос трябва да бъде издигнат като единственото средство за живот, който идва чрез вяра - единственото средство за правда, за да признаят хората, че „както чрез едно прегрешение дойде осъждението на всичките човеци, така и чрез едно праведно дело дойде на всичките човеци оправданието, което докарва живот“. Този живот е животът на Христос. Онези, които са оправдани, ще бъдат спасени, а онези, които не са оправдани, ще бъдат изгубени. Единственият начин, по който можем да бъде оправдани, е чрез живота на Христос.

Затова ние проповядваме оправдание чрез Христос - живот в Него и смърт извън Него. В такъв случай, който няма Сина, няма живот и няма да види живот. Всичко, което остава за него е вечната смърт, наказанието за нечестивите. Затова за нас е невъзможно да представим въпроса за безсмъртието на душата по някакъв друг начин, освен чрез Христос. Ако направим това, то няма да е придружено със сила, понеже нищо друго, освен проповядването на кръста, не е Божия сила.

СПИРИТИЗЪМ

Сега нека да разгледаме спиритизма. Вярно е, че човек може да вярва, че хората са смъртни и че те не отиват на небето при смъртта си, но ако не познава силата за това, той не е предпазен от спиритизъм. Ако той не познава силата на Христовия живот, няма нищо, което да го спаси от хитрините на тази ужасна измама. Но ако той познава слабостта на човека и това, че той няма живот в себе си, но че съществува живот в Христос и че вярата прави този живот негово достояние, тогава има закрила.

Познавали ли сте някога човек, вярващ в писанието „Мъртвите не знаят нищо“, да преминава към спиритизъм? Предполагам, че сте. И аз съм познавал. В такъв случай щом хората, които са познавали и вярвали това писание, са преминали към спиритизъм, в тази вяра, че мъртвите не знаят нищо, няма сила, която да ги предпази от спиритизма. Познавал съм хора, които са вярвали това и са го проповядвали, но са преминали към него. Чувал съм ги да проповядват и след това съм чувал същите хора да прокламират най-богохулен спиритизъм. В такъв случай, ако положителната вяра, че човекът е смъртен, ще пази хората от хитрините на спиритизма, защо онези хора преминаха към него? Понеже те не познаваха тайната на живота в Христос.

Христос казва: „Който не е с Мене, той е против Мене, и който не събира с Мене, разпилява“ (Мат. 12:30). Не съществува половинчато мерило. То е или Христос, или Сатана. Или е Христос, или антихристът. Всичко онова, което не е за Христос, какво е? Против

Него. Тогава този, който не е за Христос, е антихрист или е подбуден от духа на антихриста. „Ако някой няма Христовия Дух, той не е Негов” (Римл. 8:9). Тогава щом няма Духа на Христос, какъв дух трябва да има? Този на антихриста. На света има само две борещи се сили - силата на Христос и силата на антихриста - Духът на Христос и духът на антихриста.

„И съживи вас, които бяхте мъртви чрез своите престъпления и грехове, в които сте ходили някога според вървежа на тоя свят, по княза на въздушното владение на духа, който сега действа в рода на непокорните” (Еф. 2:1-2). Кой е князът на въздушната власт? Сатана. Значи духът му е този, който подбужда чадата към непокорството.

В такъв случай фактът, че някой може да признава смъртността на човека, няма да го спаси от спиритизма. Той трябва да признае и да познае, че Христос е нашия живот и че без Него нямаме живот. Няма да допринесе добро само да се признава това; той трябва да го познае от личен опит. Христос и само Христос трябва да живее в него и тогава няма да бъде подбуден от духа на антихриста, понеже Спасителят каза, че князът на този свят няма нищо в Него.

Каква е тайната на спиритизма? Отделяне от Христос. Всеки човек, който не Го приема, все едно дали претендира, че вярва в съботата, в идването на Господа, в това, че човекът е смъртен - няма значение дали вярва всичко това - ако той не приема Христос в собственото си сърце, непременно рано или късно ще бъде увлечен в тази голяма измама на Сатана.

Онези, които не приемат любовта към истината

са тези, на които Бог ще изпрати силна заблуда, за да повярват лъжа, за да бъдат осъдени всички, които не вярват в истината, а са били и благоразположени към неправдата. Сега е възможно да призная всички различни черти на настоящата истина, които се съдържат в Третата ангелска вест, но докато имам неправда в сърцето си, там са семената на спиритизма. Всяка неправда е дело на антихриста. Имайки неправда, аз имам онова, чрез което Сатана може да докарва измама в мен. Това е „измамата на неправдата“. Това не е измамата на незнанието, а измамата на неправдата.

Значи единственият източник на сигурност се намира във вярата в Христос като мой живот и в оправданието чрез вяра. Исус Христос, и то разпнат, като наша правда, наш живот, наша радост, всичко наше. Трябва да бъде този, Който да е желан, да, дори повече отколкото може да бъде желан или дори мислен - Единственият, Който може да ни опази от антихриста.

„Любезни, не вярвайте на всеки дух, но изпитвайте духовете дали са от Бога; защото много лъжепророци излязоха по света. По това познавайте Божият Дух; всеки дух, който изповядва, че Исус Христос дойде в плът, е от Бога” (I Йоаново 4:1-2).

Какво означава да се изповядва, че Исус Христос дойде в плът? Не да се изговаря, а да се повярва това без да се гледа какво ще ни струва. Какво означава това? Бог бе изявен в плът; Бог в Христос примиряваше света със Себе Си. Бог изпрати Собствения Си Син в подобие на греховната плът и заради греха, за да осъди Той греха в плътта. „Защото нямаме такъв първосвещеник, който да не може да състрадава с нас в нашите немощи, а

имаме един, който е бил във всичко изкушен като нас, но пак без грях” (Евр. 4:15).

Братя, да се признае, че Христос е дошъл в плът, означава да Го приемем както Той дойде в плът, както и всичко, което дойде да извърши. Той дойде в плът, за да се изпълни правдата на закона в нас, за да имаме Неговата правда и Неговия безкраен живот. Всеки дух, който отрича Христос като единствено средство за живот и правда, е духът на антихриста.

Сега се ориентирайте и вижте къде сте. Духът на Христос ли е този, който действа в нас, когато казваме, че се каним да победим, ако Христос ни даде малко помощ? Изричайки това, ние се готвим да притежаваме небето чрез собственото си дело, отчасти най-малкото; ние отричаме Христос и това, че Той е дошъл в плът. Това е духът на антихриста, действащ в нас.

В папството ние разпознаваме една форма на антихриста. Тайната на получаването на живот, според учението на папството, не е Христос и Неговият живот, а самобичуването, манастирът и Дева Мария. Така духът, който води един човек в манастира, бичува плътта и извършва самонаказание, е просто логически резултат от мисълта, че ние трябва да направим нещо, за да се освободим от греха. Това е духът, който учи, че не можем да уповаваме изцяло на Христос и да Му позволим да издейства нашата собствена правда вместо нас.

„Всеки дух, който не изповядва, че Исус Христос е дошъл в плът, не е от Бога, но това е духът на антихриста, за когото сте чули, че идва, и сега е вече в света. Вие сте от Бога, дечица, и победили сте ги; защото по-велик е Оня, Който е във вас, от оногова, който е в света” (I

Йоаново 4:3-4). Ние побеждаваме антихриста само чрез притежаване на Христос в себе си. Това е Христос - Първият, Последният и Вечният; Христос в закона и законът в Христос, Христос в съботата като Господ на съботата, защото Той я сътвори и защото съботата просто показва силата на Неговото слово, чрез което бяха създадени небесата и чрез което те са утвърдени.

Силата на Христовото слово твори също и правда в нас. Проповядването на Христовия кръст представя на хората живот и безсмъртие. Проповядването на Христовия кръст е онова, което предупреждава хората за унищожение. То ни освобождава от примките на света и ни дава достъп до благодатта, в която стоим и се радваме с надеждата за Божията слава. Проповядването на този Христов кръст ни запознава с всичко, което Той желае да знаем. То полага пред нас славата на наследството на светиите и ни предупреждава за опасностите на последните дни.

Докато сме верни на Тройната ангелска вест и на всички учения, които ни отличават от света, нека да решим да не знаем нищо друго, освен Исус Христос, и то разпнат. Това е Божия сила за спасение. Това е вечното благовестие, което ще подготви хора за съда, който вече е започнал. И ако този първи ангел обяви: „Бойте се от Бога и въздайте Нему слава, защото настана часът, когато Той ще съди”, колко повече ние би трябвало да обявим тази вест - вечното благовестие - сега, когато този съд е не само започнал, но дори вече е близо до завършване.

Благодаря на Бога, че Той ни разкрива истините на Своето слово и ни е показва, че Тройната ангелска вест

е цялото благовестие на Иисус Христос, нашия Господ. Защо знаем толкова много за Божието слово? Защото Бог разкрива Христос пред нас и в нас. Всичко, което знаем за Неговата сила, знаем го, от словото и чрез него сме очистени от греха. Нашата вяра се хваща за Христос и Той става реалност в собствените ни сърца и в живота ни.

Когато имаме силна вяра, че Христос живее в нас, ние можем да продължим да работим за други със сила и да присъединим гласовете си към тези на ангелите в небето. Тогава вестта ще се разпространи с висок вик. Причината, поради която тя не го е направила досега е затова, защото ние не сме я разбрали в нейната пълнота. В миналото мнозина от нас не са имали сърцевината на вестта, която е целият Христос.

Когато имаме Христос, ние имаме всичко и познаваме силата, която съществува в Него. Тогава Му се подчиняваме и силата почива върху нас. Словото, което проповядваме, ще се разпространява със сила и високият вик на Третата ангелска вест ще бъде налице. Тази вечер аз съм ощастливен от вярата, че високият вик започва сега.

Великото увенчаване ще бъде налице скоро - когато Христос дойде. Тогава ние ще Го видим, Него, Когото, без да сме видели, обичаме; в Когото, вярвайки, макар че сега не Го виждаме, се радваме с неизказана и преславна радост. В онзи радостен ден ние ще бъдем подобни на Него, защото ще Го видим както е.

Нека Бог да отреди този ден да дойде скоро. Бог да отреди всеки един в този дом да Му отдаде сърцето си и да може да каже: „Ето ме, Господи, вземи ме; аз

съм Твой и Ти си мой; използвай ме, Господи, по Твоя собствен начин, за да известиш на езичниците чрез мен неизследимите богатства на Христос”.

ПРОПОВЕДИ върху Римляните

„Когато имаме силна вяра, че Христос живее в нас, можем да продължим да работим за други със сила и да присъединим гласовете си към тези на ангелите в небеса. Тогава вестта ще се разпространи с висок вик. Причината, поради която не го е направила досега, е, че не сме я разбирали в нейната пълнота. В миналото мнозина не са имали сърцевината на вестта, която е целият Христос. Когато имаме Хрисос, имаме всичко и познаваме силата в Него. Тогава му се подчиняваме и силата почива върху нас. Словото, което проповядваме ще се разпространява със сила и високият вик на третата ангелска вест ще е налице. Тази вечер аз съм ощастливен от вярата, че високият вик започва сега...

Великата венчавка ще бъде налице — когато Христос дойде. Когато обичаме, без да сме видяли, в Когато вярваме, без да го виждаме. В онзи радостен ден щес сме подобни Нему, защото ще го видим както е...

Нека Бог отреди скорошния ден. Бог да приеме всеки един в този дом, да отдаде сърцето си, казвайки: „Ето ме, Господи, вземи ме; Аз съм Твой и Ти си мой, използвай ме по твоя начин, за да известиш на езичниците неизследимите богатства на Христос”.

Елет. Дж. Уагонър